BECCA SLIPPER

Pariu pe iubire

Traducerea și adaptarea în limba română de
FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

În cinci din cele șapte zile ale săptămânii, Lia Andrews îndeplinea funcția de crupier la o masă de black-jack al unui cazinou din Tahoe. După atmosfera plină de fum din sălile de jocuri, aerul curat al dimineții o făcea să se simtă ca în paradis. Lia se bucura de primele ei ore din ziua liberă, întinsă pe nisipul auriu al plajei Sapphire Point.

Nimic nu tulbura liniștea golfului. Numai un bărbat apăruse brusc de după copaci, la capătul celălalt al plajei, făcându-și alergarea de dimineață. Lia stătea acum întinsă pe burtă, cu barba sprijinită de brațele încrucișate, și se uita spre lacul Tahoe care strălucea în soare. Formând un semicerc la poalele munților acoperiți de o ceață violetă, acesta își etala apele liniștite de culoare albastră ca safirul sub cerul de azur.

Ea se afla pe malul acestuia situat în statul Nevada. În fața ei se găsea California.

Lia se felicita că se hotărâse să lucreze aici și nu la Reno sau Las Vegas, în mijlocul deșertului. Acolo n-ar fi avut acest liman de pace în care să se poată refugia atunci când avea vreo zi liberă.

O adiere bruscă de vânt venită dinspre lac produse vârtejuri pe nisip. Lia închise repede ochii și se ridică în capul oaselor. Scutură din cap ca să scape de particulele minuscule care se prinseseră de șuvițele părului ei castaniu deschis, tuns scurt. Venise ora la care trebuia să se întoarcă acasă și să se apuce din nou de treaba care explica adevăratul motiv al șederii ei în acel loc splendid.

N-are rost să-mi fac iluzii, își spuse după ce se uită dezamăgită la pielea ei albă. Nu va pleca de la Tahoe cu un bronz superb, deși soarele la înălțimea aceea nu era deloc zgârcit cu razele lui. Dimineața însă, era încă prea puțin intens ca să se poată bronza mai mult.

Lia își strânse lucrurile, le vârî în sacoșa ei din pânză și se ridică în picioare cu părere de rău. Îmbrățișă cu privirea pentru ultima oară golful liniștit lung de peste un kilometru, închis la fiecare din cele două capete de niște copaci care aveau înfipte rădăcinile până foarte aproape de lac.

Plimbărețul matinal alerga în continuare. Acum venea în direcția ei. Făcea economie de gesturi și avea pasul suplu, ceea ce stârni admirația Liei care îi admiră zvelțețea atletică.

Apoi tânăra se întoarse din nou spre superba întindere de safir, acoperită acum de valuri mici, provocate de briză. Îi venea să se arunce în apa răcoroasă, pentru că îi plăcea la nebunie să înoate. De altfel, în liceu câștigase un campionat de înot liber și costumul de baie pe care îl purta în dimineața aceea era mai potrivit pentru natație decât pentru stat la plajă.

Lia ezită totuși. Localnicii recomandau să se facă baie după-amiaza, după ce apa avusese timp să se mai încălzească. Dimineața era mult prea rece, dar Lia nu putu rezista tentației și se îndreptă spre debarcader. Când ajunse la capătul pontonului din lemn, își înmuie degetele în apă și constată că într-adevăr temperatura acesteia era prea scăzută. Însă ei îi plăceau provocările, așa că se dădu înapoi câțiva pași, își luă avânt și se aruncă în apă la o distanță apreciabilă față de țărm. Lia avu impresia că i se umplu plămânii cu gheață. Era ca și cum ar fi pătruns brusc, goală și cu capul înainte, într-un troian de zăpadă. Dacă îi va îngheța sângele în vene? își spuse ea în timp ce simți în membre un început de amorțeală. Lia nu luă în seamă durerea care-i sfâșia mușchii precum niște mușcături fioroase și se avântă înainte, săgetând apa în stilul care o făcuse să câștige competiția. În acel moment, mușchii pulpei piciorului drept i se blocară, făcând-o să scoată un strigăt ascuțit. Crampele îi erau cunoscute de pe vremea când practica înotul. Pentru început, trebuia să scape de ele cât

mai repede posibil. Așadar, Lia se relaxă ușor, își descleștă maxilarele, inspiră adânc aer în piept și se cufundă în apă. Își prinse piciorul cu ambele mâini și începu să-l maseze ca să deblocheze mușchiul încordat, dar, tăindu-i-se răsuflarea, fu nevoită să urce din nou la suprafață și să inspire aer proaspăt. Făcu mai multe scufundări și simți în cele din urmă mușchiul relaxându-se. Execută apoi câteva mișcări pentru a verifica dacă totul revenise la normal și văzu că nu-i mai reveniră crampele.

Lia se ridică din nou la suprafață; inspiră aer în piept și se avântă spre mal. Deodată, observă cu coada ochiului o umbră furișându-se prin apă, la câțiva centimetri de ea. Era o arătare ciudată, de care Lia preferă să se țină la distanță; dar misterioara creatură o prinse rapid și o strânse într-un soi de menghină îngrozitoare. Lia se gândi fără să vrea la monstrul din Loch Ness! Se zbătu, moartă de frică, dar la un moment dat avu o clipă de luciditate. Ceea ce i se încleștase în jurul taliei nu era altceva decât un braț de om. Și pentru prima oară de când învățase să înoate, Liei i se făcu frică.

Era convinsă că avea de-a face cu un ucigaș psihopat! I-ar fi convenit de o mie de ori mai mult să se confrunte cu un monstru legendar decât cu un țăcănit care frecventa locurile de scăldat ca să-i înece pe înotători. Luptându-se cu înverșunare, vru să se cufunde și mai adânc în apă, dar atacatorul ei o ținu strâns. Ajunsă din nou cu capul deasupra apei, Lia se zbătu cât putea de tare și își aminti de bărbatul

care alerga pe plajă. Deși ajunsese la capătul puterilor, crezu că dacă ar încerca să strige, poate că acesta ar auzi-o.

În momentul în care deschidea gura ca să lanseze un strigăt de ajutor, în fața ei se sparse un val și-i acoperi vocea. Făcând o ultimă sforțare ca să scape din ghearele oribilei creaturi, care o conducea spre inevitabilul deznodământ, Lia, mai mult uluită decât speriată, se pregăti să-și sfârșească zilele înecată, pe fundul unui lac.

***

Atunci când își reveni, simți că i se insuflă puternic aer pe gură. Apoi auzi o voce, care părea a veni de departe, dar care avea un timbru plăcut.

– Dar știu că te pricepi grozav să te zbați, frumoasă sirenă!

Liei îi era frig, îi înțepeniseră mâinile și picioarele și își simțea trupul îngrozitor de greu. Avea oare un coșmar? Probabil că era prea slăbită ca să-și poată trage pătura pe ea. Făcând un efort supraomenesc, deschise ochii încet, dar nu zări decât o rază slabă de lumină înainte să-i închidă la loc. Nu, nu visa și nici nu dormea, era convinsă de asta.

Cum să poată spune cuiva că înghețase de frig din moment ce nu reușea să scoată nici un sunet? Capul îi vâjâia

și vedea țâșnind în fața ochilor ei închiși niște fulgere asemănătoare focurilor de artificii.

Totul era extrem de ciudat!

– Inspiră adânc aer în piept! Inspiră! Încă o dată!

Auzea aceeași voce de bariton care părea să vină de la o înălțime foarte mare, dar care îi dădea comenzile cu multă blândețe. De ce oare n-o lăsa uriașul acela în pace? Era prea obosită ca să mai asculte de el. Totuși, acesta insistă.

– Am spus "adânc"....

Lia reuși în cele din urmă să deschidă ochii și descoperi o figură care se afla foarte aproape de a ei. Buzele cuiva i se lipiră de gură, amintindu-i de un sărut din alte timpuri, sau poate chiar de pe altă planetă. Apoi Lia înțelese destul de confuz că ea constituia obiectul acelei activități care o aducea treptat la viață.

Încet-încet, îi revenea memoria. Un nebun încercase s-o înece. Plimbărețul matinal îi auzise strigătul disperat și sărise în ajutorul ei. Acum stătea întinsă pe ponton și salvatorul ei, îngenuncheat lângă ea, se uita atent la felul cum reacționa. Ea lăsă să-i scape un rânjet total deplasat.

– Ai început să-ți revii, șopti necunoscutul.

Cu chiu cu vai, Lia reuși să deslușească trăsăturile feței aplecate deasupra ei. Mai târziu, își va reaminti fiecare detaliu: bărbia trufașă, nasul drept, fruntea înaltă, părul negru ondulat, ochii înfundați în orbite de culoare verde, bătând spre cenușiu. O gropiță îi apărea la jumătatea

drumului dintre gură și obraji atunci când zâmbea, ceea ce-i dădea un aer de ștrengar obraznic, ca în acel moment.

– Făceam puțină mișcare pe plajă și te-am văzut aruncându-te în apă ca o veritabilă campioană olimpică spuse el. Și apoi ai dispărut. După ce am sărit și eu după tine, te-ai dat la fundul apei de cel puțin trei ori. Ce s-a întâmplat?

– Mi s-a pus un cârcel, șopti ea. Și apoi...

Avu o senzație de greață, vru să se ridice în capul oaselor, dar se prăbuși înapoi pe scândura pontonului. Necunoscutul îi sări și de data asta în ajutor și o ajută să-și țină capul deasupra apei, ca să poată voma.

– Ai înghițit deja jumătate de lac! îi spuse el. Mai avem și noi nevoie de el!

După câteva minute, Lia se simți mai ușurată, dar începuse să clănțăne din dinți.

– Acum trebuie neapărat să te încălzești. Unde stai?

Lia întinse un deget tremurând spre Sapphire Point și pâlcul de căsuțe de vacanță risipit printre copaci.

– Acolo... reuși ea să îngaime. Mă voi.... mă duc acasă...

Încercarea ei de a se ridica în picioare eșuă și se prăbuși din nou pe ponton, simțindu-se din ce în ce mai înghețată. Fără să mai stea pe gânduri, salvatorul ei o săltă pe umărul lui, după ce aruncase sacoșa ei de de plajă pe celălalt umăr. Urcă panta nisipoasă fără nici o greutate și după ce ajunse sus, urmă indicațiile Liei.

– Pot să te pun jos puțin? se interesă el atunci când ajunseră în fața ușii.

Scotoci apoi printre lucrurile din sacoșa ei și găsi cheia, fără să-i dea drumul Liei, pe care o ținea strâns cu brațul rămas liber.

Înviorată de faptul că se afla acasă la ea, Lia își recăpătă spiritul de independență. Cu un mers încă nesigur, ea traversă camera de zi și intră în dormitor, fără să observe că necunoscutul venise după ea. El rămase în pragul ușii în timp ce ea scotea din dulap un capot de casă din lână stacojie. Se duse apoi în baie, își scoase costumul de baie ud și se îmbrăcă în capot.

Când se întoarse în dormitor, constată că patul era pregătit să o primească prin grija îngerului ei păzitor. Ea acceptă fără nici o reținere dovezile amabilității lui și se vârî suspinând de fericire în așternut, pe care necunoscutul i-l ridică până sub bărbie.

Deși era bine acoperită, tot îi era frig. Îi venea să-i spună bărbatului care se uita la ea stând în picioare la picioarele patului că se va simți imediat bine și că putea să plece, dar ceva anume o opri.

– Ai un uscător electric? o întrebă el deodată.

Ea tresări și-l privi cu un aer uluit

– E în bucătărie, îi răspunse ea clănțănind din dinți.

Era prea ametită ca să-i mai pună și alte întrebări. Se uită la el cum se îndepărtează cu un aer foarte indiferent. Stând

ghemuită cu capul sub pătură, nu se gândea decât la starea jalnică în care se găsea.

Apoi el se întoarse, o dezveli rapid și o înfășură într-un șal uriaș din lână pe care îl încălzise cu uscătorul. După ce o acoperi din nou cu pătura, Lia vru să-i mulțumească, dar nu reuși să îngaime decât niște cuvinte din care nu se înțelegea aproape nimic.

– Sstt! îi spuse el încet. Menajează-ți forțele, nu trebuie să vorbești. Mă întorc repede.

El părăsi încăperea, lăsând-o pe Lia s se bucure de căldura binefăcătoare a șalului.

Acum având mintea mult mai clară, începu să spere că individul va reveni curând. Oare cine era bărbatul acesta și ce misiune misterioasă îndeplinea în casa ei? Imagini care i se păruseră neclare în timpul stării ei de semiinconștiență i se perindau acum prin minte ca pe un ecran de televizor. Îl revedea îmbrăcat într-un șort, cu pieptul gol și musculos strălucind în soare precum bronzul unei statui. Dar el nu avea răceala bronzului, își aminti ea emoționată. Atunci când o cărase până acasă, îi simțise căldura trupului.

Îi plăcuseră și ochii lui, care erau plini de înțelegere și umor.

Încercă să-și aducă aminte de clipele minunate în care gura lui se lipise de a ei ca să o readucă la viață, dar nu reuși decât să-și imagineze acel sărut pe care-l primise în timp ce se afla în stare de inconștiență.

Totuși, fie că era vorba de imaginație sau de realitate, Lia se simțea ciudat de tulburată și, pentru prima oară de când se aruncase în apa înghețată, începu să nu-i mai fie frig și avu impresia că învie din morți.

Ceasul deșteptător de pe noptieră arăta că nu era nici măcar ora zece. Trecuse mai puțin de o oră de la eveniment. Înfiorându-se ușor, Lia rememoră începuturile coșmarului. Mai întâi de toate cârcelul, apoi lupta cu nebunul care voia s-o înece. După aceea, în ultima clipă, se gândise la plimbărețul solitar și strigase. Dar oare chiar scosese acel strigăt? E adevărat că deschisese gura ca să strige, dar intervenise valul acela și nu era sigură dacă scosese vreun sunet din gură.

Ba da! Cu siguranță, ceruse ajutor și bărbatul care alerga pe plajă o auzise! În caz contrar, de ce s-ar fi oprit în dreptul ei? Pomenise el oare de faptul că l-a strigat? El spusese că o văzuse sărind de pe ponton. Care fuseseră cuvintele lui?

"Și apoi ai dispărut...

După ce am sărit și eu după tine, te-ai dat la fundul apei de cel puțin trei ori...".

Exact așa spusese, își aminti Lia, uluită. Pe moment, cuvintele lui nu-i atrăseseră atenția, pentru că se afla încă în stare de șoc, dar acum...

Bărbatul care alerga pe plajă... și nebunul ucigaș...!

Lia se ridică în capul oaselor, înăbușindu-și un strigăt, dădu repede pătura la o parte și vru să se ridice din pat. În

acel moment, necunoscutul apăru în pragul ușii dormitorului ei.

– Ești un... un... idiot! îi aruncă ea furioasă. Era gata să mă înec!

El încruntă din sprâncene cu un aer mirat.

– Te ocupai tu singură de trebușoara asta atunci când am intervenit eu, îi răspunse el calm.

– Te-ai înșelat!

– Serios? Atunci explică-mi și mie jocul acela de-a v-ați ascunselea între fundul apei și suprafață. Când m-am aruncat după tine, te agitai în jos și în sus ca un dop de plută!

Acum ridicase și el vocea. Lia îl întrebă pe un ton furios:

– Cum puteam să scap de un cârcel care mi s-a pus în timp ce înotam? Trebuia să urc ca să-mi umplu plămânii cu aer! Văzut de pe țărm, probabil că spectacolul oferit de mine semăna cu un festival al stropilor de apă, dar cârcelul a dispărut și mă simțeam foarte bine până ai apărut tu în scenă.

Lia regretă imediat virulența vorbelor ei atunci când observă că individul își schimbase expresia feței, așa că se grăbi să adauge, evident cu reproș, dar ceva mai blând:

– Te-am luat drept un țăcănit care își pusese în cap să mă tragă la fundul apei.

El se scărpină la ceafă, vizibil jenat.

– Atunci, cred că trebuie să-mi cer scuze.

Chiar nu știu ce să spun... E vorba probabil de o neînțelegere. Îmi pare sincer rău.

– Oh... te rog, nu e atât de grav.

Lia se simțea prost. Dorința ei de răzbunare se stingea încet-încet.

– Atunci, nu mă mir că te-ai zbătut atât de tare, observă el. Preț de câteva clipe, am crezut că ne vom îneca amândoi! Dacă n-ai fi fost femeie, ți-aș fi tras câteva palme ca să te potolesc.

– Misoginule!

Lia constată cu ușurare că primise acuzația cu un hohot sincer de râs. Privirea lui redeveni însă serioasă când spuse:

– Aș vrea să te consulte un medic, care să mă asigure că n-ai suferit vreo comoție.

– Dar e ridicol! E foarte evident că mă simt foarte bine!

– Să sperăm că așa este. Însuși faptul că respiri reprezintă o dovadă în acest sens.

Voia să pară la fel de optimist ca și ea, dar îi spuse:

– După cum ți-am spus adineaori, am chemat o ambulanță care te va duce la spital, la urgențe. Bănuiesc că n-ai nimic împotrivă.

– Cum să nu am? protestă ea. Dar știu că ai un tupeu nemaipomenit! Cine naiba te crezi?

– După cum ai spus chiar tu, mă cred acela care era gata-gata să te înece... îi răspunse el cu un aer îmbufnat. Oricum, am sunat la salvare înainte să-mi dezvălui cum stau

lucrurile. După ce un om a fost gata să se înece, trebuie să i se acorde foarte mare atenție, în special dacă i-a fost foarte frig. Acestea sunt semnele premergătoare ale unui traumatism psihic.

– Simptomele au dispărut, bombăni Lia. Nu mai am frisoane și mi-e chiar cald. Nu m-am simțit niciodată mai bine.

– Perfect, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să fii consultată de un medic.

– Și dacă refuz?

Văzu că în ochii lui apare brusc furia și se temu ca nu cumva acesta să n-o ducă cu forța la mașina trimisă de la spital. În așteptarea unei asemenea eventualități, se încordă, gata să-i opună rezistență. Dar la fel de brusc cum apăruse, furia lui se risipi.

– Fii rezonabilă, îi spuse el cu o voce calmă. Știi foarte bine că am forța necesară să te duc fără nici un efort la medic.

Dacă n-ar fi remarcat nota de umor din vocea lui, Lia i-ar fi dat un răspuns suficient de aspru ca să-l țină minte, dar preferă să aștepte ce mai urmează.

– Din nefericire, genul acesta de activitate contravine modului meu de a fi, continuă el. Nu obișnuiesc să brutalizez femeile.

Dădu apoi din umeri și făcu o scurtă pauză.

– Recunosc că e vina mea, continuă el, ceva mai nervos.

Ți-am mai spus că-mi pare rău. Ce vrei să fac mai mult de atât? Nu e de-ajuns că sunt luat drept o brută? Trebuie să-mi fac griji și pentru eventualele efecte secundare pe care le-ai fi avut de suportat? Dacă ai accepta să te vadă un doctor...

Nu mai continuă, insinuând cu acea frază lăsată în suspensie că el era mai degrabă o victimă, nu un călău.

Lia se stăpâni cu greu să nu râdă. Individul avea foarte mult șarm cu aerul acela de ștrengar pocăit și ce mai rămăsese din supărarea ei dispăru ca prin farmec. Totuși, tipul se întreba dacă-și închipuia că va reuși s-o facă să se răzgândească.

Puterea lui de seducție nu era de-ajuns s-o convingă să meargă la spital.

– Nu, n-am nevoie de nici un specialist și nici de tine! Mă simt perfect! spuse ea. Ai ușura foarte mult lucrurile dacă ai accepta să mă crezi pe cuvânt... adăugă ea pe un ton rugător.

– Cu condiția să-mi arăți certificatul medical! îi răspunse el. Ambulanța așteaptă afară.

– Ești la fel de încăpățânat ca și tatăl meu! exclamă Lia exasperată.

Zâmbetul care lumină fața individului fu atât de dezarmant și de neașteptat, încât zidul de apărare al Liei se prăbuși.

– Un bărbat nu are în fiecare zi norocul să aibă parte de un pescuit miraculos, observă el cu un aer vesel. Poți să-i iei în nume de rău că vrea să-și protejeze prada?

– Am impresia că sunt un trofeu care va fi așezat la loc de cinste pe șemineu, îi răspunse ea cu răceală în glas. Ești sigur că mă vei duce la un medic și nu la împăiat?

Fusese oare prea încăpățânată? se întrebă ea simțind totuși că trupul ei era destul de slăbit. Refuza încă să recunoască acest lucru, dar părerea unui doctor poate că i-ar fi fost de folos. Măcar acesta îi va putea confirma că era perfect sănătoasă.

Dat fiind că salvatorul ei nu-i răspunse la remarca ei ironică, se dădu bătută.

– Bine... Dacă zici că ambulanța e în fața casei....

***

– Cum vă numiți? se interesă infirmiera.

– Lia Andrews.

Se simțea ca o proastă în scaunul cu rotile în care o puseseră în momentul când coborâse din ambulanță. Îmbrăcată într-o cămașă în carouri și blugi, se uita la șefa biroului de internări, o femeie în vârstă, care purta o bluză albă. Îl zări cu coada ochiului pe salvatorul ei, care abia sosise. Ambulanța îl lăsase la jumătatea drumului între casa Liei și spital, ca să-și poată lua mașina. Și el își schimbase hainele de plajă cu niște pantaloni din pânză și un pulover subțire.

Lia constată că avea câteva fire albe în părul ondulat, mai ales la tâmple. Probabil că nu avea mai mult de treizeci și cinci de ani.

– Lucrați undeva? o întrebă femeia din spatele ghișeului.

– Da, la cazinoul "Goldorado".

– Ce funcție aveți?

Lia ezită, nefiind sigură care era cel mai bun răspuns pe care trebuia să-l dea.

– Eu țin banca, spuse în cele din urmă. La masa de black-jack.

Observă că bărbatul care stătea lângă ea înălță din sprâncene. Oare ce să însemne asta? Mirare, curiozitate sau dezaprobare? De fapt, văzuse aceeași expresie și pe fața tatălui ei în urmă cu foarte puțină vreme.

Își aminti de o anumită dimineață de mai. De atunci, trecuseră trei luni. Se dusese în vizită la părinții ei, la Piedmont, de partea cealaltă a golfului San Francisco, pentru a le aduce la cunoștință hotărârea ei. Nu va uita niciodată vociferările acestuia.

– Nu mă interesează împrejurările! urlase el. Nu voi admite niciodată ca fiica mea să joace cărți și să... frecventeze gangsteri! Din câte știu eu, toate cazinourile sunt în mâinile mafiei.

Împăciuitoare ca întotdeauna, mama ei încercase să mai calmeze spiritele. Așa se petrecea de fiecare dată când izbucnea vreun conflict între ea și tatăl ei.

– Te rog, Chester... șoptise ea.

Lia își aminti cam jenată că își pierduse stăpânirea de sine și ridicase și ea tonul la tatăl ei:

– Ei bine, tată, află că ești prost informat! Poate că într-adevăr în alte vremuri mafia domina Las Vegasul, dar în prezent nu mai e cazul. Și de altfel, Tahoe nu e Las Vegas. Acum, cazinourile aparțin unor grupuri financiare. Dacă te uiți mai atent, probabil vei descoperi că acestea dețin și unele companii la care ai și tu niște acțiuni. Toate aceste firme sunt respectabile, așa cum sunt și angajații și clienții lor. Majoritatea crupierilor sunt căsătoriți și au copii. Acolo unde mă duc eu să lucrez, de exemplu, conducerea recrutează un număr mare de studenți de la diverse universități.

Hotărât însă să aibă ultimul cuvânt, Chester Andrews contraatacase:

– Tu nu faci parte însă din nici una din aceste categorii, Lia. Ai douăzeci și opt de ani, ești necăsătorită și ți-ai terminat studiile.

Deși folosise un ton sarcastic, Lia văzu că tatăl ei era supărat și că-l jignise.

– Iartă-mă, tată.

Era sincer întristată. Nu se înțelesese niciodată bine cu el, dar îl iubea foarte mult pe acel om încăpățânat, ale cărui păreri desuete veneau mereu în contradicție cu ale ei. Atunci când era nevoită să se confrunte cu el ca să-și atingă scopul pe care și-l propusese, era extrem de afectată.

De data aceasta, era foarte important pentru viitorul ei să obțină un loc într-un cazinou, pe post de "bancher" de black-jack. Chester Andrews se îndoia că o interesa acest joc numai ca subiect pentru dizertația ei în psihologie. Era speriat de faptul că unica lui fiică voia să-și pregătească doctoratul pe teren, acest teren fiind un cazinou! Era convins că Lia alesese această temă numai ca să-i sfideze autoritatea de părinte.

Peste câteva clipe urma să cunoască un alt personaj care semăna foarte mult cu tatăl ei. Era vorba despre medicul care o aștepta în micul birou de la capătul coridorului.

Bondoc, având în jur de cincizeci de ani, o întrebă pe un ton posac după ce o consultă:

– Ai venit cu ambulanța? Namila aceea care te așteaptă la ușă te va duce acasă?

N-ar fi rău dacă namila n-ar mai face nimic! își spuse Lia, care rămăsese totuși supărată pe el că o adusese acolo cu forța.

– Da, așa cred, îi spuse cu voce tare.

Degeaba protestă după consultație. Trebui să se așeze din nou în scaunul cu rotile pe care o infirmieră îl împinse până în sala de așteptare. Observă mirată că medicul o însoțea. Bărbatul de pe plajă stătea pe unul din scaunele acoperite cu vinilin și răsfoia distrat o revistă.

Atunci când acesta se ridică și se apropie de ea, Lia se înveseli dintr-o dată. Ce se întâmpla cu ea? se certă tânăra.

Reacția ei nu era extrem de stranie? În definitiv, cine era la originea tuturor necazurilor ei actuale dacă nu acest individ?

Îl văzu pe doctor îndreptându-se spre el cu mâna întinsă. După ce schimbară câteva cuvinte, discutară despre Lia ca și cum ea ar fi fost surdă, sau nici nu se afla de față.

– Se simte bine, nu e nici o problemă, îl anunță doctorul.

Când auzi aceste cuvinte care îi dovedeau că avusese dreptate, Lia îi aruncă o privire de sus amatorului de jogging matinal.

– Aveți grijă să aibă o zi calmă, adăugă doctorul, și să se culce devreme.

Era clar că se înșela în legătură cu relațiile dintre ea și acel necunoscut, iar acesta din urmă părea să se amuze grozav pe seama acestui fapt, dacă era să se ia după sclipirea malițioasă care juca în ochii lui luminoși și după zâmbetul care-i întindea gura până la urechi.

– Aș îndeplini această sarcină cu cea mai mare plăcere, domnule doctor, dar...

Jenată, dar și enervată că era ținută deoparte, Lia se amestecă în vorbă pe un ton înverșunat:

– Sunt în stare să mă ocup și singură de mine, domnule doctor! Nici măcar nu-l cunosc pe acest domn... Dânsul... ăă... m-a salvat de la înec, dar nu e obligat să mai aibă grijă de mine. Dacă nu aveți nimic împotrivă, aș prefera să fac acest lucru eu însămi.

– În nici un caz să nu vă închipuiți că pun la îndoială capacitatea dumneavoastră de a vă descurca, domnișoară Andrews, îi răspunse acesta destul de aspru, exasperat de gafa lui. Aș vrea însă să-mi ascultați sfatul și să fiți cât se poate de prudentă. Acesta este aspectul care mă îngrijorează. Femeile tinere din ziua de astăzi sunt uneori total lipsite de simțul măsurii, în goana lor obsesivă după independență!

Apoi medicul le întoarse spatele și se duse la alți bolnavi, arătând foarte clar în felul acesta că își declina orice răspundere în cazul ei. Nedumerită, aceasta avu brusc impresia că era un copil care fusese pedepsit.

Se hotărî să se gândească la altceva, așa că ridică ochii și întâlni privirea înțelegătoare a necunoscutului. Compătimirea pe care o citi pe fața lui o mai învioră. Îi părea rău că întâlnirea lor se petrecuse în niște împrejurări nefericite. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, poate că ar fi ajuns să se împrietenească.

Lia nu protestă atunci când el îi propuse s-o conducă la mașină în scaunul cu rotile. Ce bine era să se întindă pe pielea moale a scaunului! își spuse ea în timp ce lua loc pe locul din dreapta șoferului.

Când el se instală la volan, se simți brusc cuprinsă de timiditate.

Se petrecuseră foarte multe lucruri între ei în câteva ore! Și în plus, nu știau nimic unul despre celălalt.

Drumul de întoarcere îl parcurseră în tăcere, mai ales că șoseaua era foarte aglomerată. La intrarea în Sapphire Point, Lia o salută cu mâna pe Carrie, portăreasa, care se uita după ei curioasă.

Atunci când mașina se opri în fața vilei, Lia se întoarse spre tânăr cu un zâmbet ușor pe buze. El se uita la ea cu un aer uluit și o sclipire jucăușă în ochi. Apoi, el întinse mâna și o mângâie pe obraz.

– În zâmbetul tău văd foarte mult curaj, dar constat că e și foarte fragil. Dacă medicul care te-a consultat n-ar fi fost atât de categoric, te-aș duce înapoi la spital, cu riscul de a fi luat drept un idiot.

Degetul lui arătător urmări conturul gurii ei și se opri pe vârful nasului. Acesta era un gest care de obicei dovedea o lungă și tandră intimitate între două ființe. Lia se simți pur și simplu exaltată. Ce bine era să fie încă în viață! Trăsăturile i se luminară, ceea ce însemna că era din nou sănătoasă.

– Doamne sfinte! exclamă el. Când vrei, ai un aer extrem de fericit! Ești pur și simplu superbă! Ai...

Nu mai continuă, ci îi trase capul spre el și o sărută.

În adâncul sufletului, Lia regăsi o senzație aproape uitată. De mult nu mai simțise așa ceva pentru un bărbat. Atunci fu cuprinsă de frică, dar nu ea se desprinse prima din îmbrățișare. După ce el își dezlipi buzele de gura ei, îi șopti ca pentru a se scuza:

– Nu știu ce-i cu mine... Fac numai prostii...

Am profitat de situație. Sunt de neiertat!

Chinuită de emoții contradictorii, Lia era tentată să-i spună că nu greșise numai el, dar nu știu cum s-o facă. De aceea își scoase centura de siguranță și căută pe dibuite mânerul portierei.

El coborî, dădu ocol mașinii și veni să-i deschidă. În timp ce o ajuta să coboare, o întrebă:

– Să înțeleg că nu m-ai iertat?

Acum părea mai puțin pocăit și Lia izbucni în râs.

– Să te iert? Dar pentru ce anume? De fapt, gestul tău nu mi-a displăcut deloc... îi răspunse ea cu șiretenie.

Apoi alergă spre ușă, dar el o ajunse repede din urmă.

– Așteaptă! îi ordonă el prinzând-o de braț. Acum că te-ai văzut ajunsă acasă, nu-ți mai sunt de nici un folos, dar ai putea măcar să-ți iei rămas-bun.

În mod ciudat, Lia era nehotărâtă. I-ar fi fost totuși foarte ușor să-l invite înăuntru, dar numai dacă ea ar fi fost bărbat, iar el femeie. Dacă ea i-ar fi spus:

– Vino pentru câteva minute la mine, ca să ne cunoaștem mai bine...

Cine știe dacă nu și-ar fi închipuit altceva?

Chiar în acea clipă, el îi cuprinse din nou fața cu mâinile, își cufundă privirea în ochii ei, se uită îndelung la trăsăturile feței și o mângâie pe obraz. Era un gest de adio, își spuse ea, cu lacrimi în colțul ochilor.

– Ai grijă de tine, îi șopti el.

Lia se uită în tăcere la silueta lui înaltă care ajunsese la mașină din câțiva pași. Îi venea să-l strige ca să-l facă să se oprească, dar ce motiv ar fi putut invoca? Peste câteva secunde, el se urcă din nou la volan și demară în trombă.

Lia intră în casă cu un ciudat sentiment de regret și gol interior. Nu-l va mai vedea niciodată, decât dacă va lua ea inițiativa. La acest gând, inima începu să-i bată și mai tare. Speranța însă nu dură mult. Cum să mai dea de acel bărbat alături de care petrecuse niște ore atât de intense? Da, cum să facă, din moment ce nu știa nimic despre el, nici măcar numele...?

Capitolul 2

Lia începu dintr-o dată să urască liniștea și singurătatea casei sale. De obicei, atunci când se întorcea de la cazinou, în special după tura de dimineață, scotea un suspin de ușurare când intra în casă. Totul era atât de luminos și de calm aici, constata ea mereu cu aceeași satisfacție, plimbându-și privirea prin spațioasa cameră de zi și pe terasa care dădea spre lac. Era o construcție recentă, al cărui proprietar era prieten cu unul din profesorii Liei. Clădită în întregime din lemn de sequoia și sticlă, era situată în vârful dealului Sapphire Point și terasa ei, formată din panouri din sticlă culisante și înconjurată de copaci, stătea cocoțată deasupra râului. Camera de zi cu grinzi aparente era despărțită de bucătărie printr-un blat lung din lemn. Două camere care aveau fiecare baia lor și câte un dulap uriaș,

dădeau direct în vestibul. Deși avea dimensiuni modeste, vila dădea impresia de spațiu.

Atunci când profesorul ei coordonator îi propusese să se ducă să-și pregătească teza în vila prietenului lui, Lia sărise în sus de bucurie și profitase de acea ocazie nesperată. Se despărțise de curând de Toby și abia aștepta să poată trăi singură într-un loc liniștit.

Astăzi era chiar prea liniștit, își spuse ea rămânând posacă în mijlocul încăperii principale.

Poate că greșise mutându-se aici, dar simțise nevoia de liniște ca să poată scrie. Mașina de scris și dosarele o așteptau pe masa de lucru, în apropierea unei uși din sticlă care dădea spre lac.

Nu-l regreta pe Toby și nu-i era dor de el, ba dimpotrivă, îl considera acum o greșeală a tinereții, singura de altfel. Din cauza lui pierduse doi ani din viață și când ea rupsese logodna, i se păruse că iese în sfârșit dintr-un labirint care amenințase s-o țină prizonieră toată viața.

Nu, n-avea nici un chef să trăiască alături de o ființă precum Toby, își repetă ea în gând, în timp ce răsfoia distrată niște notițe, dar se simțea chinuită de singurătate. În mod ciudat, mai ales astăzi. Vila aceea era cu siguranță prea mare pentru o singură locatară. Oare nu fusese concepută pentru două persoane, prietenul profesorului ei și soția lui? Totul aici dovedea existența unei vieți conjugale fericite, și în special un joc de șah sculptat în matostat. Cele două

fotolii așezate în fața șemineului dovedeau că seara stăteau de vorbă în liniște.

Lia ieși pe terasă. Fu cuprinsă subit de un sentiment până atunci necunoscut: n-o interesa nimic și nu știa cum să-și ocupe timpul. Se sprijini cu coatele de balustradă și se uită absentă la munții situați pe malul celălalt al lacului. Avea în minte o singură imagine, aceea a unui sportiv care aleargă pe plajă în lumina clară a dimineții.

De ce se purtase atât de stupid? își reproșă Lia. Ar fi putut cel puțin să-i afle numele! Se trânti descurajată pe un șezlong plin de pui de pernă.

Emoțiile din dimineața aceea pur și simplu o extenuaseră, așa că se cufundă curând într-un somn adânc. Visă niște umbre prin apă și valuri care o târau spre fundul lacului. După acest lung coșmar, se trezi cu capul vâjâind și neștiind unde se află.

Când în cele din urmă recunoscu obiectele din jurul ei, închise din nou ochii și rememoră împrejurările care o făcuseră să ajungă la "Goldorado".

La origine fusese Toby, Toby Brasford, un talentat agent imobiliar, seducător, viclean și un băiat frumos, ba chiar prea frumos.

Se cunoscuseră într-un lift, la San Francisco, în clădirea în care lucrau amândoi. Pe vremea aceea, ea era consilier familial. Acea scurtă întâlnire dăduse naștere unei idile care durase doi ani. Văzută din perspectiva de acum, Liei i se

păru că aceasta durase prea mult, având în vedere suișurile și coborâșurile prin care trecuseră.

Toby avea un simț special al afacerilor. Era foarte talentat în domeniul vânzărilor. Era în stare să vândă orice, chiar și ceea ce nu putea fi vândut. Cum putuse să fie atât de naivă? La un moment dat, se gândise să locuiască împreună. El o ruga de multă vreme să se mute cu el într-un apartament. Tinerei i se părea atât de irezistibil, încât în cele din urmă a cedat. În prezent se simțea jenată, dar și surprinsă de faptul că se îndrăgostise atât de orbește de el. Nu mai era totuși o copiliță. Își luase licența în psihologie la Universitatea Stanford și petrecuse un an în străinătate, combinând călătoriile cu studiul. Apoi fusese angajată de o mare companie aeriană. Aici existau mulți bărbați care îi făceau curte, așa că putea spune că avea ceva experiență în acest domeniu. Atunci, de ce tocmai Toby?

Oare de câte ori își pusese această întrebare? Și cum de-i trebuiseră doi ani să înțeleagă că acesta făcea parte din tagma împătimiților de jocuri de noroc? Atât de slab psiholog fusese, chiar dacă se zicea că dragostea o împiedica să vadă purul adevăr?

La început, deși descoperirea o umpluse de tristețe, Lia își spusese că poate e o slăbiciune trecătoare. Era convinsă că va reuși cu ușurință să-l scape de ea. Încercările ei păreau pe punctul de a fi încununate de succes, când, cu aproape trei săptămâni înainte de nuntă, Toby îi mărturisise că

pierduse banii pe care-i economisiseră pentru luna de miere. Îi pierduse la Las Vegas, la o masă de black-jack!

– Nu te enerva, voi recupera toți banii și chiar mai mulți decât am avut! îi spusese Toby sigur pe el. Știu ce nu a funcționat. Cineva mi-a bruiat sistemul de calcul.

– Ai uitat că o parte din suma asta e a mea? îi răspunsese ea.

Toby îi aruncase o privire mirată și nevinovată al cărei secret îl știa numai el și căreia ea nu prea îi putea rezista. De data asta totuși, nu se mai lăsase dusă de nas, nici măcar atunci când el protestase:

– Am pariat o sumă mare pentru tine, scumpa mea. Spune-mi sincer, n-ai fi preferat să petreci o lună de miere de vis pe Coasta de Azur în loc de două săptămâni plictisitoare în Hawaii?

– Dar mi-ai promis, Toby, îi reproșase ea. Ai promis că nu vei mai juca niciodată dacă voi fixa o dată pentru căsătoria noastră!

– Am fost sincer! exclamă el pe un ton smiorcăit, ca și cum Lia ar fi fost vinovată de tot ce se întâmplase. Dar am vrut să-ți ofer o lună de miere adevărată. În plus, cu sistemul meu infailibil, nu se poate spune că am pariat.

– Asta nu te-a împiedicat totuși să pierzi!

– Chiar nu vrei să înțelegi? Eu n-am nici o vină! Acum, după ce am corectat sistemul...

Și Lia îl ascultase. Ce seară cumplită!

Mai ales după ce Toby realizase în sfârșit că ea nu va mai reveni asupra hotărârii de a se despărți de el. Și acum se înfiora de dezgust când își amintea lacrimile și văicărelile lui. Toată lumea era vinovată de eșecurile lui Toby Brasford, numai Toby Brasford era curat ca lacrima și o ruga pe Lia să-l ierte, să-i spună că încă îl mai iubea.

– Ai făcut totul, Toby, ca să-mi ucizi dragostea.

– Adevărul e că nu m-ai iubit niciodată!

– Poate că ai dreptate, îi răspunsese cu sinceritate. Probabil că m-am înșelat, dar în orice caz, acum totul s-a terminat între noi!

De ce nu-i întorsese spatele în acea clipă? Știa de ce. Remușcările ar fi urmărit-o toată viața în cazul în care ar fi ieșit din viața lui Toby după ce rostise acele cuvinte îngrozitoare.

– Nu, Toby, n-am vrut să spun asta, zisese ea fără prea multă tragere de inimă. Dacă într-un an îmi aduci dovada că te-ai lăsat cu adevărat de jocurile de noroc... ei bine, vom mai vedea. Dar nu-ți promit nimic și te sfătuiesc să stai departe de mine atâta timp cât n-ai renunțat pentru totdeauna.

Evident că aceasta nu era despărțirea categorică la care se gândise ea în momentele de furie.

Aici ajunsese cu rememorarea evenimentelor trecute când auzi o bătaie în ușă. Bucuroasă că se putea gândi în sfârșit la alte lucruri, sări de pe scaun și alergă să deschidă.

Carrie Williams, supraveghetoarea, îi zâmbea, neliniștită și timidă în același timp. Ținea cu vârful degetelor o cratiță acoperită cu un capac, care părea a fi fierbinte.

– Te simți bine?

– Carrie! Intră! Mă bucur că te văd!

Carrie se năpusti spre ușa bucătăriei și puse vasul pe masă.

– E grea și fierbinte! îi explică ea suflând în degete.

– De ce ai crezut că sunt bolnavă? o întrebă Lia.

– Arăți mai bine decât atunci când te-am văzut trecând cu mașina. Te pândeam. Verișoara mea lucrează la serviciul de urgență de la spital și mi-a telefonat atunci când ai sosit acolo cu ambulanța. Știe că ne cunoaștem.

– Veștile se răspândesc repede pe aici, șopti Lia ușor supărată.

Toată povestea aceea i se părea atât de caraghioasă, încât suferea s-o păstreze pentru ea. Se străduia să-și ascundă enervarea și o liniști pe Carrie.

– Mă simt foarte bine, Carrie.

– Sunt sigură că n-ai mâncat nimic toată ziua. Ți-am pregătit o supă gustoasă de linte, ca să mai prinzi puteri.

Lia își dădu seama că, într-adevăr murea de foame. În dimineața aceea, înainte să coboare la plajă, băuse un suc de fructe și ronțăise un biscuit în timp ce-și sorbea cafeaua. Carrie era atât de bună la suflet! își spuse ea cu afecțiune. Se împrieteniseră încă din primele ei zile de ședere la Sapphire Point.

Într-o dimineață, i se spărsese o țeavă la bucătărie și Carrie o reparase cu o dibăcie care stârnise admirația Liei. Bănuia însă că tânăra se confruntă cu probleme mult mai serioase în viața ei personală.

După ce-și terminase treaba, stătuseră de vorbă la o cafea. Lia se folosise de toată experiența ei de consilier pentru a discerne ce o frământa pe Carrie. Funcția ei de supraveghetoare a reședinței consta, în afară de repararea instalațiilor, în lucrări diverse precum paza vilelor neocupate și menținerea în stare de funcționare a aparaturii electrice. În schimbul prestării acestor servicii, primea un salariu modest și dreptul de a locui în căsuța portarului, împreună cu Rick, soțul ei. Șederea gratuită aici le permitea să depună la bancă salariul lui Rick, care lucra la cazinoul "Goldorado". După ce vor face suficiente economii, Rick ar putea să-și reia studiile și să-și obțină diploma de inginer.

– Văd că v-ați organizat foarte bine, observase Lia ușor jenată.

Abia atunci își aduse aminte că Rick, soțul lui Carrie, era omul acela de la cazinou care fusese concediat. Auzise ceva în acest sens, dar nu cunoștea amănunte. Probabil că reacția ei nu a trecut neobservată, pentru că tânăra izbucni în lacrimi.

– În ce situație mă aflu! Nu știu ce să mai fac!

– Vrei să-mi vorbești despre problema ta? îi spusese Lia prudentă.

Și Carrie îi povestise toate necazurile ei. Casieria meselor de black-jack se plânsese că are pierderi și un membru al personalului, a cărui identitate nu fusese dezvăluită, îl acuzase pe Rick. După părerea lui Carrie, directorul se arătase înțelegător. Fiind convins de nevinovăția tânărului, acesta îi propuse să-și ia un concediu până când se vor lămuri lucrurile. După aceea putea să-și ocupe din nou postul, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Rick refuzase categoric oferta lui. Era furios și jignit că putuse fi bănuit.

Lia auzise vorbindu-se despre Rick în sala de mese a personalului. Părerea tuturor era că acesta era vinovat și merita să fie dat afară. Lia realizase cu tristețe că nu știa cum s-o încurajeze pe nefericita Carrie, dar de fapt tânăra supraveghetoare nu simțea în ziua aceea decât nevoia de a-și descărca sufletul față de cineva.

Astăzi însă, dimpotrivă, toată atenția ei era îndreptată spre Lia. O forță să ia loc la masa de pe terasă pe care așezase două farfurii cu supă aburindă, apoi se așeză și ea în fața prietenei sale.

– Cum ai făcut de era gata să te îneci, Lia? Doar ești o înotătoare foarte bună! Ce ți s-a întâmplat?

– Sper că știi că dimineața apa e foarte rece, începu prudent Lia.

Accepta să-i povestească pățania lui Carrie, dar nu voia să-l facă de râs pe acel bărbat.

– Mi s-a pus un cârcel la picior, continuă ea.

– Și?

– Un tip care alerga pe plajă m-a văzut și a sărit imediat în ajutorul meu, îi explică ea. Se pare că am înghițit foarte multă apă și eram înghețată toată când m-a scos din lac.

– Ce noroc ai avut să se afle acolo exact în acel moment!

– Da, probabil, o aprobă Lia cu un aer de îndoială.

– Ce vrei să spui? Te-a împiedicat să te duci la fund! Acum, fie vorba între noi... e un băiat foarte frumos!

Lia îi aruncă o privire uluită.

– Da, l-am văzut atunci când te-a adus acasă, îi mărturisi Carrie cu un aer poznaș. Genul ăsta de bărbat îmi place: nu foarte frumos, dar interesant. Bineînțeles, nu vreau să-l jignesc pe dragul de Rick!

Lia izbucni în râs. Necunoscutul era și pe gustul ei. Dat fiind că prietena ei se uita cam prea atentă la ea, Lia o întrebă ce mai făcea Rick.

– E atât de trist! Și n-are nici o slujbă. În zona asta, numai cazinourile au locuri de muncă, dar Rick spune că n-are rost să mai încerce la ele din cauza afacerii Goldorado și cred că are dreptate.

Lia clătină din cap, ca să-i arate că o înțelegea perfect și o compătimea.

– Lia... începu să spună Carrie după câteva momente de ezitare. Să n-ai încredere în Ed Shields, șeful crupierilor. Rick este convins că a fost dat afară din cauza lui.

– Serios? se miră Lia, arzând de curiozitate.

Ce-l face să creadă așa ceva?

– Păi... poate că nu e bine să-ți spun, dar... Rick e de părere că se petrec niște lucruri suspecte la masa lui Shields și acesta a descoperit că Rick observase ceva. Nu pot să-ți mai dau și alte amănunte, deoarece nu mă pricep la subtilitățile jocurilor de noroc. De aceea Ed Shields a făcut în așa fel încât să-l elimine pe Rick.

– Dacă Rick e atât de sigur, de ce nu i-a spus totul domnului Mansfield, directorul cazinoului?

Lia se străduia să nu pară prea sceptică.

– Pentru că n-avea nici o dovadă. Văzuse destule pentru a-l bănui de lucruri necinstite pe Shields, dar încerca să găsească un mijloc prin care să poată dovedi sau să-l demaște pe Shields prinzându-l asupra faptului, dar Ed i-a luat-o înainte și s-a dus el primul la Mansfield. Lia, tu ești prietena mea. Îți povestesc toate astea ca să te fac atentă. Individul e foarte periculos.

– Poate că Rick e convins de ceea ce spune, dar nu prea văd cum ar putea Ed să-mi facă mie rău, Carrie, protestă Lia.

– E un tip meschin și fățarnic! S-ar putea să se folosească de tine ca să se pună la adăpost! prevesti sumbru Carrie.

***

La puțin timp după aceea, Lia o conduse pe Carrie la ușă, urmări cu privirea mașina care se depărta, apoi se întoarse pe terasă. Își propuse să se gândească la altceva decât la profețiile supraveghetoarei și, în mod foarte firesc, îi veni în minte imaginea necunoscutului de pe plajă, ceea ce-i făcu plăcere. Bărbatul acela trecuse prin viața ei pe neașteptate și pentru scurt timp! Începuse să regrete mângâierile degetelor lui pe obraz...

– La naiba! bombăni ea.

Oare de ce nu se mulțumise doar să-l sărute înainte să plece? Un singur sărut n-o obliga cu nimic, în timp ce o mână care atingea ușor, aproape cu dragoste, o figură, lăsa în inima unei femei o urmă de neșters.

În timp ce se mustra că reacționase atât de emotiv, Lia se duse la biroul ei.

Avea cu ce să-și ocupe mintea și fu încântată să se poată cufunda toată după-amiaza în muncă. Ce leac mai bun exista împotriva gândurilor care o tulburau?

În timp ce își pregătea mașina de scris, își aminti din nou de seara tristă în care se despărțise de Toby. Atunci când sosise Carrie, ea căuta cu disperare un răspuns la această întrebare: de ce nu o rupsese definitiv cu el în acel moment?

Acum își dădu seama că începuse să-l trateze pe Toby cu oarecare indiferență de când se obișnuise cu ideea că jocurile de noroc erau pentru el o problemă serioasă. Începând de atunci, nu mai vedea în el bărbatul care urma

să-i devină soț, ci o persoană atinsă de o boală pe care se simțea obligată s-o ajute, în virtutea meseriei sale.

Curiozitatea care o provocase să-și continue studiile de psihologie o determinase și în seara aceea să nu se despartă pentru totdeauna de Toby. Abia acum își dădea seama de asta.

Și aceeași curiozitate stătuse la originea dorinței ei bruște de a uita tot ce fusese publicat despre boala jocurilor de noroc. Rapoartele medicilor o umpluseră de uimire. Mai întâi, observase că subiectul nu părea să-i intereseze pe cercetători decât de puțină vreme. După aceea, părerile erau foarte împărțite în legătură cu diferențele dintre jucătorii împătimiți și cei care jucau doar ca să se amuze. Specialiștii se puseseră de acord numai asupra unui singur aspect: nu exista nici un mijloc de neîncredere pentru cei care erau mistuiți de patima jocurilor de noroc.

Înainte de despărțirea de Toby, Lia nu considera acea temă drept un domeniu de studiu prea interesant. De multă vreme era în căutarea unui subiect care să nu fie prea banal. După ce se hotărâse, ceruse un concediu de la patroni și se întorsese la facultate ca să-și pregătească doctoratul.

Primul cazinou pe care îl abordase o refuzase încă din start.

– Nu admitem ca o angajată să-și ia notițe și să formuleze teorii despre activitățile clienților noștri în scopul de a obține o diplomă! îi spusese directorul.

Așa că nu făcuse aceeași greșeală atunci când se prezentase la Goldorado. Când completă formularul pentru scrisoarea de intenție, ea explică ocolind adevărul, dar neminținд prea mult, motivele care o încurajaseră să lucreze la o masă de black-jack, în loc să rămână consilier familial. Dorea să aducă un pic de fantezie în viața ei și să câștige mai mulți bani. Cel din urmă motiv era foarte adevărat, deoarece trebuia să-și câștige existența după ce redevenise studentă: Lia era independentă financiar de foarte multă vreme ca să mai apeleze la tatăl ei. Fu bucuroasă să constate că salariul și bacșișurile de la cazinou erau mai mari decât venitul ei de psiholog. Numai părinții și profesorul ei coordonator cunoșteau adevăratele motive pentru care alesese această nouă slujbă.

Trebuia să recunoască însă că avea și niște motive personale. Urmând această cale, va putea afla ce-l determina pe Toby să-și distrugă viața și, cine știe, poate că va descoperi și anumite aspecte ale propriei personalități pe care nu le știa până acum.

Poate că va descoperi în sfârșit de ce se încurcase cu un tânăr atât de imatur ca Toby. Era o întrebare pe care și-o punea adeseori. Dar va accepta oare răspunsul care i se va oferi?

Încă de la început, Toby Brasford fusese mărul discordiei între Lia și tatăl ei. Oare din cauza asta se dedicase cu trup și suflet acelui bărbat pe care nu putuse să-l admire nici

măcar în clipele de orbire provocate de iubire? Continuase să se vadă cu el numai pentru a-i face în ciudă lui Chester Andrews?

În dimineața aceea, când crezuse că-i bătuse ceasul, îi trecuseră prin fața ochilor multe imagini. Chiar înainte să-și piardă cunoștința, își amintea că se gândise la relațiile catastrofale dintre ea și tatăl ei. Ce rost avuseseră conflictele permanente dintre ei când viața ei urma să fie nimicită în câteva secunde? Se luptase pentru niște prostii, niște lucruri lipsite de importanță, își dădu seama brusc, cu tristețe. Nici măcar nu încercase să găsească o cale de înțelegere cu el! Îl iubea și ar fi putut să aleagă soluția compromisului, fără să fie nevoită să se dea bătută. Și acum era prea târziu...

Lia rămase cufundată în gânduri multă vreme, apoi se hotărî să se concentreze în sfârșit asupra notițelor ei. O sarcină nu tocmai ușoară, dat fiind că necunoscutul care o scosese din apă îi bântuia în continuare mintea într-un mod din ce în ce mai tulburător.

Făcu un efort de voință și reuși totuși să-și alunge din minte tot ce nu era legat de munca ei de cercetare. În definitiv, succesul ei de la facultate și notele bune de la examene erau datorate disciplinei pe care și-o impusese atunci când se punea serios pe treabă.

Lia nici nu simți când trecuse timpul. Bănui că se făcuse deja târziu atunci când aerul care intra prin ușile din sticlă deveni ceva mai rece. Lia se înfioră. Briza ușoară venea

dinspre munții încă acoperiți cu zăpadă. La înălțimea aceea, chiar și la mijlocul lui august, serile erau destul de reci.

După ce își adună hârtiile, Lia se ridică de pe scaun, închise ușile dinspre terasă și se duse în dormitor să se schimbe. Își dădu jos șortul și tricoul pe care și le pusese când venise de la spital, și îmbrăcă un fel de salopetă din catifea roșie care o acoperea de la gât până la glezne. Această haină de interior fusese o fantezie extravagantă pe care o cumpărase fără să stea prea mult pe gânduri, dar nu regretase niciodată că o făcuse.

Se simțea extraordinar în ea!

Aprinse cu un chibrit focul din șemineul din camera de zi, mâncă o farfurie plină de supă și se așeză turcește în fața focului. De ce se simțea dintr-o dată atât de tristă? Nu mai era în stare să se concentreze ca mai înainte și de aceea fixă fără să vadă paginile unei cărți deschise în fața ei. Silueta unui bărbat care alerga pe plajă lua locul ca prin farmec literelor tipărite.

Deodată, tresări. Cineva suna la ușă. Era puțin probabil ca prietena ei, Carrie, s-o viziteze la o asemenea oră. Lia nu cunoștea pe nimeni prin vecini care să vină la ea fără să-i telefoneze în prealabil. Curioasă, dar prudentă, se uită prin vizorul ușii. Își ținu respirația și se strădui să rămână calmă în timp ce apăsa pe clanță. Descoperind cu ușurare că era tovarășul ei de dimineață, nici măcar nu-l mai întrebă ce căuta acolo.

– Am avut drum prin apropiere... spuse el când îi deschise ușa.

Apoi se opri și se uită la Lia cu un zâmbet irezistibil pe buze. Tânăra aștepta să vadă ce mai urmează, cu inima bătându-i mai repede.

– De fapt, nu e foarte adevărat ce am spus mai înainte, îi mărturisi el ușor rușinat. Mă aflam la câțiva kilometri de aici, pe malul de vest al lacului. I-am dat ocol ca să vin la tine și să văd dacă te simți bine.

– Mulțumesc, totul e în ordine. Nu trebuia să te deranjezi.

– Ba da! Atunci când salvezi viața cuiva, ești obligat să-l supraveghezi și după aceea.

Lia fu pe punctul de a-i spune că el însuși fusese acela care o adusese într-o asemenea situație, dar se abținu. Totuși, când își aminti acele clipe de coșmar, fu străbătută de un fior.

– Vezi, ți-am spus eu! exclamă el observând că tânăra tremura. Îți este și acum frig. Ai ceva împotrivă să continuăm discuția înăuntru?

Lia ezită, apoi spuse pe un ton ironic:

– Dar nici nu ne-am prezentat!

Se înveselise dintr-o dată, probabil datorită faptului că el îi propusese să mai rămână câteva minute cu ea.

– Eu știu că te numești Lia Andrews, îi răspunse el, confirmând astfel că fusese foarte atent atunci când își

spusese numele la spital. Lia Andrews, repetă el. Mi s-a întipărit pentru totdeauna în minte.

– Dacă dorești totuși să intri, va trebui să-mi spui cum te cheamă.

El se supuse, cu un zâmbet șiret pe buze.

– Fred Tancer. Locuiesc la sud de San Francisco. Acum însă stau la Goldorado și în seara asta am luat masa de seară la unul din membrii familiei mele care are o casă de vacanță între Meeks Bay și Homewood. Pot să-ți arăt cărțile mele de credit și să-ți ofer toate informațiile pe care le dorești, chiar și carnetul e sănătate. Și acum... pot să intru?

– Fred Tancer... repetă ea căzută pe gânduri.

– Da, acesta este numele meu real, insistă el amuzat.

Lia simți că i se îmbujorează obrajii și se grăbi să adopte un ton neutru pentru a-l invita înăuntru.

– Cred că nu există nici un motiv să nu vii în casă și să te încălzești puțin, spuse ea arătând spre camera de zi și șemineul aprins.

Lia era ușor nervoasă, pentru că se găsea atât de aproape de el. Era impresionată și de înălțimea lui. Și ea era înaltă, dar abia dacă îi ajungea până la bărbie. Trebuia să ridice capul ca să se uite în ochii acelui bărbat. Ceilalți bărbați erau de înălțimea ei sau ceva mai scunzi. Deoarece el nu-și ascundea admirația față de ea, tânăra se înroși din nou la față.

– Chestia asta... uniforma asta de pe tine...

Se opri, căutând evident numele hainei de interior pe care o purta Lia.

– Bănuiesc că te referi la salopeta de casă...

– Exact! spuse el încântat, și când zâmbi îi apărură gropițele în obraji. Îmi place foarte mult. O folosești când te culci?

– Bineînțeles că nu! exclamă Lia, devenind imediat mai atentă.

– Atunci, fă bine și du-te să te schimbi. Pune-ți o pijama sau o cămașă de noapte.

– Dar știu că-ți place să fii foarte direct!

Era atâta candoare în ochii lui verzi, încât Lia se îngrijoră și mai tare.

– Direct, ai spus? S-ar putea, dar dacă am făcut atâta ocol, ar trebui să-ți imaginezi că am un motiv temeinic.

– De ce ai venit?

– Din cauza prescripției medicale.

– Ce prescripție?

– L-ai auzit pe doctorul acela de treabă la fel ca și mine. Ți-a recomandat să te culci devreme și m-a însărcinat să am grijă să-i respecți indicațiile.

De data asta nu-și mai ascundea neastâmpărul în spatele măștii lui nevinovate.

– Oh... am înțeles...! Noapte bună, domnule Tancer! spuse Lia. E foarte clar ce intenții ai.

Fred redeveni dintr-o dată serios.

– Îți jur că atunci când am sunat la ușa ta nu aveam alt motiv decât acela de a afla cum mai stai cu sănătatea, spuse el cu o sinceritate care o convinse pe Lia că era de bună-credință. În dimineața asta era gata să te înec din cauza mea. Doar nu-ți închipui că vreau să-mi agravez situația încercând să te seduc în seara asta? Voiam numai să mă asigur că te simți bine după modul urât în care m-am purtat cu tine. În plus, am bănuit că lupta ta acvatică împotriva unui descreierat ți-a pus serios nervii la încercare. De aceea, în afară de compania cuiva, sunt convins că ai nevoie de o băutură caldă care să te ajute să adormi. Am adus cele necesare pentru a o pregăti. Iartă-mă dacă bunele mele intenții au fost interpretate greșit.

– Să te iert? Cred că eu îți datorez scuze, pretextă Lia. De obicei sunt mai puțin suspicioasă... Dar... băutura ar fi binevenită! Pregătește-o, o vom bea la gura sobei.

Lia se uită la el în timp ce turna rom în pahare. Avea mișcări grațioase și elegante.

După câteva minute se așezară în fața șemineului, stătură la taifas și râseră, fără a exista vreo intenție din partea vreunuia din ei de a se provoca sau de a se confensa unul altuia. Ea își terminase băutura fierbinte și tare și acum o toropeală plăcută îi pusese plumb în gene. Căldura din cameră și prezența lui Fred Tancer contribuiau la senzația de bine care pusese stăpânire pe tot trupul ei. Când el se ridică în picioare, Lia se emoționă din nou.

Cum se vor despărți de data asta?

În momentul în care dădu să se ridice, el zări cartea pe care Lia o lăsase deschisă pe masă. El o luă, se uită la copertă, după care o răsfoi rapid.

– Hmm... E un tratat despre jocurile de noroc. Nu știam că funcția te obligă să rezolvi și teme pentru acasă.

– Nu e vorba despre teme. Am... ăă... vreau să știu mai multe despre oamenii care... pentru care jocul e o plăcere.

Băutura fusese destul de tare, și Lia cam avea de suferit de pe urma ei.

– Din lucrarea asta nu vei învăța nimic. Nu se referă decât la jucătorii împătimiți, cei care nu se amuză, dar eu știu cum să se vindece.

– Mie îmi place cartea, spuse Lia, care nu dorea să discute prea multe despre acest subiect. De fapt, sunt doar două categorii... cei înrăiți și amatorii de distracție.

– Tare mi-e teamă că te înșeli, Lia. Există atâtea feluri de jucători. Lucrezi în branșa asta de mult timp?

Liei i se păru că tânărul făcuse mai degrabă o constatare decât formulase o întrebare.

– De vreo trei luni.

– Așa se explică totul. Mai ai încă multe de învățat.

Fred puse cartea la loc, se ridică în picioare și se uită la Lia care stătea tot ghemuită pe perne. La urma urmei, din mișcarea aceea chipul lui bronzat, cu pomeți înalți, păreau turnați în bronz. Ce zâmbet ciudat îi apăruse pe buze! Lia nu

mai putea să-și dezlipească ochii de pe trăsăturile lui, de la ochii lui care o atrăgeau în mod irezistibil. Fără să-și dea seama, își întinse picioarele, pregătindu-se să se ridice.

– Mos Crăciun în plin august... șopti Fred.

Dat fiind că Lia rămase mută de uimire, el continuă:

– Stând în fotoliul ăsta verde, îmbrăcată în salopetă roșie, pari desprinsă dintr-o felicitare de Crăciun.

Apoi întinse mâinile și o ajută să se ridice din fotoliu. Când ajunse în brațele lui, Lia îi auzi bătăile inimii și observă emoționată că și a ei avea același ritm. Când ridică ochii spre el, Fred îi sărută pleoapele și nu gura, așa cum se așteptase. Apoi se depărtă de ea, care se clătina ușor pe picioare. Oare din cauza dezamăgirii sau a alcoolului băut i se înmuiaseră picioarele? Fred o ținu cu o mână fermă.

– Acum voi pleca, așa cum am promis, Lia, dar Dumnezeu mi-e martor că trebuie să fac un mare efort de voință ca să te părăsesc!

Ar fi trebuit să-l încurajeze? Îi plăcea de el, dar asta nu era suficient. Deși băuse destul de mult, era încă suficient de lucidă ca să meargă prea departe cu acest individ. În definitiv, ce știa despre el? Numele, de unde venea și unde locuia în acel moment. Era foarte puțin și Lia nu era genul care să se încurce cu oameni întâlniți întâmplător, oricât de simpatici i s-ar fi părut.

Totuși, de data asta, era ciudat de atrasă de el, dar oare Fred era cel care o ispitea, sau mai degrabă perspectivele

care i se deschideau prin el? Perspective atât de fascinante! N-ar fi fost în stare să spună care ar fi acelea, dar nu voia să riște să le vadă dispărând. Instinctul îi spunea că sufletul ei nu se va mai vindeca în veci dacă, pentru un minut de pasiune dezlănțuită, ar fi pierdut acea speranță încă nedefinită dar foarte intensă.

Se întoarse cu spatele la el și se duse la ușă fără să mai spună nimic. Înainte să iasă din casă, Fred Tancer o sărută ușor pe buze, după care dispăru în întuneric...

Capitolul 3

Ca majoritatea marilor cazinouri din Nevada, "Goldorado" organiza cursuri de pregătire pentru angajații de la mesele de joc. Lia urmă unul din ele și învăță, printre altele, să bată cărțile și să le împartă conform unor tehnici profesioniste.

La mai puțin de o săptămână de la angajare, Lia observă că punctualitatea era o regulă foarte severă. Toți membrii unei echipe trebuia să-și ocupe locurile în același moment, ca să evite orice decalaj în derularea operațiunilor. În plus, cea mai mică întârziere, dacă se repeta, putea să-l coste slujba pe vinovat. Lia trebuia neapărat să și-o păstreze, pentru a-și duce la bun sfârșit cercetările.

Ca să fie mai sigură, atunci când se duse la serviciu a doua zi după ce fusese gata să se înece, sosi mai devreme

decât de obicei. Își lăsă mașina în parcarea rezervată personalului și se grăbi spre intrarea principală. Imensele uși din sticlă se deschiseră automat când se apropia de ele și Lia intră în holul uriaș.

– Iar ai întârziat! îi spuse Reilly, șeful crupierilor.

Această observație era gluma lui preferată de la venirea Liei. Era modul lui de a sublinia că era întotdeauna prima din echipă care punea piciorul în cazinou.

Lia îi zâmbi politicos și aruncă o privire spre ceas. Făcând o figură nedumerită, văzu că de data asta era foarte devreme.

– Azi m-am întrecut pe mine însămi... îi spuse ea lui Reilly ușor enervată.

Se hotărî să cumpere un ziar, cu ajutorul căruia să-și mai omoare timpul până să se ducă la camera de pontaj.

Lia traversă holul de la recepție, trecu prin fața șemineului monumental din piatră pe vatra căruia ardeau niște bușteni artificiali, și se îndreptă spre zona magazinelor. Complexul hotelier era uriaș, își spuse ea uitându-se la șirurile de lifturi care duceau la cele cinci sute de camere repartizate pe șaptesprezece etaje. Zona magazinelor și sala de jocuri video, se găseau sub niște arcade care uneau clădirea principală a hotelului și cazinoului cu o anexă de opt etaje care punea la dispoziția celor interesați vreo sută de saloane luxoase cu vedere spre lac, destinate seminariilor sau banchetelor. Lia cumpără de la librărie un ziar din San Francisco și când casiera îi dădu restul, observă din nou că

aici era greu să obții altceva decât monede foarte grele. Automatele pentru jocuri nu acceptau bancnotele. Metalul era rege aici.

Ca de fiecare dată când o vedea, arena jocurilor de noroc o făcea să scoată o exclamație de surpriză. Avea un decor foarte bizar. Fascinată, dar și amuzată, Lia rămase nemișcată sub imensa boltă din fier forjat de la intrare pentru a admira luxul extravagant etalat în fața ei, în cea mai pură tradiție a localurilor de plăcere de pe vremea goanei după aur.

La intrare, podeaua era complet acoperită cu o mochetă groasă de culoare roșie, împodobită cu un model care înfățișa niște enorme monede din aur. Lustre care străluceau ca niște diamante umpleau permanent spațiul de lumină. Trei fântâni luminoase răspândeau mii de picături în aer, reflectând culorile prismei, în timp ce nenumăratele perle de apă, agitându-se într-un ritm nebunesc, lansau spre tavane o serie de curcubee superbe.

Nu exista nici o fereastră în pereți și nici un ceas nu-și găsise locul în acest spațiu, încât clienții să nu vadă cum trece timpul și să nu fie tentați să plece.

O întreagă zonă era rezervată șirurilor de aparate pentru monede. Spațiul dintre ele era extrem de îngust și jucătorii care se înghesuiau în locul acela abia puteau să se miște.

Într-o parte, într-un spațiu mai aerisit, clienții puteau să se distreze la ruletă și la jocul de zaruri. Șefii crupierilor, fiecare din ei răspunzând de mai multe mese, făceau

onorurile precum maeștrii de ceremonie și supravegheau îndeaproape jucătorii și personalul cu scopul de a-i descoperi pe trișori.

Era încă devreme, dar cu toate astea, primii vizitatori de weekend se plimbau deja prin arenă. Din autocarele venite din golful San Francisco și de prin văile Sacramento și San Joaquin se revărsau turiști gălăgioși care năvăleau în interiorul cazinoului în care petreceau două zile. Doar în două ore, sălile se transformau în niște uriașe furnicare.

Lia îl recunoscu de la distanță pe Ed Shields și își aminti imediat discuția cu Carrie. Se uită cu atenție la el. Avea pielea gălbejită, buzele subțiri și în general nu avea un aer prea simpatic. Rostea cu mai multă ușurință replici răuvoitoare decât politicoase. Lia îl credea în stare, așa cum zicea Carrie, să urzească un complot în care Rick să joace rolul victimei inocente. Totuși, bunul-simț îi spunea că nu era posibil așa ceva, din cauza circuitului închis de televiziune.

Nici Ed Shields, nici altcineva nu putea să scape de acel ochi fixat permanent asupra zonelor în care se juca. Era mai probabil ca Rick să fi fost prins în flagrant pentru greșeli în gestiune.

Shields și Lia se salutară scurt cu un gest din cap și Lia își continuă plimbarea printre șirurile de aparate de joc. Avea încă în mână monedele primite ca rest, când se apropie hotărâtă de un automat care-i plăcea.

Considerând că nu va putea să aprofundeze niciodată cunoștințele despre jocurile de noroc fără să treacă și ea prin experiența jucătorilor, Lia își luase obiceiul să se antreneze cu mărunțișul pe care îl avea în buzunar de fiecare dată când venea la serviciu. Mesele de joc i se păreau prea costisitoare. În câteva minute putea să piardă banii care i-ar fi ajuns să trăiască vreme de o lună. Pe când la jocurile cu monede câștiga puțin, în același interval de timp, dar și pierdea puțin. Totuși, după două luni, nu ajunsese să înțeleagă încă ce anume îi împingea pe oameni să facă sute de kilometri ca să-și încerce norocul, riscând să se ruineze.

Liei i se părea la fel de enervantă și abordarea zeilor loteriei, dar nu renunța la ritual, imaginându-și că, într-o zi, îi vor fi răsplătite eforturile sub forma unei revelații capitale: motivele pentru care semenii ei jucau jocuri de noroc.

Puse ochii pe un aparat care se părea că triplează câștigurile. Vârî o monedă în orificiu și ezită puțin înainte să tragă la manetă. Dacă mai punea două monede, ar câștiga de peste trei ori miza simplă, dar și-ar folosi toate șansele o singură dată.

Ridică din umeri și se hotărî să le trimită și pe celelalte două după prima. Pe panou apărură diferite semnale luminoase și câteva cuvinte de încurajare. Atunci când apăsă pe manetă, se auzi un clopoțel, apoi un uruit, urmat curând de un clinchet vesel de metal care cade. Uluită, Lia văzu un val de monede rostogolindu-se în locașul special prevăzut

pentru asemenea situații. Se va mai opri vreodată? se întrebă ea în timp ce se simți cuprinsă de o agitație ciudată. Când ridică privirea spre panoul luminos, nu-i veni să-și creadă ochilor. Câștigase șaptezeci și cinci de dolari! Niciodată nu mai văzuse așa un morman de monede de douăzeci și cinci de cenți! În total, de când începuse să joace, nu pierduse mai mult de zece sau cincisprezece dolari. Începu să râdă când constată că nu numai că-i recuperase, dar avusese și un profit. Niciodată vreo sumă de bani, nici măcar primul salariu, nu-i produsese o asemenea bucurie.

În timp ce mașinăria scuipa ultimii cenți, Lia auzi o voce amuzată în spatele ei:

– Ia te uită! Domnișoara din lac, care îmbină meseria cu plăcerea.

Lia se întoarse surprinsă și se trezi nas în nas cu Fred Tancer.

– Ah, tu ești? exclamă ea fără să-și ascundă bucuria. Ia uite ce am câștigat! Azi e ziua mea norocoasă!

– Așa e. Joci des la aparatele astea?

– Poftim?

I se păru că vede o ușoară cruzime în ochii lui, dar era atât de fericită, încât nu-i dădu atenție.

– Nu mă așteptam să te întâlnesc la cazinou, observă ea. N-ai venit la Tahoe pentru un seminar?

– Te deranjează că mă găsești aici?

– Da de unde, sunt încântată!

Numai că, nu știu de ce, prezența ta aici mă miră.

– De ce? Un stabiliment de genul ăsta valorează milioane de dolari și nu marinarii și cei care stau cu burta la soare îl țin pe linia de plutire.

– Te afli aici ca să joci?

În mod ciudat, se simțea dezamăgită.

– Da, voi profita de șederea aici ca să mă apuc de jocuri de noroc, îi răspunse el evaziv.

Poate chiar îți voi cere câteva lecții. Norocul îți surâde mereu așa cum s-a întâmplat azi?

Uitându-se la grămada de monede adunată în suportul din fața ei, Lia își înăbuși din nou râsul și se umflă în pene.

– Mă mențin la un nivel acceptabil.

– Te exprimi ca un jucător autentic!

– Ah, eu nu...

– Nu joci? i-o reteză el cu un aer neîncrezător. Toți spun la fel! Am cunoscut mulți jucători, dar nici unul n-a vrut să recunoască.

Se simți ușor jignită, dar nu făcu nici un efort ca să-i atragă atenția că se înșela în privința ei. O altă dezmințire din partea ei nu i-ar fi folosit la nimic, ba dimpotrivă, n-ar fi făcut să confirme în mintea lui Fred părerea pe care o avea deja despre ea. De altfel, poate că-i va fi de ajutor în cercetările ei, deoarece părea a avea cunoștințe solide în domeniu.

– Vorbești despre jocurile de noroc ca un om foarte avizat, observă ea înainte să-l întrebe pe un ton absolut nevinovat: vei rămâne mult timp aici?

El nu-i răspunse imediat, ca și cum s-ar fi gândit ce replică să-i dea. Privirea lui, care cu câteva minute mai înainte căpătase accente mai aspre, redeveni blândă și Fred îi spuse zâmbindu-i vesel:

– Suficient de mult ca să te invit să bem o cafea.

Și-i făcu semn spre Golden Urn, un salon de ceai din galeria comercială aflată la câțiva metri de ei. Lia se uită la ceas și constată că trebuie să se prezinte la apel, care avea loc la primul etaj, peste câteva minute.

– Îmi pare rău, nu pot.

Oricum, îți mulțumesc. Trebuie să intru de serviciu, îi explică ea cu o notă de regret. Mi-ar fi plăcut să mai stăm de vorbă. Rămâne pe altă dată.

Când ea dădu să plece, Fred o prinse de braț.

– O clipă...

Nu-ți iei premiul din aparat?

Lia se fâstâci și se înroși la față. Era ceva neobișnuit la ea. Oare o tulburase în așa fel încât uitase de câștigul pentru care se bucurase atât de mult ceva mai devreme? Sub privirea amuzată a lui Fred, se uită la grămada de monede și exclamă:

– Mamă Doamne! Nu-mi vor încăpea toți în geantă!

– Stai puțin...

Fred se îndreptă spre un aparat de schimbat bancnote în monede și-i aduse un fel de cornet uriaș din carton în care răsturnă banii câștigați de Lia.

– Ce să fac cu ăștia? exclamă ea când el i-l întinse.

– De obicei, oamenii joacă din nou cu ei.

– Dar eu intru imediat în serviciu. N-ai nici o idee? Nu pot să-i țin toată ziua...!

– Du-te și schimbă-le în bancnote.

– Până numără ei monedele, risc să întârzii la serviciu.

– Atunci, am s-o fac eu. Evident, dacă ai încredere în mine... Ce de bănet!

– E foarte bine așa! exclamă ea cu entuziasm, punându-i cutia grea în brațe cu o ușurare evidentă.

– Ne întâlnim în hol după ce ieși din serviciu, sau mai bine ar fi să trec pe la tine să te iau și să mergem să sărbătorim evenimentul la un local.

– Ar cam fi rândul meu să te invit.

– Sper că nu faci parte din categoria aceea de femei care au pretenții să împartă nota de plată până la ultimul cent!

– Nu, nici chiar așa, îl asigură ea zâmbind. Numai că nu vreau să profit de situație sub pretextul că sunt femeie, așa cum nu-mi place nici să se profite de mine. De exemplu, în cazul de față, tu vei face toată treaba și eu voi veni și voi lua totul de-a gata. Mi se pare incorect.

Fred îi aruncă o privire șireată:

– Nu fi atât de sigură, frumoasă domnișoară! Cine știe?...

Poate că voi dori să obțin un comision. Rămâne de văzut.

– Un comision? repetă ea cu acreală în glas, făcându-se că nu înțelege apropoul lui. După ce era gata să mă îneci? De fapt, îmi ești de două ori dator! Așa că poți să încasezi câștigul meu și să-mi oferi o masă! Am meritat-o din plin... Dar acum trebuie să plec, încheie ea.

După ce făcu numai câțiva pași, începu să-și pună întrebări. N-ar fi trebuit să păstreze doi-trei dolari în monede de douăzeci și cinci de cenți în loc să-i schimbe pe toți? Ar fi putut să pună deoparte cinci sau zece, sau chiar cincisprezece dolari, ca să aibă cu ce juca mâine. Aparatul acela i se păruse extrem de interesant.

Cu atât mai mult cu cât potul cel mare era de o mie cinci sute de dolari. Așa că, vârând în orificiu câte trei monede, cum făcuse astăzi...

Se gândi să se întoarcă și să-l roage pe Fred să nu schimbe totul în bancnote, dar își aminti deodată de un studiu efectuat asupra jucătorilor de noroc. Fusese dovedit că aceștia deveneau uneori jucători împătimiți după ce câștigau o sumă mare de bani sau după ce avuseseră o perioadă mai îndelungată de câștiguri repetate. Părea să se declanșeze un anumit mecanism la anumite persoane ca urmare a bucuriei provocate de succes, un mecanism care punea în mișcare un proces de aparentă creștere a forței și autorității sale care scăpa controlului bunului-simț și care-i provoca individului, chiar și atunci când pierdea, dorința de

a continua și de a crede că, jucând mai departe, până la urmă va câștiga.

Profund tulburată, Lia nu mai făcu drumul înapoi. Nu mai insistă nici asupra vulnerabilității recent descoperite. De altfel, se va lăsa repede de jocurile de noroc, era mai dotată la capitolul "jocurile gândirii".

În orice caz, sub aspectul cercetării, încă nu găsise răspuns la întrebarea ei. De ce perseverase? Nu se referea uneori la jucătorii împătimiți, ci la ceilalți, care constituiau majoritatea clientelei cazinourilor, în general oameni serioși și cu mintea la cap. Pentru aceștia, jocul pe bani nu era decât o distracție pe care și-o ofereau din când în când. Pe aceștia îi întâlnea Lia cel mai des. Observase că intrau în cazinou cu o sumă fixă. După ce pierdeau toți banii, plecau acasă.

Spre deosebire de jucătorii fără leac, aceștia își păstrau autocontrolul. Știau încă de la sosirea acolo că vor pierde în mod inevitabil. Până la urmă, erau mai puțin interesați de câștiguri sau de pierderi. Cel mai important pentru ei era să se amuze cât mai mult posibil cu suma care și-o fixaseră în acest sens.

Își aminti ce-i răspunsese unui supraveghetor o femeie care câștigase potul cel mare de o sută de dolari. Când individul o întrebase din pură curiozitate ce avea de gând să facă cu banii, ea îi răspunsese:

– Ei bine, îi voi juca din nou.

Am cheltuit toți banii pe care îi rezervasem pentru joc. Dacă n-aș fi câștigat acum, la sfârșit, aș fi plecat. Așa că, înainte să mă întorc acasă, voi miza totul din nou. Aparatele astea sunt niște adevărați monștri devoratori de bani, adăugase ea izbucnind în râs.

Lia începuse să-i cunoască pe acești jucători care frecventau stațiunea, nu numai pentru jocurile pe bani, dar și pentru a se bucura de plăcerea zăpezii iarna și a plimbărilor pe lac vara.

Luau masa în restaurante de lux și asistau la spectacolele de calitate oferite de cazinouri.

Pe când se afla la jumătatea scării, Lia se întoarse și zări silueta înaltă a lui Fred Tancer care plecase nepăsător cu cutia plină de monede în brațe. Abia făcuseră cunoștință în urmă cu o zi și era convinsă că nu-l va mai vedea niciodată, dar apoi, în acea seară, venise să-i facă o vizită. Acum se afla doar la câțiva metri de ea, și mai târziu se vor întâlni din nou pentru masa de seară.

Nu reușea să-și mai dezlipească privirea de pe trupul lui de sportiv, ale cărui proporții armonioase o impresionaseră atât de mult pe plajă. Îi reveni în minte ciudata lor întâlnire și pentru prima oară observă situația comică în care se găseau. Fuseseră aduși față în față de niște scufundări tragicomice, care creaseră între ei niște legături care nu le mai permiteau de acum încolo să se poarte ca niște străini unul față de celălalt.

Cum să uite figura lui încruntată aplecată deasupra ei când își pierduse cunoștința pe pontonul de lemn? Cum să nu tresară când își amintea gura lui senzuală care se apropiase atât de mult de a ei? Și de ochii lui asemănători cu două lacuri limpezi... Cu câtă îngrijorare o priveau! La gândul acesta, fu străbătută de un fior din creștet până-n tălpi.

Apoi, Lia își reveni și începu să urce din nou scara cu un pas hotărât. Ce știa despre el? se certă ea încă o dată. De fapt, puține lucruri: se numea Fred Tancer, era din San Francisco și stătea la niște rude. În plus, se afla aici ca să joace jocuri de noroc...

***

Fred se opri între șirurile de aparate și o urmări pe Lia cu privirea.

La un moment dat, tânăra păru să ezite și chiar avu impresia că vrea să se întoarcă din drum. Se aștepta să-i vadă din nou de aproape fața frumoasă cu pielea rozalie. Dar nu, se grăbi să ajungă la scară.

Era o tânără extrem de tulburătoare și cu proporții aproape perfecte! Pantalonii negri și bluza decoltată din mătase albă ai uniformei îi puneau în valoare șoldurile ușor

rotunjite și mijlocul subțire, pe care ar fi putut să-l cuprindă doar cu două mâini.

Îi plăceau ținuta ei mândră, conturul armonios al umerilor și părul ondulat tuns scurt. Înfățișarea ei demonstra că era o femeie independentă, ceea ce-l încânta în cel mai înalt grad. Însă în ciuda acestei libertăți evidente pe care o afișa, Lia era o femeie în adevăratul sens al cuvântului, care pur și simplu îl vrăjise.

În timp ce ea urca treptele care duceau la primul etaj, el își aminti superbele rotunjimi ale sânilor ei pe care le observase prin materialul subțire al costumului de baie. Își aminti apoi cu tâmplele zvâcnind de emoția de dorință care-l cuprinsese când o văzuse lângă șemineu, îmbrăcată în salopeta aceea ciudată de casă. Simțise atunci o dorință nebună să simtă trupul acela cald și zvelt lipit de al lui.

– Aparatul acesta este liber, domnule?

Trezindu-se brusc la realitate, Fred Tancer își coborî privirea indispusă asupra bărbatului cu pălărie de texan care-i vorbise cu un aer nerăbdător și care adăugă pe același ton:

– Dacă nu-l folosiți, aș vrea să-l încerc și eu. Am văzut că prietena dumneavoastră a câștigat o mică avere aici.

– Vă rog, îi răspunse Fred și o luă din loc.

Apoi se duse la ghișeul băncii, unde schimbă conținutul cutiei în bancnote. Puse dolarii într-un compartiment separat al portofelului său și se duse să se așeze la o măsuță

a cafenelei Golden Uru, unde comandă o cafea. În timp ce o savura cu înghițituri mici, începu să se gândească din nou la Lia Andrews.

Încă de cum îi apăruse în fața ochilor pe plajă, îmbrăcată în costumul ei de baie verde care stătea mulat pe ea ca un al doilea strat de piele, fusese cucerit de grația ei. Îi admirase suplețea și eleganța gesturilor, mai ales atunci când se aplecase să vadă cât de rece era apa. Apoi o revedea pe ponton, luându-și elan înainte de a se arunca în apă cu genunchii îndoiți, având siguranța unei campioane. I se păru că i se face brusc frig în momentul în care o acoperiseră apele lacului. De ce oare nu-și văzuse de drum, fără să se mai uite înapoi? se întrebă el cu autoironie.

Rămăsese încremenit, de parcă ar fi fost hipnotizat. Și deodată, își dăduse seama că tânăra se afla în primejdie. Cel puțin așa crezuse în acel moment. Lui Fred nu-i plăcea să fie comparat cu un Don Quijote al timpurilor moderne. Oare acționase prea în pripă? Nu, era sigur de asta. Toate aparențele pledau în favoarea lui. Înotătoarea aceea urma să se înece. Dacă ar fi pus din nou în aceeași situație, știa foarte bine că ar sări iarăși în ajutorul ei, cu riscul de a părea un idiot.

Când o ridicase pe ponton, îi suflase aer pe gură și nu va uita niciodată bucuria pe care o simțise când observase că revenea la viață. Pentru asta, fusese suficient să-și lipească o singură dată gura lui de a ei. Bucuria îi fusese atât de mare,

încât fusese cuprins de dorința de a o lua în brațe și a o strânge cu putere la pieptul lui.

Această a doua salvare pe care o efectuase în viața lui era foarte diferită de prima, își spuse el zâmbind ușor ironic. Nu se gândise de multă vreme la acel incident, dar deodată ieri, în timp ce se arunca în apă ca să vină în ajutorul Liei, îi revenise în minte acea amintire din tinerețea lui.

Avea optsprezece ani și era vara în care fusese surprins jucând black-jack la cazinou. Dat fiind că nu era încă major, fusese alungat din sala de jocuri. Omul pe care-l salvase, nu de la înec, ci dintr-un incendiu, era un mic escroc pe care-l ura. Nu-l iertase nici acum că i-o luase pe Anitra. Cu toate astea, îl scosese dintr-o mașină aflată în flăcări și-l resuscitase făcându-i respirație gură la gură, printre înjurături.

Fred îi era recunoscător adolescentului care fusese odinioară pentru faptul că nu-l lăsase pe individul acela mârșav să aibă parte de o soartă nefastă. Dacă nu l-ar fi salvat, ar fi avut remușcări toată viața. Chiar și acum, umbra acestuia îi întuneca existența, la multă vreme după ce ura și ceea ce a provocat-o căzuseră în uitare.

Și totuși, în timp ce transmitea răsuflarea lui aceluia care risca să moară asfixiat, știa foarte bine că, dacă va trăi, o va duce pe Anitra departe de el și pentru totdeauna. Ceea ce se și întâmplase. Peste două zile plecaseră amândoi din oraș, și Fred nu-i mai văzuse niciodată pe nici unul din ei.

Trecuse multă vreme de când nu se mai gândise la Anitra, se miră el. Pe când era tânăr și lipsit de experiență, ea îi bântuia zilele și nopțile mai ales după ce orgoliul rănit îi provocase o furie fără margini. Acum, după douăzeci de ani de la acele evenimente, se gândea la Anitra cu un amestec de afecțiune și toleranță.

Anitra fusese cea mai în vârstă femeie cu care avusese de-a face în viața lui de bărbat. Avea treizeci și șase de ani, adică dublu decât el la vremea aceea. Cânta într-un cabaret al unui cazinou din Las Vegas. Niciodată Fred nu mai văzuse o piele atât de albă, niște sâni atât de plini și un suflet mai generos ca al ei.

Fred avea impresia că femeia aceea nu-l părăsise pe tot parcursul adolescenței lui, dar amintirile despre Anitra deveneau mai clare după paisprezece ani. Își pierduse de curând mama și sora lui mai mică, Rozlyn, plecase să locuiască la mătușa lui din partea mamei. Fred rămăsese să stea cu tatăl lui. Oficial, Lucky Tancer era reprezentantul unei firme de mobilier pentru restaurante și baruri, dar era și un jucător împătimit, deși refuza să recunoască acest lucru. După moartea soției lui, își părăsise postul și se ocupa numai cu jocul de cărți, dar se lăuda peste tot că meseria lui era de fapt aceea de comis-voiajor. A umblat din cazinou în cazinou până când a închis ochii, în căutarea norocului. Așadar, întâlnirea cu Anitra era inevitabilă, deoarece Fred și tatăl lui frecventau mereu localurile în care cânta ea.

Când Lucky câștiga mulți bani, Fred era trimis într-un colegiu de vază din Arizona, iar în vacanțe locuia în niște adevărate palate. Stăteau în apartamentele luxoase ale celor mai mari hoteluri din Monte Carlo, Puerto Rico sau Bahamas. Pentru o vreme, stațiunile termale ale Franței și ale altor țări europene care aveau cazinouri nu mai erau nici un secret pentru ei, dar au avut și perioade mai puțin faste. Locuiau într-o rulotă veche dintr-o parcare situată la periferia Las Vegasului. În asemenea momente, Fred era înscris la școala cea mai apropiată, la care putea ajunge mergând pe jos.

Anitra se afla adesea cu ei, fie în rulotă, fie în apartamentele princiare. În primii ani nu-i dăduse nici o atenție, dar într-o bună zi, observă că încetase să-l mai trateze ca pe un copil, ci ca pe un bărbat. Se îndrăgostise atunci nebunește de ea, așa cum un adolescent care iubește pentru prima oară e în stare s-o facă. Ea i-a făcut inițierea în viața sexuală, învățându-l între două lecții de erotism, cum să satisfacă o femeie, provocându-și în același timp și lui plăcere. Fred nu regretă niciodată acest aspect al educației lui, chiar și după ce ea plecase, lăsându-l să învețe singur că necazurile din dragoste nu erau neapărat niște maladii mortale.

Fixând cu privirea semnalele luminoase din bar, Fred își spuse că experiența lui cu Anitra fusese una dintre cele mai folositoare din primii lui ani de viață, deoarece, în rest,

educația lui lăsase cam mult de dorit. Tatăl lui nu știuse să-l învețe decât niște combinații de cifre și formațiuni de cărți, ca și un sistem destul de ușor care-i permitea să joace onorabil black-jack.

După moartea tatălui său, reușise să-și asigure astfel subzistența, făcând în același timp studii universitare. Nopți întregi petrecute la mesele de pocher jucând cu studenți bogați îl ajutaseră să-și plătească studiile. În timpul vacanțelor, câștiga prin cazinouri bani suficienți ca să trăiască tot anul. În ziua în care își obținuse diploma, stabili că ura jocurile de noroc și renunță să mai joace. Când intră în viața activă, se jură să nu mai pună niciodată piciorul într-un cazinou și cu atât mai puțin să se atingă de vreo carte de joc.

În ceea ce o privește pe Anitra, ea avusese meritul că-l făcuse să fie foarte atent atunci când era vorba despre femei. Această învățătură căpătată încă de la o vârstă fragedă, îl împiedicase până în prezent să se implice într-o relație pe termen lung. E adevărat că exista și reversul medaliei. Fred știa foarte bine că din cauza rezervei lui față de femei, risca să treacă pe lângă noroc, dacă va veni o zi în care o va întâlni pe aceea femeie din povești, ființa ideală cu care orice bărbat ar dori să-și împartă existența.

Pe de altă parte, știa că femeile care pot fi văzute de obicei prin mediul jocurilor de noroc nu prea sunt din genul acelora care să le placă serile liniștite petrecute acasă,

la gura sobei. Pe vremea lui Lucky, nici o femeie nu lucra la mesele de jocuri. Ele erau cântărețe, chelnerițe sau stăteau la ghișeele de schimb. Acum, Fred își dădea seama că unele din ele nu doreau decât să-și câștige astfel o pâine, dar altele, cele de genul Anitrei, preferau să frecventeze jucători care mizau sume mari de bani, sau și mai rău, căutau să stea în preajma unor derbedei care făceau parte din drojdia societății și care frecventau locurile de pierzanie până erau goniți de poliția din Nevada.

De cincisprezece ani nu mai pusese piciorul în vreun local în care se jucau jocuri de noroc. Deși știa că în prezent cazinourile deveniseră instituții respectabile, nu putea totuși să scape de o anumită reticență. Probabil că amintirile din tinerețe îi rămăseseră prea adânc intipărite în memorie. Era convins că niciodată sora lui, Rozlyn, n-ar lucra într-un asemenea loc.

Atunci de ce se găsea aici Lia Andrews? Îi veni în minte o prejudecată: ce căuta aici o fată atât de frumoasă și educată?

Deveni ușor furios. Răspunsul era simplu, cu atât mai mult cu cât Lia îi mărturisise cu gura ei că se oprea la aparate în fiecare dimineață. Lia Andrews avea în sânge patima jocurilor de noroc.

Și ce era cu asta? Ce importanță avea? Dacă ai fost salvat de cineva de la înec, nu ești obligat să ai o relație de lungă durată cu acea persoană. Și în definitiv, ce avea cu ea? Până la apariția Liei în viața lui, Fred fusese un om foarte trist.

Modul în care înțelesese ea să-și câștige existența, cum își cheltuia banii și cum își petrecea timpul liber nu-l priveau absolut deloc.

Ei bine, trebuia să recunoască însă că toate astea îl priveau, dar nu din cauza frumuseții Liei sau a farmecului său special, care o făceau unică în ochii lui. În realitate, simțea că are anumite drepturi asupra ei. Ca și cum faptul că fusese cât pe ce s-o înece și apoi o salvase îi conferea o anumită autoritate de a aproda sau dezaproba modul în care își trăia viața.

Ce raționament absurd! se dojeni în sinea lui, alungându-și repede din minte acele gânduri. Deodată, o angajată îmbrăcată în fustă scurtă cu volănașe se îndreptă spre masa lui și-l întrebă:

– Sunteți amabil să-mi dați legitimația pentru a participa la loterie?

– Mulțumesc, eu nu joc, îi spuse el zâmbind.

Ea se duse la alți clienți care îi întindeau un cartonaș care avea înscris un număr pe el. Fred achită nota, ieși din clădire și se duse în parcare.

***

Ceva mai târziu, în aceeași dimineață, la câțiva kilometri depărtare, pe malul de nord al lacului, cu o pipă stinsă între

dinți, Fred se uita pe o foaie de hârtie pe care i-o întindea cumnatul său, Aaron Burney.

Stăteau unul lângă altul în fotolii pe terasa casei de vacanță a familiei Burney. Neluând în seamă frumusețea peisajului din jurul lor, cei doi bărbați acordau toată atenția problemelor pricinuite lui Aaron de recenta achiziționare a cazinoului "Goldorado".

– Uită-te aici, îi spuse Fred soțului surorii sale care era în același timp și asociatul lui. Săptămâna asta am verificat tot ce înseamnă funcționarea hotelului și restaurantului. Ar fi de dorit să facem o reorganizare, dar, după părerea mea, nu se petrece nimic anormal.

– Dar nu văd nici urmă de beneficiu! Eu unul consider că așa ceva e cât se poate de anormal! observă Aaron supărat.

– Nu-ți face griji. Doar n-ai cumpărat un han de vacanță, ci un stabiliment pentru jocuri de noroc și hotelul aferent nu se va dovedi a avea o rentabilitate prea mare. Informează-te și tu la oamenii de afaceri pe care-i cunoști. Ai să vezi că îți vor spune că barurile, restaurantele și hotelurile nu sunt decât niște accesorii. Important este cazinoul. Accesoriile n-au decât un singur scop: să nu-i lase pe clienți să se depărteze de sălile de jocuri. Marilor jucători le place să aibă totul la îndemână, așa că e extrem de important pentru tine să le oferi toate aceste servicii.

– Dar situația este contrară oricărui principiu comercial, Fred! protestă Aaron. Camerele, sălile de mese și bucătăriile

ocupă peste șaizeci la sută din spațiu și prin activitatea lor nu reușim decât să ne acoperim cheltuielile! Dacă ne-am fi condus afacerile așa cum mă sfătuiești tu acum, n-aș fi dat nici doi bani pe asocierea noastră.

– De data asta este altfel, crede-mă.

Aron nu părea prea convins, dar atunci când îi răspunse, în vocea lui se putea observa un real respect și afecțiune:

– Nu-ți pun deloc vorbele la îndoială, Fred. Știi foarte bine că nu mă pricep deloc la jocurile de noroc.

Fred se abținu să nu râdă. Îl stima foarte mult pe cumnatul său și de aceea nici nu se gândea să-i reamintească acestuia că-l făcuse atent în momentul cumpărării cazinoului. Aaron însă nu ținuse cont de avertismentele lui Fred și cumpărase o afacere aflată în declin.

– Eu am trăit între jucătorii de jocuri de noroc, Aaron și de aceea pot să spun că mi-a ajuns până peste cap, îi spuse el.

Nu țin să-ți fiu partener în această afacere. Și tu ar trebui să renunți la ea, adăugase el foarte direct.

Mai târziu, când Aaron părea încă foarte decis să cumpere cazinoul, încercase din nou să-l descurajeze.

– După părerea mea, faci o mare greșeală investind în cazinou, Aaron. Ce știi tu despre modul în care se conduce o asemenea afacere?

Fusese lipsit de tact, dar observase prea târziu acest lucru.

– Îmi permit să-ți atrag atenția că managementul nu e o necunoscută pentru mine! îi ripostase Aaron, supărat.

Atunci, Fred se grăbise să-și repare greșeala.

– Sunt cel mai indicat să-mi dau seama, Aaron, că ești un om de afaceri foarte competent. Insist numai să-ți atrag atenția că un cazinou nu e o afacere ca oricare alta.

Avuseseră această discuție cu circa opt luni în urmă, și Fred încă nu-și schimbase părerea. Aaron își drese glasul și-i aruncă o privire jenată lui Fred.

– Am nevoie de ajutorul tău, Fred. De aceea te-am rugat să vii.

Fred se aștepta de multă vreme să-i fie cerut ajutorul. Ar fi venit oricum, și fără să i-o ceară Aaron. Erau prieteni de foarte mulți ani. Cum să rămână Fred insensibil în timp ce prietenul lui, soțul surorii lui, se confrunta cu atâtea dificultăți?

– Mă bucur că sunt aici, îi spuse Fred cu sinceritate.

Și imediat îi veni în minte imaginea foarte ispititoare a Liei Andrews.

Până în dimineața aceea, făcuse în așa fel încât să-și ducă sarcina la bun sfârșit în complexul hotelier fără să intre în zona jocurilor de noroc. Se temea să nu vadă înviind vechile fantome și necazurile din alte vremuri. În prezent, toate astea nu mai aveau nici o importanță.

Fred se uită gânditor la cumnatul lui. Oare fără Aaron și capitalul lui ar fi ajuns vreodată partenerii prosperi care

erau în momentul de față? Acest bărbat cu început de chelie și burtă, cu o figură frumoasă și bronzată fusese odinioară un student bogat care cheltuia fără să se uite la bani, mai ales la mesele de pocher din campus, își aminti Fred.

După ce-și terminase studiile, Aaron se înscrisese din nou la o facultate, fără un scop anume. Neavând probleme financiare, își putea permite această fantezie. Fred nu mai întâlnise niciodată până la el un jucător de pocher care să aibă privirea atât de sinceră.

Având diploma în buzunar, Frad se angajase la o mică uzină de fabricat unelte. Probabil că n-ar mai fi avut niciodată de-a face cu Burney dacă nu s-ar fi întâlnit întâmplător nas în nas pe o străduță din San Francisco. Se pierduseră din vedere timp de doi ani și fiecare din ei avea impresia că se află la o răscruce în viața lui. Fred abia aflase că firma la care se angajase fusese nevoită să dea faliment, iar Burney, lăsându-se în cele din urmă de facultate, dorea să se lanseze în viața activă.

Din simpatie, dar și din cauză că se simțea vinovat față de el deoarece câștigase de prea multe ori în fața unui adversar prea ușor de învins, Fred îl invitse pe Aaron la masă.

Privind în urmă, Fred își dădu seama că acel prânz luat împreună constituise o ocazie unică pentru ei. Pentru început, deși nici unul din ei nu era obișnuit cu băutura, comandaseră două martini seci duble. Întâlnirea se terminase printr-un plan de asociere. Urmau să salveze firma

la care lucra Fred. Burney va oferi garanția necesară, iar Fred avea deja un proiect prin care să pună fabrica pe picioare. Firma lor era acum înfloritoare, așa cum fusese de altfel vreme de doisprezece ani.

– Tu finanțezi operațiunea, iar eu te transform într-un jucător care va câștiga!

Fred își amintea amuzat de acea promisiune pe care i-o făcuse lui Aaron la sfârșitul mesei. Evident, cel de-al doilea martini l-a ajutat mult în acest sens.

În primii ani, nu ratau nici o ocazie de a începe o nouă aventură. Astfel, salvaseră de la faliment o mulțime de firme aflate în dificultate, de la o fabrică de saltele și până la o crescătorie de păsări prost condusă. Imediat ce redeveneau prospere, ei le vindeau și, încet-încet, beneficiile obținute le permiseseră să creeze noi companii de cercetări și de dezvoltare a unor tehnologii de vârf.

Fred fusese surprins să descopere că, în afară de fler, mai dispunea și de un al șaselea simț care îi indica ce fel de afacere să preia și care era cea mai bună modalitate de a obține profit. El considera că era vorba numai de noroc. De aceea, se amuza foarte mult atunci când presa îl descria ca pe un "tânăr capitalist cu spirit întreprinzător înzestrat cu un discernământ aproape supranatural". Unele ziare afirmau că ar fi vorba despre magie...

Fără banii lui Burney însă, n-ar fi reușit să devină niciodată partenerii unei afaceri aflată în plină expansiune

ca cea de acum. În ceea ce privește promisiunea pe care i-o făcuse, nu se putuse ține de cuvânt, deși se străduise din toate puterile. Îi fusese însă imposibil să-l învețe pe Aaron să joace fără să piardă și ultimul bănuț. Recunoscuseră de altfel în cele din urmă că nu era bun de nimic la jocul de cărți și renunțase pentru totdeauna să mai joace. Pe undeva, Fred îl bănuia că achiziționase Goldorado ca să-și domolească demonii care-l bântuiau și în prezent.

– Fred! Mă asculți, sau ce faci?

Fred se întoarse spre cumnatul său care, stând în șezlongul de lângă al lui, îl privea cu reproș.

– Scuză-mă Aaron... Ce spuneai?

– Vorbeam despre cazinou. În curând vei face niște controale, nu-i așa?

– Despre cazinou? Ah, da, începând de mâine dimineață, dar l-ai numit chiar tu pe Les Mansfield la conducerea acestuia. Bănuiesc că e stăpân pe situație.

– Așa este. E nemaipomenit! Când a sosit aici, a descoperit o dezordine de nedescris, în special în contabilitate.

Nu e de mirare că afacerea era gata să se ducă de râpă! Dar Mansfield a făcut o treabă extraordinară.

– Mă bucur. Așadar, n-am mare lucru de făcut acolo.

– Păi... ar mai fi și alte probleme.

Burney nu părea prea înclinat să-i dea explicații, dar continuă:

– Mesele de black-jack ne aduc un profit mai mic decât ar trebui. Mansfield e convins că unul din angajați fură, dar nu reușește să afle cine anume. Unul din crupieri i-a fost indicat drept suspect, dar când a vrut să ceară niște explicații, acesta s-a înfuriat și și-a dat demisia.

– Și de atunci, profitul a crescut?

– Să zicem că socotelile s-au mai echilibrat, dar în perioada în care acest angajat a plecat, Mansfield a interzis accesul în sălile de joc unui client al cărui noroc era cam suspect.

– Ce crede Mansfield?

– După părerea lui, ar putea fi vorba despre un jucător care a pus la punct un sistem de calcul perfecționat și imposibil de detectat, sau despre un complice din rândurile personalului.

– Mă îndoiesc că se poate inventa o metodă care să scape neobservată. Înclin să cred mai degrabă în complicitatea unui angajat. Cine știe dacă nu cumva acest client nu e înțeles cu cel care ține banca mesei de black-jack?

– Acesta s-a dovedit a fi nevinovat. Era un băiat cinstit și Les a regretat că a plecat.

– Și atunci, cum a rămas?

– Les e convins că avem încă în rândurile personalului o persoană necinstită. E sigur că există o legătură între clientul izgonit și unul dintre angajați. Acesta din urmă deocamdată stă cuminte, dar Les crede că foarte curând vom începe să pierdem din nou la una din mese.

– Și ce legătură au toate astea cu mine? se interesă, Fred ușor stânjenit.

Aaron nu-i răspunse imediat. Atunci când în cele din urmă se hotărî să vorbească, parcă părea că vrea să se disculpe.

– Nu mi-e ușor să te rog așa ceva, Fred... Știu că propunerea mea n-o să-ți placă, dar după părerea lui Mansfield, e singura soluție.

– Știu ce vrei să spui, Aaron, bombăni Fred supărat. Într-adevăr, nu-mi place deloc ideea ta! Și răspunsul meu e negativ!

– Ascultă, Fred... Îți cer numai să joci black-jack pe banii firmei și să fii atent la ce se petrece în jurul tău. Pentru angajați și toți ceilalți, nu vei fi decât un jucător oarecare.

– Nu-mi place, repetă el calm.

Făcu totuși un efort și-l întrebă:

– Cât timp va trebui să fac această mascaradă? Evident, în cazul în care aș accepta.

– Mansfield spune că ispita va fi mai tare decât rațiunea. Hoțul ar putea să-și reia activitatea cu un nou partener într-o săptămână sau două.

– Și dacă nu face nimic? Dacă Les se înșală? Dacă vinovatul este cel care a plecat deja? Voi fi condamnat să joc black-jack într-o sală din Goldorado până la sfârșitul zilelor mele?

Fred era din nou furios la culme.

– Cât timp vrei să mă joc de-a detectivul în cazinoul tău?

– Știu, Fred, știu, spuse Aaron cu atâta deznădejde în voce, încât Fred se mai calmă puțin, dar dacă o vei face fără tragere de inimă, prefer să nu-ți mai cer nimic.

Fred așteptă în tăcere. Peste câteva minute, Aaron insistă:

– Da, așa este, nici nu vreau să te mai gândești la propunerea mea, dacă n-o faci din plăcere.

Fred nu reacționă nici după aceste vorbe.

– Nu vreau să-ți impun nimic cu forța, continuă Aaron. Nici măcar pentru două săptămâni.

Fred zâmbi, enervat. Nu se lăsa dus atât de ușor de manevra cumnatului său.

– Mulțumesc, prietene! exclamă el. Ești drăguț că mi-ai înțeles punctul de vedere!

Nu-și ascunse deloc veselia când văzu privirea uluită a șiretului Burney, rămas brusc gură grai.

Fred se bucura că terminase cu Goldorado și putea în sfârșit să-și facă bagajele și să se întoarcă în seara aceea la San Francisco. Aaron putea să-și angajeze un profesionist ca să supravegheze mesele.

Chiar avea de gând să-i aducă la cunoștință cumnatului său hotărârea lui, când își aminti de întâlnirea pe care o avea cu Lia la cină. Ce-ar fi să-i trimită un bilet prin care s-o anunțe că fusese chemat de urgență în orașul lui? Nu, era mai bine să-și amâne plecarea pentru mâine dimineață. În primul rând, îi promisese să-i dea personal banii pe care-i

câștigase, dar nu era prea indicat să-i întindă un teanc de bancnote la masa de black-jack, de teamă ca acest gest să nu fie interpretat greșit de agenții de securitate care supravegheau sălile prin camerele de luat vederi.

Dar acesta nu era singurul motiv, fu nevoit să recunoască tânărul, ușor stânjenit. Nu voia să renunțe la întâlnire pentru că dorea s-o revadă pe Lia Andrews. După ce va ajunge în oraș, ea nu va mai fi decât o amintire care i se va șterge treptat din minte. Atunci, ce rău făcea dacă își dorea să mai petreacă împreună câteva ore? Pentru ultima oară...

Aaron se uită în continuare la cumnatul lui cu o figură neîncrezătoare, dar Fred ghici că era pe cale de a-și aduna din nou tot curajul de care era în stare ca să lanseze un ultim atac, așa că se ridică grăbit din șezlong.

– Mai am două-trei lucruri de verificat înainte să plec mâine dimineață la San Francisco. Te rog să mă scuzi, dar trebuie să te părăsesc. Mă duc la Goldorado să vorbesc cu Les. Îmi pare rău că nu pot să-i sărut pe Roz și pe copii, fă-o tu din partea mea. Voi trece pe aici mâine dimineață, ca să-mi iau rămas-bun.

– Stai puțin, Fred! îl strigă Aaron.

Dar nu se ridică suficient de rapid din șezlong. Fred deja ieșise din casă și se îndrepta spre mașina lui până să apuce Aaron să-l ajungă din urmă.

Capitolul 4

Lia își înăbuși un căscat. Nu-i plăcea deloc să lucreze în schimbul de dimineață. Primele două ore treceau extrem de încet. Ura faptul că trebuia să stea jos, fără nici o treabă, așteptând în fața mesei goale să vină clienții.

Întreg cazinoul părea că se trezește cu greutate. Jucătorii din noaptea aceea deja urcaseră în camerele lor, să se culce în zorii zilei. Participanții la conferința care se anunțaseră după-amiază în sala de jocuri erau adunați acum în sălile de conferință.

Mulțimea de turiști care fuseseră aduși de autocare se împrăștiaseră prin baruri și galeriile comerciale, doar unii din ei începuseră să joace la aparatele cu monede.

În jurul ei, doar două-trei mese erau ocupate cu jucători, care veneau acolo indiferent de oră. Se uită cu atenție în

fiecare colț al sălii uriașe și își dădu brusc seama că era în căutarea cuiva: a lui Fred Tancer.

Îi spusese că avea de gând să joace, fără să precizeze când și unde. Poate la masa ei? Ideea nu-i plăcu deloc. Oare îi plăcea numai black-jack? Cine știe dacă nu cumva prefera să joace bacara sau la ruletă. Sau poate barbut. Uneori observa că bărbații aveau ceva special în modul în care aruncau zarurile. Totuși, Fred nu părea să facă parte din acea categorie. Acest joc nu era potrivit cu stilul lui, însă n-ar fi putut să-și explice de ce.

Dar jocul de black-jack? Oare ce provocare găsise el în acest joc, în cazul în care ar fi jucat? Limbajul și mecanismele specifice acestuia erau la fel de greu de învățat ca și jocul însuși.

De exemplu, atunci când jucătorul dorea o altă carte, în loc să-i ceară pur și simplu crupierului să-i dea una, el doar atingea masa cu cele pe care le avea deja în mână. Regizarea acestei scene conferea un anumit mister unui joc care altfel nu era prea complicat.

– Scuzați-mă...

Lia se trezi din visare și-și îndreptă atenția asupra unei femei cu părul cărunt, îmbrăcată într-un costum de culoarea ciocolatei.

Ea i se adresă Liei cu un aer foarte hotărât:

– Vreau să învăț black-jack. Soțul meu m-a sfătuit să mă limitez la aparatele pentru monede deoarece, zice el,

black-jack e un joc pentru bărbați. Și a mai adăugat că femeile nu sunt destul de deștepte ca să joace așa ceva.

Lia remarcă ciuda din vocea ei.

– Voi fi încântată să vă demonstrez că soțul dumneavoastră se înșală, îi răspunse tânăra. Ne face mare plăcere să-i ajutăm pe începători atunci când avem o masă liberă. Vă voi învăța tot ce știu.

Turista luă loc pe unul din taburetele înalte dispuse în cerc în jurul unei mese de joc, în timp ce Lia bătea cărțile.

– Principiul constă în a aduna douăzeci și unu de puncte. Nu mai multe de atât. Dacă veți avea mai multe, veți pierde. Popii, damele și valeții valorează fiecare câte zece puncte, iar celelalte cărți au valorile care sunt înscrise pe ele, în afară de as, care înseamnă unsprezece puncte sau un punct, în funcție de opțiunea jucătorului.

– Dar știu toate astea, protestă doamna foindu-se pe scaun. Am învățat uitându-mă în timp ce juca soțul meu. Vreau să aflu în schimb toate celelalte aspecte... respectiv cum să-mi amintesc cărțile deja ieșite din joc ca să pot miza mai mult... înțelegeți ce vreau să spun, nu-i așa?

Lia izbucni în râs.

– Ah, da, înțeleg! Vă referiți la calcule...

Fusese învățată încă de la începutul pregătirii să se ferească de jucătorii care, ca un fel de magicieni ai matematicii, inventau fel de fel de metode foarte complicate prin care să-și poată aminti cărțile ieșite din suport și apoi

întoarse în joc. Lia însă nu știa aproape nimic din toate aceste tehnici extrem de complicate cu care unii jucători au pierdut aproape la fel de mult timp cât i-a luat ei să obțină o diplomă la facultate. Aceștia erau în stare să spună în orice moment al jocului ce cărți fuseseră scoase din joc și câte mai rămăseseră de dat. Calculele îi ajutau să-și crească atuurile față de cele ale cazinoului. În felul acesta, cel puțin teoretic, își măreau câștigurile. Ca să obțină însă rezultate strălucite, trebuia să aibă un real talent, multă inteligență, să fie perseverenți și să beneficieze de o mare capacitate de concentrare. În plus, era nevoie de o memorie vizuală ieșită din comun.

– Tare mi-e teamă că nu voi fi în stare să vă fiu de folos în această privință, îi spuse ea clientei. De altfel, sunt convinsă că, în cazul în care v-aș furniza informații despre sisteme greu de depistat, cazinoul n-ar fi de acord. Dacă această problemă vă interesează într-adevăr, veți găsi la librărie niște cărți în care sunt descrise aceste combinații.

– Îți mulțumesc, domnișoară, vă voi urma sfatul, se hotărî interlocutoarea ei coborând de pe taburet.

Lia se simți totuși datoare s-o pună în gardă.

– Ar trebui să știți, doamnă, că sunt puțini jucătorii care folosesc anumite scheme de joc și care să câștige sume uriașe, și după ce dă norocul peste ei, puține sunt cazinourile care-i mai primesc să joace la ei.

– E legal să se procedeze așa?

– Nu, dar un cazinou are dreptul să interzică accesul unui jucător la mesele lui de joc și majoritatea acestor stabilimente adoptă această politică față de clienții care obișnuiesc să folosească anumite sisteme de joc.

După ce rămase din nou singură, Lia se gândi din nou la tatăl ei, care-i frământa mereu gândurile din dimineața petrecută la spital. Avea o mare dorință și anume aceea ca relația lor să devină mai puțin furtunoasă. Nu-și făcea iluzii. Își dădea seama că acestea nu vor fi niciodată perfecte. Lia era prea lucidă ca să înțeleagă tot ce-i despărțea, pe Chester Andrews și pe ea, știa foarte bine subiectele asupra cărora aveau discuții interminabile, dar pentru Lia devenea din ce în ce mai important să găsească un mijloc de a atenua aceste conflicte.

Ce mult îi lipsea omul acela pus mereu pe ceartă! San Francisco nu se afla decât la patru ore de mers cu mașina. În plus, domnul Andrews era un fel de semipensionar în propria lui firmă așa că nimic nu-l împiedica să vină să petreacă împreună cu soția lui câteva zile la Tahoe. Lia se gândea și la mama ei, care ar fi fost foarte bucuroasă să-i facă o vizită.

După ce va ajunge acasă, le va scrie și-i va invita în căsuța ei de pe malul lacului. Poate că, din precauție, era mai bine s-o sune pe mama ei în prealabil. Era un vicleșug. Doamna Andrews va avea astfel timp să-l pregătească psihologic pe soțul ei înainte de sosirea scrisorii, încercând să-l aducă la

sentimente mai bune referitor la noul loc de muncă al fiicei sale.

Un client o smulse brusc din gânduri. În timp ce se cocoța pe taburet, acesta îi întinse o bancnotă de douăzeci de dolari pentru a cumpăra jetoane.

Participanții la congres tocmai își terminaseră ședința de dimineață și începuseră să umple sala. În câteva minute, masa Liei se completă și tânăra începu să distribuie cărți jucătorilor.

***

Concentrarea necesară era atât de mare, încât fiecare crupier nu lucra decât patruzeci de minute dintr-o oră. Un înlocuitor prelua ștafeta vreme de douăzeci de minute, timp în care titularul se odihnea. Lia profită de una din aceste pauze pentru a scrie o scrisoare scurtă părinților ei. Pe la începutul după-amiezii, în timpul unei alte pauze, se duse la recepție și i-o dădu unuia din funcționarii care o va expedia o dată cu corespondența hotelului.

Când se afla pe punctul de a intra în holul uriaș, zări silueta înaltă a lui Fred Tancer. Lia rămase pe loc, forțând-o pe persoana din spatele ei să se lovească ușor de ea. În felul acesta, se evită o coliziune în lanț în rândurile valului uman

care se deplasa de-a lungul pasajului dintre cele două zone ale clădirii.

– Scuzați-mă, șopti Lia cu inima bătându-i mai repede.

Abia observă privirile furioase pe care i le aruncau cei din jurul ei, atât era de nerăbdătoare să se ascundă undeva. O coloană pe care erau așezate niște plante i se păru un refugiu relativ sigur și Lia se grăbi să se ascundă în spatele ei.

În ziua aceea se surprinsese de mai multe ori că se uită atentă la oamenii din jur, așteptându-se să apară Fred, dar în acel moment nu era pregătită să dea nas în nas cu el în fața recepției. Clara, funcționara care răspundea de corespondență, îi înmâna acestuia un teanc de scrisori. Lia ezită. Era foarte tentată să se apropie de el, dar în același timp o reținea o timiditate pe care nu reușea s-o înțeleagă.

În timp ce ea încă nu se hotărâse ce să facă, Fred se întoarse și traversă holul răsfoind teancul de plicuri. Intră apoi în lift, fără să se uite în jurul lui și ușile acestuia se închiseră imediat. Lia nu-și recăpătă nici acum sângele-rece.

Ascunsă în continuare în spatele frunzișului plantelor, oftă adânc, întrebându-se în sinea ei ce se întâmpla cu ea. Nu trecuse oare de vârsta timidității? Având sentimentul că era o proastă, se uită pe furiș în jurul ei, pentru a se asigura că retragerea ei nu fusese observată de cineva. Apoi, se apropie de Clara cu un aer foarte liniștit și cu un mers nepăsător.

În urmă cu câteva zile, luaseră prânzul împreună la masa personalului. Clara era la curent cu toate evenimentele care aveau loc în incinta cazinoului "Goldorado". Gurile rele spuneau că rațiunea ei de a fi era aceea de a povesti tot ce afla!

Lia îi dădu scrisoarea și banii pentru timbru și ascultă ultimele bârfe. Când se afla pe punctul să plece, cuprinsă de un impuls brusc, tânăra o întrebă, prefăcându-se total indiferentă:

– Apropo... bărbatul care a venit să-și ia corespondența în urmă cu câteva minute...

Clara abordă un aer poznaș.

– Și tu l-ai remarcat? Câtă prestanță, nu-i așa? La un semn al lui m-aș duce după el până la capătul lumii! Nu se poate spune că e un bărbat prea frumos dar cine își mai pune problema frumuseții la un asemenea bărbat: se numește Fred Tancer.

– Știu. Unde locuiește și cu ce se ocupă?

Lia uită dintr-o dată să-și mai ascundă interesul față de persoana lui.

Înainte să-i răspundă, Clara căută într-un fișier și luă o carte de vizită, cea a lui Fred Tancer.

– Locuiește în Burlingame, în golful San Francuisco.

– Da, știu, spuse Lia nerăbdătoare.

– Investiții financiare, continuă Clara care citea de pe cartea de vizită.

– Investiții financiare?

– Da. Pe cont propriu. Asta e tot ce scrie, încheie tânăra întinzând cartonașul Liei. Mai e ceva... Ocupă unul din apartamentele cele mai luxoase din hotel. Vezi steluța asta aurie de aici, din colț? Știi ce semnificație are?

Dat fiind că Lia își mărturisi ignoranța dând ușor din cap, Clara îi explică:

– Asta înseamnă că este un oaspete al hotelului.

– Vrei să spui că este vorba despre un jucător important? se interesă Lia, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Cum s-ar putea explica altfel? Goldorado n-are nici un alt motiv să-l găzduiască în mod gratuit. Conducerea se așteaptă probabil ca el să piardă enorm datorită mizelor mari pe care va juca. Poate că acest lucru nu va avea loc de data asta, ci în cursul următoarei lui vizite sau și mai târziu. În cele din urmă va rambursa cazinoului fiecare bănuț cheltuit cu cazarea în apartamentul acesta de lux, plus o dobândă considerabilă! Goldorado va avea astfel un profit uriaș de pe urma lui.

– Asta înseamnă că, după ce a mușcat din momeală, fraierul se trezește în pierdere, comentă Lia cu cinism.

– Toate cazinourile procedează așa, în plus, nu e nimeni fraier. Toți jucătorii de anvergură ca Tancer știu foarte bine la ce trebuie să se aștepte. Pentru ei nu e decât o altă provocare, ca un al doilea mod de a paria. Știu că stabilimentele astea speră să-i vadă pierzând mai mult decât

chiria unui apartament princiar, dar jucătorii sunt convinși că așa ceva nu se va întâmpla. Cazinourile îi găzduiesc gratuit ca să fie sigure că vor veni în sălile lor de jocuri, deoarece oricum trebuie să joace undeva.

Lia se întoarse la locul ei de muncă, indiferentă la ce se petrecea în jurul ei. Informațiile obținute de la Clara o dezamăgiseră profund.

E adevărat că n-avea nici un drept să-i ia în nume de rău lui Frad Tancer că era cine era. Nu o mințise, deoarece îi spusese foarte sincer că juca jocuri de noroc. De altfel, asta era cam tot ce-i spusese despre el, bineînțeles în afară de nume și de orașul în care locuia.

Atunci când îi făcuse acea mărturisire, Lia nu-l ascultase cu atenție. Refuzase s-o facă, fiind mult mai absorbită de contemplarea figurii lui atrăgătoare, cu privirea inteligentă și afectuoasă, fiind foarte impresionată de forța care emana din acel bărbat și de umorul de care totuși nu făcea prea mare paradă. Fred Tancer era foarte diferit de Toby. De aceea, Lia preferase să nu-l asculte când acesta îi spusese că avea același defect ca și Toby.

Avea oare de gând să joace aici, la Goldorado? Clara îi dezvăluise că Fred Tancer făcea parte din categoria marilor jucători profund implicați în jocurile de noroc. Lia trebuia să recunoască un lucru evident și anume acela că Fred Tancer își petrecea cea mai mare parte a timpului încercându-și permanent norocul

Deodată, îi veni să-i scrie un bilet lui Fred prin care să-l anunțe că anulează cina, dar nu voia să cedeze acelui impuls.

Cum să renunțe la el când numai dacă se gândea la Fred se simțea tulburată la culme? Cum să poată nega că cele două întrevederi cu el deschiseseră un soi de uși către aventură? Acest bărbat avea ceva misterios, o profunzime fascinantă care, într-un anumit sens, dădeau o altă dimensiune vieții sale.

De ce murdărise Clara acea imagine cu bârfele ei? Lia era supărată pe tânără, dar apoi și pe ea însăși. Nu trebuia să-i fie rușine s-o critice pe cea care în definitiv nu fusese decât un mesager? În ochii ei, Fred era ca înainte. Fie că juca, fie că nu, i se părea la fel de irezistibil.

Atunci, de ce îi era teamă? Îi propusese numai să petreacă o oră-două împreună cu ea, nu până la sfârșitul zilelor lui! După aceea, el va pleca. Totuși, un glas sfâșietor îi șoptea că era speriată, că se temea că dacă se vor revedea, va suferi atunci când se vor despărți.

Lia își îndeplini sarcinile de serviciu cu precizia unei mașinării. Gesturile ei erau eficiente și nu erau tulburate de emoțiile contradictorii care-i frământau sufletul.

La început, refuză să creadă că ceea ce-i spusese Clara, a cărei faimă de bârfitoare era cunoscută de toată lumea, dar în secunda următoare îi dădea dreptate recepționerei, deoarece Fred figura pe lista invitaților privilegiați ai

cazinoului-hotel și beneficia de un apartament care de obicei era rezervat clienților dispuși să piardă sume substanțiale la mesele de joc.

În timp ce purta acea discuție mută cu ea însăși, i se păru că zărește în rândurile mulțimii jucătorilor un trecător cu statură de sportiv. Inima începu să-i bată mai repede și pentru câteva clipe își pierdu capacitatea de concentrare. În momentul acela, un jucător nervos aflat la capătul celălalt al mesei, îi făcu semn că vrea o carte. Fiind neatentă, Lia nu observă imediat gestul acestuia. Atunci, clientul o strigă, roșu la față de furie și poate și din pricina excesului de alcool băut la bar înainte să vină să joace.

– O carte, vă rog, o carte! Cât trebuie să mai aștept ca să fiu servit?

Lia se strădui să rămână calmă.

Când îi întinse ceea ce dorea, nu se lăsă impresionată de privirea lui urâtă. Acesta se uită la cartea primită și ceru pe un ton morocănos:

– Încă una!

Lia execută ordinul, apoi se simți foarte satisfăcută când văzu că jucătorul puse jos înjurând o serie de cărți care în total făceau douăzeci și patru de puncte. Jubilând în sinea ei, Lia adună în mijlocul mesei jetoanele celor care pierduseră.

În realitate supărarea nu-i fusese cauzată de acel personaj grăbit să fie servit, ci lipsei ei de atenție, așa că se hotărî să

nu se mai gândească decât la obligațiile se serviciu și să-și alunge din minte orice gând agasant.

După-amiază se întoarse acasă, făcu un duș și se spălă pe cap. Apoi își puse toaleta preferată, o rochie din mătase albastră, asortată cu ochii. Fusta plisată îi mângâia picioarele la fiecare pas și le punea în valoare, deoarece tivul acesteia se oprea deasupra genunchiului. Era o ținută sofisticată, dar și simplă în același timp, numai bună pentru a lua masa în oraș.

Atunci când, la ora stabilită, Fred suna la ușă, tânăra era pregătită și se duse să-i deschidă cu zâmbetul pe buze. Acum era ciudat de calmă și stătea în fața lui urându-i bun venit.

Reușise în sfârșit să scape de îndoielile groaznice care o frământaseră toată dimineața. E adevărat că acestea rămâneau ascunse undeva în mintea ei, dar în seara aceea era hotărâtă să le dea uitării. Era convinsă că vor reveni la suprafață mai târziu, dar voia ca măcar în seara aceea să nu se mai lase chinuită de ele.

În seara aceea, Fred Tancer, jucătorul de jocuri de noroc, nu era decât o invenție născută din imaginația Clarei.

Seara aceea îi aparținea Liei. Liei și lui Fred, un bărbat pur și simplu seducător...

Capitolul 5

Ca toți bărbații, și Fred Tancer era convins că undeva în lume îl aștepta femeia ideală. Cum arăta oare creatura aceea de basm? Bineînțeles, totul era o chestiune de gust și fiecare din ei alegea în funcție de preferințele lui. Existau unii care puneau ochii pe o fată simplă, așa cum făcuseră tații lor înaintea acestora și apoi cei care nu voiau decât niște făpturi de vis pe care le găseau în paginile revistelor Playboy.

Când plecă de la Aaron Burney în după-amiaza aceea, Fred înțelese că n-avea nici o intenție să anuleze cina cu Lia Andrews. Ea era foarte diferită de celelalte femei cu care îi fusese dat să se întâlnească până atunci. Presimțea că Lia nu era departe de acel ideal feminin pe care și-l dorea.

După clipa în care o ținuse în brațe, i se părea că plutește pe un nor. Toate incertitudinile i se spulberaseră. Citise în

ochii ei că și-ar fi dorit ca el să mai rămână, dar nu făcuse nici un gest să-l rețină. Fusese mai întâi surprins, apoi dezamăgit și în cele din urmă se enervă. În momentul acela se declanșase totul. Acum dorea să descopere de ce părea Lia Andrews că ar corespunde idealului pe care-l căuta.

Anitra îl inițiase în domeniul asemănărilor misterioase care apropiau un bărbat de o femeie, dar atunci era încă prea tânăr și prea lipsit de experiență ca să se gândească la genul de femeie pe care i-ar plăcea s-o păstreze lângă el pentru toată viața. Mai târziu, când a presimțit cam cum ar arăta acea femeie, modelul care îi veni în minte nu fu cel al Anitrei, nici cel al mamei sale. Totuși, această figură imaginară semăna puțin cu amândouă.

După Anitra, avusese mai multe aventuri. De exemplu, la facultate, fusese foarte îndrăgostit de o studentă superbă și mai târziu, când avea douăzeci și nouă de ani, o tânără frumoasă care făcea parte din conducerea unei companii, îi făcuse inima să-i bată mai repede în piept. Și altele reușiseră să-l cucerească pentru o vreme, dar nici una din ele nu-i plăcuse atât de mult încât să-și dorească măcar o singură clipă să aibă o relație mai serioasă.

De curând, toate aceste eșecuri repetate începuseră să-l îngrijoreze.

Urma să împlinească peste puțin treizeci și cinci de ani și începuse să creadă că statutul său actual de flăcău tomnatic dovedea că e un neisprăvit. Uneori chiar îi venea să se

însoare cu prima femeie care-i va ieși în cale, dacă nu putea descoperi femeia ideală.

Acum, era mistuit de dorința nebună de a afla cine era Lia Andrews, dar pentru asta era evident că nu erau de-ajuns două ore petrecute într-un restaurant. Iată de ce, în timp ce mergea spre mașina parcată în fața casei familiei Burney, Fred se hotărâse să nu se întoarcă a doua zi la San Francisco. Va mai rămâne o vreme aici și se va ocupa de problemele cazinoului. Aaron va fi mulțumit și Fred va avea un motiv întemeiat ca să nu plece.

Știa că Lia nu era o fată simplă. Era convins că trebuia să acționeze cu mare grijă. Poate că va avea nevoie de o lună... sau chiar un an întreg... ba chiar tot restul zilelor lui pentru a o îmblânzi.

***

După ce se întoarse la Goldorado, Fred se duse la etajul al doilea, unde se găseau birourile conducerii. Se simțea ca la el acasă în locul acela de când Burney îl rugase să facă anumite verificări.

Din moment ce colaborarea va continua, de ce să nu înceapă imediat și să vadă ce se petrecea în cazinou, își spuse el intrând în birou.

– Domnul Mansfield a ieșit puțin, domnule Tancer, îl anunță politicoasă secretara directorului. Dacă doriți să-l așteptați, vă asigur că nu va întârzia mult.

– Am înțeles, spuse Fred, care se hotărî să nu piardă timpul degeaba.

În timpul ăsta mai arunca o privire prin fișele persoanului angajat.

Primul dosar era cel al lui Dorothy Abbott, funcționară la ghișeul de schimb, următoarele erau ale lui Mike Afton, ajutor de ospătar, Kenneth Akers, crupier, Cheryl Albright, barman, Ames, crupier șef și apoi Lia Andrews.

Lia Andrews! Între Ames și Asher, în ordine alfabetică normală. Fred clipi din ochi ca și cum numele acela era scris cu litere de foc. Luă dosarul cartonat întrebându-se de ce era atât de mirat, apoi îl puse la loc imediat. Era adevărat că era interesat de tot ce o privea pe Lia, dar de aici și până la a o spiona...

Fred trecu la Asher, dar se gândea în continuare la Lia. Ardea de nerăbdare să deschidă dosarul și să citească ce scria în el. Era oare prea conștiincios? Nu voia s-o prindă în capcană, ci numai să afle niște detalii pe care ea ar fi putut foarte bine să i le spună cu gura ei dacă s-ar fi întâlnit în niște împrejurări mai puțin neobișnuite.

Atunci, ca un elev nerăbdător, luă dosarul și începu să-l citească.

Era din California și părinții ei locuiau la Piedmont.

Fred cunoștea bine acel cartier rezidențial situat pe un deal, în golful San Francisco. Tatăl ei conducea o firmă respectabilă cu care Fred avusese ocazia să lucreze. Toate astea nu-l interesau absolut deloc, așa că întoarse mai repede foile.

Doi ani la Universitatea Stanford, un an în Europa, doi ca stewardesă la o companie aeriană internațională, apoi întoarcere la Stanford pentru pentru a-și lua licența în psihologie constituiră informații care nu-l impresionară pe Fred, ba dimpotrivă, i se păru că vede în acele date o anumită instabilitate care-l miră.

Află apoi că Lia avusese un post într-o instituție de conciliere familială, post pe care-l abandonase în urmă cu patru luni pentru a se angaja la Goldorado. Dezamăgit, Fred studie formularul pe care Lia îl completase cu mâna ei. Găsi aceleași informații ca cele consemnate în C.V. Totuși, un anumit răspuns îi atrase atenția în mod special.

Întrebarea era următoarea:

– De ce ați părăsit postul anterior?

Fred citi încet ce răspunsese Lia:

– Mediul în care îmi voi desfășura activitatea este plin de viață și fascinant în comparație cu cel în care lucrez în prezent. În plus, salariul este mult mai mare.

O angajată de la masa de jocuri a cazinoului "Goldorado" câștigă mult mai mulți bani decât un psiholog cu diplomă universitară.

Deci până la urmă își dorea să nu se plictisească și să fie mai bine plătită. La fel ca Anitra, Buffy și Erica, cele trei femei pe care Fred la frecventase suficient de mult timp ca să înțeleagă ce așteptau de la viață. Poate că asta își doreau toate femeile. Probabil că asta avea o oarecare legătură cu lupta lor împotriva jugului impus de către bărbați, conform tradiției. Nu erau deloc de condamnat.

Totuși, oftă Fred plin de regret, teama de a nu se plictisi și atracția câștigului!... Două obiective extrem de superficiale pentru o persoană de douăzeci și opt de ani! Ce se întâmplase atunci cu femeie ideală?

Fred puse dosarul Andrews la loc, între cele ale lui Ames și Asher, apoi încuie fișierul și se duse în biroul care-i fusese pus la dispoziție încă de la începutul anchetei. Trie niște acte, le îndosarie pe unele din ele și le vârî în servietă pe cele pe care voia să le ia cu el la San Francisco, să le studieze în liniște. După ce termină, constată însă că Mansfield tot nu se întorsese.

– Spune-i că voi trece pe la el mai târziu, înainte să plec, îi zise el secretarei.

În timp ce-și strângea lucrurile din apartamentul care-i fusese rezervat, se mai gândi încă o dată la hotărârea lui de a părăsi stațiunea. Acum nu-l mai reținea nimic aici. Ce bine ar fi fost dacă ar fi plecat în după-amiaza aceea!

Dacă ar fi acționat cum se gândise prima dată, ar fi plecat luând cu el iluzia că Lia Andrews era poate ființa perfectă pe

care o visase și această iluzie l-ar fi tulburat mai puțin decât cruda realitate.

La urma urmei ar fi fost mai bine așa decât să-și dea seama că se înșelase în privința ei. Își imaginase că e deosebită, că se ridica deasupra celorlalte, când de fapt era la fel ca toate celelalte femei.

În timp ce se îndrepta spre Sapphire Point, fu de mai multe ori pe punctul de a se întoarce din drum, să urce în apartamentul lui și s-o sune să-i spună că nu mai vine. Putea să pretexteze că trebuia să se prezinte de urgență în orașul lui. Banii pe care-i schimbase pentru ea puteai fi lăsați la biroul lui Mansfield, de unde ea ar fi urmat să-i recupereze.

Fred era foarte supărat că mai rămăsese după ce îl anunțase pe Aaron că refuza să mai joace rolul de detectiv. Dacă și-ar fi făcut bagajele în acel moment, n-ar mai fi fost tentat să scotocească prin dosarele angajaților și n-ar fi descoperit mai multe decât și-ar fi dorit să știe despre Andrews.

Nu reușea să scape însă de amintirea acelei fete drăguțe cu o față atât de expresivă.

Ochii ei serioși, dar și glumeți în același timp nu-i dădeau pace, ca și silueta ei subțire și plăcerea pe care o simțise atunci când o ținuse în brațele lui.

În timp ce parcă în fața vilei Liei, Fred încercă să se convingă că nu mai avea timp s-o ia din loc. Se gândi câteva secunde la această eventualitate, după care opri motorul și

luă sticla de șampanie pe care o pusese pe scaunul din piele naturală de lângă el.

O cumpărase de dimineață ca să sărbătorească.... Ce să sărbătorească? se întrebă el deodată, incapabil să-și dea un răspuns. Când o cumpărase, i se păruse important să nu vină acasă la Lia cu mâinile goale. Cea mai bună podgorie a negustătorului de vinuri i se păruse demnă de acea femeie extraordinară. Se uită cu tristețe la sticla de Dom Perignon. Ce diferență era între acel produs de lux și decoperirile pe care le făcuse răsfoind niște dosare!

Fred făcu o pauză pe mica terasă din ardezie din fața ușii. Ca să fie sincer, nu avea dreptul să fie supărat pe Lia. Greșise ea cu ceva prin faptul că nu corespundea așteptărilor lui? Nu. Și deoarece ea nu era acea făptură ideală, el ar trebui măcar să aibă eleganța de a-i oferi o seară de adio după placul ei!

Îi plăceau banii? Ei bine, Dom Perignonul va fi un început excelent, își spuse Fred cu cinism. Cât despre plictiseală, era sigur că nu va suferi de așa ceva, dat fiind că Fred rezervase o masă la un cazinou din Reno al cărui nou spectacol putea fi invidiat și de cei de la teatrul Folies-Bergères din Paris.

În cele din urmă, Fred se hotărî să sune la ușă. Lia își făcu apariția în rochia ei albastră cu reflexe violete, perfect asortată la ochii ei superbi de culoarea migdalei.

Nu se aștepta să primească un asemenea șoc. Rămase nemișcat câteva secunde, nefiind în stare să-și mai

dezlipească privirea de la zâmbetul minunat al tinerei. Avea în fața lui o frumusețe senzuală și cuceritoare, dar cu un comportament cam copilăresc, din câte își amintea el.

Oare de-a ce se juca acum? De-a seducția? Mai mult ca sigur, trase el concluzia ușor supărat, dacă era să se ia după felul cum se îmbrăcase. Avea totuși o ținută care nu era nici excentrică, nici provocatoare, dar îi venea ca turnată pe formele ei perfecte.

Cu toate astea, pericolul nu venea dinspre trupul ei absolut superb, ci de la ochii ei, care erau extrem de strălucitori în seara aceea. Fred citea în ei independență, inteligență, dar și mult umor și o mare sinceritate.

Fred abia dacă auzi vorbele de bun venit pe care i le adresă ea. Stând în continuare țintuit locului, stăpânit de sentimente contradictorii, se simți dintr-o dată cuprins de furie.

Împotriva Liei, bineînțeles, care fără să știe, îl aducea într-o asemenea stare, dar și a lui însuși pentru că făcuse prostia de a veni să sune la ușa acelei vile.

– Ai de gând să mă ții la ușă? o întrebă el, prost dispus.

Lia ridică sprâncenele a mirare, apoi un zâmbet poznaș îi apăru pe buze:

– Ca să fiu sinceră, nu aveam de gând să te invit înăuntru, îi răspunse ea cu prudență.

Dat fiind că își recăpătase stăpânirea de sine, Fred se mai îmblânzi.

– Scuză-mă, probabil că ți-am părut un pic cam brutal. Voiam să-ți propun asta înainte să plecăm la cină, dar dacă preferi să...

Și-i arătă sticla.

– Șampanie! exclamă ea. De unde știi că ăsta e micul meu păcat și că beau foarte rar așa ceva?

– Perfect! Rămânem aici. E păcat să ne privăm de cel mai frumos spectacol din stațiune care are loc la ora asta din zi!

– Ce spectacol?

– Cel de care nu beneficiază oamenii care se închid în cazinouri și restaurante fără ferestre. Mă refer la splendoarea apusului de soare peste muntele Tallac.

Lia ezită câteva clipe, apoi se dădu la o parte din ușă ca să poată intra musafirul ei.

– Te rog... Vom scoate niște pahare pe verandă. În serile în care nu lucrez admir lumina roșiatică a apusului în timp ce iau cina, îi explică ea.

Fred se duse în bucătărie să scoată ambalajul sticlei de șampanie.

– Dom Perignon! se extazie Lia. Îmi place la nebunie, dar îți mărturisesc că eu am gusturi mai provinciale... cel mai obișnuit vin spumos mă umple de fericire.

– Mai ai rom din seara trecută? se interesă Fred destupând șampania.

– Așa sper! Îmi permit să-ți amintesc că ai adus o sticlă întreagă... râse ea scoțând din dulap recipientul aproape plin.

Fred turnă o porție bună de rom în paharul pe care i-l întindea Liei.

– Ce faci? se alarmă ea.

– Ai auzit vreodată un cocteil care se numește "Șaptezeci și cinci?"

– Probabil că te aștepți la un răspuns negativ, dar sunt nevoită să te dezamăgesc! glumi ea. Acest amestec nu mai are nici un secret pentru mine din ziua în care am învățat să-l pregătesc de la doi foști combatanți din al doilea război mondial. Asta se petrecea la bordul unui uriaș avion poștal, pe vremea când eram stewardesă. Cei doi veterani mi-au spus că un tun imens dăduse numele său acestei băuturi cu efecte mortale...

– După părerea soldaților din aceeași epocă, era mai degrabă o băutură afrodiziacă.

– De aceeași faimă se mai bucură și ouăle și stridiile, observă Lia strâmbându-se ușor.

Lăsă pentru o clipă ochii în jos și când îl privi din nou, îl întrebă zâmbind:

– De ce nu faci experiențe cu o șampanie oarecare? E un adevărat sacrilegiu să strici un Dom Perignon pe așa ceva! Eu o prefer simplă.

Fred goli paharul, luă altele din dulap și o servi pe Lia așa cum dorea. Renunță apoi și el la amestec. Îi era de-ajuns prezența Liei ca să-și atâțe dorința, nu mai avea nevoie și de alte artificii...

Soarele dispăru după muntele Tallac, oferind privirii lor un peisaj plin de strălucire. Veranda fu scăldată în nuanțe de culoarea ametistului, iar Fred și Lia terminară de băut șampania stând fiecare în câte un colț al balansoarului.

Lia se întrebă uluită unde era atmosfera dinainte? Ea știa de fapt că avea rezerve față de el pentru că Fred era jucător, dar el de ce părea atât de ciudat? Oare din cauza schimbării purtării ei?

Nu discutaseră decât despre frumusețea lacului, gustul delicios al șampaniei și culorile apusului de soare. Apoi între ei se lăsă o tăcere apăsătoare pe care nu încercă nici unul din ei s-o rupă.

Dar Lia, fără să știe de ce, în loc să se enerveze din cauza acelei ambianțe, simțea nevoia irezistibilă de a râde. În mod cu totul surprinzător, nu reușea cu nici un chip, deși nu făcea parte din categoria acelora care se hlizesc din orice. În plus, acum simțea că i se învârte ușor capul, probabil din pricina șampaniei. Ce proastă fusese că-l refuzase când Fred îi umpluse paharul pentru a treia oară! Ar fi trebuit să-și cunoască mai bine limitele și să nu mai bea atunci când încă nu era prea târziu.

Se uita pe furiș la însoțitorul ei, regretând plăcerea pe care i-o produseseră clipele de intimitate de pe ponton, când își revenise în simțiri. În momentul acela, își făcuse iluzia că știe cine era acel bărbat atât de atrăgător. Era într-adevăr o iluzie, deoarece, în realitate, ce știa despre el?

Ce se întâmplase cu cel care o strângea ceva mai înainte în brațe, cel care o învăluia cu o privire tulburătoare în chiar dimineața acelei zile? Ochii lui verzi cu reflexe cenușii își pierduseră strălucirea, fața lui simpatică devenise rece. Atunci când îi vorbea, Fred adopta un ton aproape impersonal. Unde mai văzuse oare acea expresie? Brusc, își aminti: trăsăturile jucătorilor de pocher de la cazinou.

Suferi un asemenea șoc încât amețeala pe care i-o provocase șampania se risipi ca prin farmec. Lia avu o viziune foarte clară asupra situației.

Ce ipocrit era! își spuse ea. Se folosise de farmecul lui ca s-o facă să-i cadă în plasă și să nu-i ascundă că-l plăcea, după care, satisfăcut că o văzuse dezarmată, redevenise rece ca gheața.

Ei bine, îi va dovedi că putea și ea să intre în jocul lui!

Fred o smulse din gândurile ei abătute ridicând paharul. Buzele lui schițară un zâmbet ironic. De cine râdea, de fapt? se întrebă Lia, nedumerită. De el însuși? Ridică și ea paharul pe jumătate gol.

– În sănătatea ta, spuse el fără veselie.

Lia nu-i răspunse în nici un fel și goli paharul până la fund. Fred luă ambele pahare și le așeză pe o măsuță de lângă el, aproape de Lia. Deodată, fu atât de aproape, încât îi simți căldura trupului prin rochia subțire de vară.

– Ia spune, frumoasă doamnă a lacului, cum aș putea să te distrez în seara asta? o întrebă el.

Nu înțelese de ce avea în glas o ușoară notă de reproș. Nu-i vedea prea bine fața din cauza întunericului care începuse să se lase, dar era convinsă că și în plină lumină a zilei n-ar fi putut să observe ceva.

– Să mă distrezi? șopti ea.

El îi mângâie obrazul cu degetul și-i netezi șuvițele prinse în spatele urechii. Lia nu-i putea permite genul acela de distracție, așa că își scutură capul energic și-l împinse cu mâna. Dar Fred o prinse de braț.

– Unul din cazinourile din Reno prezintă un spectacol extrem de bun, din câte am auzit. Costumele și decorurile au costat peste un milion de dolari. Am putea să mergem să luăm cina acolo. Ți-ar plăcea după aceea să-ți încerci norocul la bacara sau ruletă? Dar poate că preferi aparatele cu monede.

Vorbea cu calm și cu un aer ușor absent ca și cum în momentul acela se gândea la cu totul altceva. Deodată, îi prinse ambele mâini și-i sărută căușul palmelor. Această bruscă schimbare de comportament o nedumeri mai mult decât răceala lui dinainte.

– Nu, te rog, nu la Reno! exclamă ea în timp ce trupul ei începuse să reacționeze, deși se străduia să rămână indiferentă. Nici măcar nu știu să joc bacara, iar la ruletă nici atât.

Se întoarse apoi la capătul celălalt al balansoarului.

– Prefer să uit cazinourile, dacă n-ai nimic împotrivă, continuă ea.

– Dorința ta e ordin pentru mine. Atunci, dacă Reno nu te atrage, spune-mi ce-ți place în materie de distracție.

Folosește mereu aceiași termeni, constată Lia în treacăt.

– De ce ții neapărat să mă distrezi?

– Vreau să petreci o seară plăcută.

– În cazul ăsta, Reno nu reprezintă alegerea potrivită. Îmi pierd destul de mult timp într-un cazinou...

Fred o luase în brațe și o săruta pe gât și pe urechi.

– Oprește-te, Fred! șoti ea spunându-i o rezistență slabă. Fred r...

El n-o lăsă să mai continue strivindu-i gura cu buzele lui. Lia se zbătu, foarte hotărâtă să se elibereze din brațele lui. Totuși, după câteva secunde, încetă să se mai lupte. Fusese cuprinsă de aceeași senzație din ziua anterioară. Nu era în stare să scape din încleștarea aceea inevitabilă.

Fred îi cuprinse cu o mână fermă unul din sâni și Lia crezu că leșină din cauza plăcerii pe care i-o provocă neașteptat. În numai câteva secunde uită de toate, în afară de trupurile lor lipite unul de celălalt. Erau învăluiți de o lume total izolată de realitate, în colțul acela ascuns al terasei cufundată deja în întuneric.

La început, când descoperise plăcerea, Lia nu realiză că balansoarul nu prea era potrivit pentru o hârjoneală amoroasă.

Când își dădu seama de ridicolul situației, se îngrijoră puțin, dar rămase ghemuită la pieptul lui Fred.

– Oh, Lia... pur și simplu mă înnebunești... dacă ai ști... îi șopti el dezlipindu-și cu părere de rău buzele de gura ei.

Apoi se ridică și o trase spre el.

– Hai să intrăm în casă, îi spuse el cu o voce tremurând de pasiune.

Lia clipi din ochi, revenind brusc cu picioarele pe pământ. Vraja se rupsese. Vreme de câteva minute simțurile o trădaseră, dar oare vraja nu durase mai mult? O oră poate? Totul se întâmplase atât de repede! Aproape i se dăruise unui bărbat pe care-l cunoștea extrem de puțin. Dar se cunoștea pe ea însăși? Întrebarea o sperie. Probabil că tatăl ei avea dreptate, recunoscu ea pentru prima oară, nu era în stare să ducă o viață decentă.

Treptat, ritmul respirației i se calmă și putu să analizeze cu capul limpede ce se întâmplase. Ca și mai înainte, și de data asta Fred punea capăt brusc avansurilor pe care i le făcuse. Oare așa proceda de obicei? se întrebă ea supărată.

Se eliberă din strânsoarea lui și-i spuse cu asprime în glas:

– Da, trebuie să intrăm în casă, a început să se răcorească și în afară de asta, ar trebui să mergem la masă.

Fred începu să râdă încet și o trase mai aproape de el. Îi mângâie formele armonioase, apoi o strânse cu putere în brațe, dându-i de înțeles cât de mult o dorește.

– Lia!... Mă faci să-mi pierd cumpătul! Masa e ultimul lucru la care aș putea să mă gândesc în clipa de față!

Chiar nu înțelegi?

El gemu în urechea lui. Lia se încordă. Dezamăgirea luă locul emoției pe care o simțise în minutele anterioare.

– De fapt, ce intenții ai? se interesă ea cu o voce calmă.

– Vreau să fiu singur într-un loc liniștit și să fac dragoste cu tine... îi șopti el. Te doresc, Lia și aș vrea să fii a mea o dată, o singură dată înainte să ne despărțim.

– Să ne despărțim? repetă ea. Ai de gând să pleci?

– Da, mâine dimineață, îi răspunse el în cele din urmă.

– Deci, asta e ceea ce te-a adus aici, Fred! exclamă ea pe un ton glacial.

Se depărtă brusc de el și ghici că întindea mâna în întuneric după ea. Tânăra se dădu înapoi cu câțiva pași și continuă:

– N-ai venit decât pentru asta, nu-i așa? Dragoste, ai spus? Cred că glumești! Dragostea nu are nici o legătură cu manevrele tale?

– Lia...

– În cazul în care ești în căutarea unei aventuri ușoare, trebuie să-ți spun că ai greșit adresa, continuă ea la fel de indignată. Nu-ți permit să mă tratezi în acest mod. De când ai venit, tot am impresia că ești supărat pe mine și nu reușesc să înțeleg de ce.

– Lia...

– Să ne înțelegem bine de tot, Fred! Puțin îmi pasă dacă ai gânduri necinstite în ceea ce mă privește. Trebuie să știi

numai că eu am rămas aceeași pe care o respectai aseară, aceea căreia îi vorbeai politicos. Dacă există vreo diferență, ea e numai rolul imaginației tale!

În noapte se auzi un strigăt de protest și Lia simți că mâna lui Fred o prinse de braț.

– Ia mâna de pe mine! Nu mai recunosc în tine pe bărbatul drăguț care începuse să-mi fie foarte simpatic! Un singur lucru e sigur, Fred Tancer, și anume acela că nu mai ești acel bărbat.

Apoi îi întoarse spatele, se năpusti în casă și se lovi de un fotoliu. Îl auzi pe Fred la câțiva pași de ea, încercând să găsească un comutator. Rămaseră nemișcați câteva clipe, orbiți brusc de lumina becurilor. Lia își continuă drumul, hotărâtă să nu-l lase să-i vadă fața plină de lacrimi. Dar Fred o ajunse din urmă și o obligă să se întoarcă spre el.

– Stai puțin, Lia...

Ea încercă să-și ascundă tulburarea, dar el o forță să se uite la el și-și cufundă privirea în ochii ei.

– Trebuie să ne oferim reciproc niște explicații, Lia, o rugă el.

Lia scutură din cap clipind din ochi, cu obrajii plini de lacrimi.

– Nu, îi răspunse ea. Nu mai avem să ne spunem nimic unul altuia. Nu te cunosc și cred că e mai bine așa. N-am nici un chef să aflu mai multe despre tine.

Furia fusese înlocuită de o profundă tristețe.

– Sper că nu gândești așa, protestă el.

Lia se strădui să nu se lase impresionată de amărăciunea pe care o remarcă în vocea lui.

– Ba da! Te-ai cam înșelat în privința mea și dacă vei persista, cum ai făcut în seara asta, să mă iei drept o fată ușuratică, sunt sigură că până la urmă mă vei îneca de-a binelea!

– Lia... te rog... Lia!

– Pleacă, Fred! Pleacă...

Lia închise ușa în urma lui și se sprijini apoi cu spatele de ea. Pașii lui Fred răsunau lugubru în timp ce se depărtau. Ea lăsă ochii în jos, încercând să-și aducă aminte când mai fusese atât de dezorientată. Se auzi trântindu-se o portieră și apoi un huruit de motor sparse tăcerea nopții.

Atunci când mașina demară în scrâșnetul pietrișului de sub roți, Lia deschise ochii din nou. Își îndreptă umerii și se duse în baie. Se simți mai bine după ce își aruncă puțină apă rece pe obrajii înfierbântați. Apoi își dădu jos rochia din mătase și își puse un trening gri foarte lăbărțat. Își scoase apoi superbele sandale cu toc cui și se încălță cu o pereche jerpelită de adidași. Imaginea jalnică pe care o văzu în oglindă îi smulse o strâmbătură ironică.

– Dacă te-ar vedea acum Fred Tancer! bombăni ea către cea din oglindă.

Psihologul Lia Andrews se întreba ce motive o împinseseră să aleagă acea ținută șleampătă. Acasă la ea nu

se plimba niciodată îmbrăcată astfel în timpul liber. Era oare un mod de a-l sfida pe bărbatul care-l aruncase afară din casă și din viața ei? Căci treningul acela uzat constituia cel mai puțin seducător și mai puțin feminin dintre veșmintele femeiești...

Se duse în camera de zi și se uită la niște discuri, căutând un gen de muzică plăcută, care s-o înveselească. Beethoven sau cântăreții de jazz vor reuși s-o facă să uite de amăgelile lui Fred Tancer...

Îl alese pe Dave Brubeck a cărui piesă "Take Five" îi bucura întotdeauna sufletul, dar acordurile cântate la pian și saxofon nu reușiră să-i alunge din minte vocea mângâietoare a lui Fred.

Ce frumos își exprimase în șoaptă dorința! Și cât de mult o obsedau cuvintele lui! Conform spuselor lui totuși, el nu voia decât o aventură de o noapte, înainte să-și ia rămas-bun de la ea. Ce proastă fusese! Se temuse să înceapă o relație prea serioasă cu un alt jucător, iar acum avea de-a face cu unul care nu avea în vedere decât o aventură lipsită de orice urmări.

Lia aduse paharele de pe verandă și făcu puțină ordine prin bucătărie. Șampania scumpă care mai devreme i se urcase la cap, acum îi lăsase un gust amar în gură. Se simțea extrem de singură și tristă, avea un început de durere de cap și de stomac.

Dat fiind că nu urma să mai ia cina în oraș, se uită la ce mai era prin frigider. Nu-i era însă foame deloc și se

mulțumi cu un pahar de lapte pe care-l luă cu ea în camera de zi. Își scoase adidașii, se așeză în fotoliu cu picioarele îndoite sub ea și începu să se concentreze asupra notițelor. Realiză însă că era o pierdere de vreme și deschise ziarul pe care îl cumpărase de dimineață. Îl răsfoi cu un aer indiferent, după care luă un roman polițist pe care îl achiziționase cu câteva zile mai devreme. Atunci când observă că citise același paragraf de trei ori fără să înțeleagă nimic, lăsă cartea să-i cadă pe podea.

Fred Tancer nu fusese primul bărbat care o dorise și i-o spusese prin viu grai! Și alții reușiseră să-i stârnească elanuri pasionale, dar în brațele lui descoperise o fervoare de care nu se credea în stare.

De ce să se mai ascundă după deget? întrebă Lia psihologul. De ce se fandosea atâta? își reproșă ea. De ce trebuise să afișeze acel aer jignit în momentul în care Fred își exprimase foarte deschis intențiile? Nu gândea și ea la fel ca el?

Nu! protestă ea cu îndârjire în sinea ei. Poate că ea nu avusese aceleași intenții, dar simțise aceeași dorință.

Și de altfel, pe ce se baza ca să poată spune că Fred venise la ea pentru a o seduce, știind foarte bine că n-o va mai vedea niciodată? Chiar îl credea atât de cinic?

În timp ce îl lua la șapte-păzește, nu bănuia că se înșela. Nu observase că era extrem de rezervat când intrase, ca și cum n-ar fi dorit să cedeze?

Figura întunecată, purtarea lui rece demonstrau foarte clar acest lucru.

Încă de când apăruse în pragul ușii sperase că se apăra de ea în spatele unei platoșe. Poate chiar din acest motiv voise să-l jignească.

Sau poate că înțelesese că speranța într-o fericire viitoare luase sfârșit în mod brusc și inexplicabil...

– Halal psiholog, n-am ce zice! se ironiză ea în șoaptă.

Într-adevăr, n-avea în minte decât întrebări ale căror răspunsuri întârziau să apară. Ce importanță mai avea dacă mai putea sau nu să le răspundă? Acum era cuprinsă de regrete și de o senzație de proastă dispoziție când se gândea la scena furtunoasă pe care o avusese cu Fred. Se purtase ca o fecioară jignită din epoca victoriană! Ce-i spusese atât de grav? Doar că a doua zi va pleca. Nu precizase că nu se va mai întoarce niciodată, își spuse ea, cuprinsă deodată de o speranță disperată.

Evident că va reveni, așa cum făceau toți jucătorii împătimiți. Ce ironie, totuși! Să-și întemeieze speranțele pe o slăbiciune omenească pe care chiar în după-amiaza aceea o condamna...

Nu-și luase rămas-bun definitiv de la ea, dar nici nu avusese timp să mai spună ceva, constată ea cu amărăciune. Îl certase ca pe ultimul om și după aceea îl dăduse afară din casă.

Cine știe ce-ar mai fi adăugat dacă nu i-ar fi închis gura? Era foarte probabil să revină la Tahoe ca să joace, dar Lia era

convinsă că va alege un alt cazinou. Într-adevăr, cum se mai putea aștepta ca Fred să se mai supună unei asemenea critici virulente?

Liei i se păru că clopoțelul de la intrare sună pentru a doua oară. Când deschise ochii, înțelese că probabil ațipise. Se uită la ceas și constată că, într-adevăr, dormise cam o oră. Clopoțelul se auzi din nou. Puțin ametită, Lia se ridică încet din fotoliu și se împiedică imediat ce puse picioarele goale pe podea. Se aplecă, își frecă repede glezna amorțită și se duse șchiopătând la ușă.

Încă pe jumătate adormită, Lia nu se miră de vizita aceea la o oră târzie din noapte. Își aminti totuși să se uite prin vizor înainte să deschidă. Ceea ce văzu afară o făcu să încremenească.

În fața ușii stătea un buchet uriaș de flori. O mulțime de trandafiri, nemțișori de grădină, gladiole, mixandre, garoafe și alte flori al căror nume nu-l cunoștea se îngrămădeau în dreptul vizorului, învelite în celofan. În spatele acelei cascade de petale și frunze, Lia abia deslușì un braț și două picioare de bărbat.

Probabil era vreo recepție într-una din vilele vecine, își spuse ea. Era evident vorba despre o greșeală și-i va spune acest lucru comisionarului. Abia deschise ușa și auzi vocea cunoscută de bariton rostind din spatele aranjamentului floral:

– Sper că nu ți-ai făcut griji în legătură cu banii tăi!

Deodată, Lia văzu făcându-și apariția figura impasibilă a lui Fred Tancer între doi lujeri de gladiolă. Zâmbetul lui poznaș și aerul rugător cu care o întâmpină ar fi reușit să distrugă și ultima urmă de rezistență a Liei, în cazul în care ar mai fi avut așa ceva.

– Care bani? se miră ea.

Apoi își aminti de câștigul de dimineață și fu nevoită să-și stăpânească hohotul de râs care stătea să izbucnească. Omul acela era nebun de-a binelea. Îl dăduse afară din casă și apăruse din nou cu brațele încărcate cu flori, având grijă s-o liniștească în legătură cu dolarii pe care-i câștigase atât de ușor.

– Oh, dar nu-mi făceam nici o grijă în privința asta! spuse ea cât putu de calm. Știam că te vei folosi de ei ca să cumperi flori.

Un trandafir roșu se desprinse din buchet și căzu la picioarele ei. Lia se uită la el, dar nu se aplecă să-l ia de jos. I se părea că visează.

– Unde ai găsit toate florile astea? La o asemenea oră! Așa ceva e nebunie curată...!

– E o poveste mai lungă, îi răspunse Fred. Mai întâi, îmi cer scuze că am întârziat. Dă-mi voie să intru și după aceea îți voi povesti totul.

– Ai întârziat? repetă Lia uluită.

– Da, am întârziat la cină. Sper că n-ai uitat.

Al doilea trandafir, mai deschis la culoare, căzu pe podea lângă celălalt. Lia lăsă ochii în jos și-și văzu picioarele goale.

Își aminti deodată cât de șleampăt era îmbrăcată. Atunci când se uită din nou la el, gândindu-se la cât de caraghios arăta, întâlni privirea amuzată a lui Fred.

– Te rog să nu te schimbi! Ești foarte simpatică așa. Totuși, s-a mai răcorit afară, așa că ar fi cazul să-ți pui ceva în picioare.

Tonul era grav, dar în ochi i se citea amuzamentul. Lia îl privi fără să scoată un cuvânt. Cum putea să se poarte ca și cum seara abia acum începea, când de fapt luase sfârșit în urmă cu o oră?

– Ascultă, Fred... începu ea să spună pe un ton destul de aspru.

În clipa ceea, ambalajul fragil al buchetului cedă din cauza greutății și florile de toate dimensiunile și culorile se făcură grămadă peste ceilalți trandafiri.

– Mie nu-mi displace să arunc toate aceste petale la picioarele tale, Lia, dar nu cumva ești pe cale de a te supune unei pedepse? Mi se pare totuși că ai vrea să aranjezi toate florile astea prin toată casa.

Lia fu nevoită să cedeze bunei dispoziții și izbucni în râs. Ce altceva putea să facă în fața acelui bărbat?

– Sunt pur și simplu niște minunății ale naturii, Fred. Te rog să intri, împreună cu buchetul tău. Nu cred că am destule vaze în casă, dar vom improviza.

Adună florile de pe jos și intră în vilă, urmată de Fred. Mai mult pentru a-și ascunde emoțiile decât pentru a mirosi

parfumul pe care-l răspândea brațul acela de flori, Lia își apropie fața de petalele lucioase. Fred nu trebuia în nici un caz să ghicească zbuciumul interior pe care i-l declanșase făcându-și din nou apariția în viața ei.

De ce se întorsese? Ce mai voia de la ea acum? În loc de un răspuns, în adâncul sufletului ei auzi o altă întrebare, șoptită de un glăscior perfid: dar ea ce voia de la el?

Trebuia să descopere acest lucru înainte de a rămâne din nou singură cu Fred în bucătărie. Oare îl va alunga pentru a doua oară? Era probabil, deoarece îi venea greu să petreacă o ultimă seară împreună cu el. Fred pusese cu vădită ușurare maldărul parfumat de flori în chiuvetă, pe care o umplu cu apă. Lăsase în urma lui o dâră de petale și tulpini.

– Ai făcut un gest foarte drăguț, nu se putu abține să observe Lia.

Fred îi mulțumi cu un zâmbet care mări tinerei tulburarea sufletească.

– Mi-a fost destul de greu să-l aduc la îndeplinire! glumi el.

– Sunt convinsă de asta... La ora nouă seara! Ți s-ar părea nepoliticos din partea mea dacă te-aș întreba ce mesaj ai vrut să-mi transmiți prin acest buchet?

I se păru că vede în privirea lui o ușoară jenă, care dispăru însă repede:

– Vom vorbi despre acest subiect în timpul cinei. Ai unul sau două recipiente în care să pun florile astea?

Mâine vei putea să le așezi unde vrei tu.

Mâine, își repetă ea în gând. Oare unde va fi el mâine? Va pleca? Dar gata cu întrebările, se hotărî ea. În orice caz, Fred nu-i va răspunde. Chiar dacă ar fi stat liniștit într-un fotoliu, în loc să se agite prin bucătărie alcătuind buchete extravagante de flori.

– Dacă vrei să te schimbi, poți s-o faci în timp ce eu îmi termin treaba, spuse el în cele din urmă. Îmbracă-te cu altceva, dar numai dacă dorești tu, nu special pentru mine. Mie îmi place foarte mult și așa cum ești acum. Vom pleca atunci când vei dori tu.

Lia se pregătea să-i spună că n-avea nici un rost, că nu-l va însoți la cină. De ce să mai insiste, își spuse ea, având din nou o senzație de viață anostă. Dat fiind că el oricum va pleca mâine, de ce să mai amâne inevitabilul sfârșit?

În timp ce ea încă mai căuta o formulă de scăpare, Fred continuă:

– Ai putea să porți rochia albastră, cea de mai devreme?

Lia deja învățase să sesizeze nuanțele vocii lui. Sub nonșalanța pe care o afișa de când venise cu florile, observă un altfel de gravitate, ca și un ușor regret care o emoționă.

– Nu știu, șopti ea ezitând. Ultima oară când mi-am pus-o, lucrurile n-au mers prea bine...

Oare i-a simțit el tremurul din voce? Fred se apropie de ea și-i ridică bărbia cu mâinile încă umede. Lia recunoscu pe degetele lui mireasma de lemn verde a tulpinii de trandafir.

Inima îi bătea atât de tare, încât probabil că acest lucru se vedea, se temu ea reținându-și răsuflarea. Ochii verzi-cenușii ai lui Fred se uitau intens în ai ei, în timp ce un zâmbet ușor îi flutura pe buze. Expresia feței lui era plină de întrebări, dar și tandră, rugătoare, și chiar tristă.

– De data asta, totul va fi altfel, Lia, îi promise el serios. Îți garantez că totul va fi bine.

Capitolul 6

Lia își puse din nou rochia albastră din mătase și își dădu cu puțin fard pe pomeții obrajilor și pe buze. Nici acum nu era prea sigură că acea ieșire cu Fred era o idee bună. Imaginea pe care o vedea în oglindă exprima o nesiguranță care o enervă. Ce se întâmplase cu Lia Andrews plină de hotărâre care fusese înainte de incidentul de la lac?

Tulburată și supărată de propria slăbiciune, își ridică bărbia voluntară, își îndreptă umerii și își studie imaginea cu mândrie, ceea ce o mai liniști.

– Așa e mai bine! bombăni ea.

Se îndreptă apoi spre camera de zi, foarte hotărâtă să-i ureze noapte bună lui Fred Tancer și să-l dea afară fără prea multe menajamente.

Traversă holul și observă că el o aștepta.

Fermecată de prezența lui, rămase pe loc. El nu putea s-o vadă, așa că începu să-l studieze.

Stând în fața ferestrei și uitându-se în întunericul de afară, avea o ținută foarte dreaptă, arătând bine înfipt pe picioarele lui lungi și musculoase. Lia fu uluită când descoperi că avea un aer cam nesigur pe el. Părea la fel de nehotărât ca și ea în urmă cu câteva minute, când se privea în oglindă.

Un impuls subit o împinse spre el. Fred tocmai se întorcea deja și venea în întâmpinarea ei cu mâinile întinse. Se apropie de el cu inima bătându-i puternic în piept, în timp ce Fred o învăluia într-o lungă privire admirativă.

El nu o îmbrățișă, așa cum se așteptase. Se mulțumi doar să-i sărute căușul palmelor, chiar sub linia inimii. Când îi dădu drumul la mâini, Lia rămase nemișcată. Asculta, ca vrăjită, respirația lui Fred pe care o simțea la câțiva centimetri de ea.

El o sorbea din priviri, ca și cum ar fi vrut să fie sigur că-și amintea fiecare detaliu al trupului și feței sale. Deodată, luă poala rochiei Liei, pipăi materialul din care era făcută și-l duse la buzele lui. Acest gest, care era o dovadă de respect, dar și unul extrem de senzual o impresionă atât de tare, încât ochii i se aburiră de lacrimi. Citi în privirea lui Fred o dorință ascunsă și sfâșietoare, care făcea ca zâmbetul lui trist să fie și mai tulburător.

– Ești foarte frumoasă, Lia, îi șopti el cu o voce răgușită.

Îți mulțumesc că ai îmbrăcat această rochie...

***

Restaurantul era unul liniștit, situat pe malul celălalt al lacului, departe de cazinouri. Sala de mese era împărțită în mici separeuri, așezate pe mai multe niveluri. Mesele erau despărțite între ele de șiruri de arbuști pitici sau aranjamente decorative. Astfel, clienții aveau impresia că iau masa în intimitate. Liei îi plăceau calmul și discreția ambianței, dar se și temea de ce anume ar putea provoca între ea și Fred o asemenea atmosferă.

Și acum, mintea ei era frământată de o mulțime de întrebări. Mai erau încă multe lucruri pe care nu le știa despre el și simțea că avea dreptul să-și dorească să clarifice toate acele mistere. Dacă urmau să nu se mai vadă niciodată, atunci de ce să nu descopere în sfârșit cine era cu adevărat acest bărbat de la care își va lua rămas-bun peste o oră sau două?

Dar așteptă momentul oportun pentru a-și începe interogatoriul. Mai întâi se lăsă în voia plăcerilor gastronomice, gustând dintr-un păstrăv cu garnitură de salată, mazăre și mentă. După sufleul de portocale, în timp ce-și savura cafeaua, explodă prima întrebare, dar aceasta fu rostită nu de ea, ci de Fred.

– De ce ai ales să lucrezi la o masă de black-jack în loc să fii în continuare stewardesă?

Lia se uită uluită la el, apoi își aminti că-i pomenise mai înainte de faptul că fusese angajată la o companie aeriană.

– În realitate, eram psiholog și mă ocupam de consiliere familială la San Francisco atunci când am plecat pentru postul de crupier. Am încetat să mai fiu stewardesă în urmă cu câțiva ani ca să mă întorc la Universitatea Stanford și să-mi continuu studiile de psihologie.

– Am înțeles.

Nu era adevărat și ea își dădu seama de asta atunci când el o întrebă:

– Nu credeam că psihologia poate fi plictisitoare.

– Cine a afirmat așa ceva? se indignă Lia. E un domeniu fascinant!

Nimic nu mă pasionează mai mult decât studierea comportamentului uman... al minții umane.

– Atunci, de ce ai ales să fii crupier? insistă Fred. Nu spun că a lucra într-un cazinou e ceva dezonorant, se corectă el imediat. Să împarți cărți jucătorilor e o slujbă ca oricare alta pentru niște oameni care nu au alte preferințe și care nu se tem de monotonia unui serviciu în care faci în fiecare zi același lucru, dar tu, spui că ești foarte interesată de un subiect pentru care ai și calificarea necesară! Să nu-mi spui că teama de a nu te plictisi te-a împins spre sclipirea amăgitoare a cazinoului.

– Tu ești cel care pomenești mereu de plictiseală! îi spuse Lia enervată. Îți voi face niște precizări o dată pentru totdeauna! N-am venit pentru că muream de plictiseală. Ca să fiu foarte sinceră, cazinourile nu mă atrag absolut deloc. În plus, nu prea mă dau în vânt după senzații tari.

I se păru că observă o sclipire de satisfacție în ochii lui limpezi care o fixau insistent.

– Așadar, jocul în sine este motivul pentru care te afli aici, trase el concluzia, privind-o din nou cu asprime. Dacă așa stau lucrurile, trebuie să știi, că îți asumi niște riscuri foarte mari. Pleacă repede, până nu e prea târziu!

– Te înșeli din nou. Eu nu joc jocuri de noroc. Nu m-au interesat și nu m-au amuzat niciodată. Monedele de dimineață le-am câștigat din pură întâmplare. Trecând pe lângă un automat, am vârât trei în orificiu și... ai văzut rezultatul! Nu mi se mai întâmplase niciodată așa ceva și nu am de gând să continuu să joc în speranța că norocul îmi va surâde din nou.

– Atunci, ești bună să-mi spui de ce te afli la Tahoe?

Lia avu de gând să scape spunându-i ceva de genul:

"N-ai ghicit nici până acum, Fred? Am venit aici numai ca să mă întâlnesc cu tine."

Dar consideră că era mai bine să rămână serioasă. Dorea să-i dezvăluie lui Fred motivele reale care o rețineau în Tahoe, fără însă să-și pericliteze cercetările. Poate că în calitatea lui de client privilegiat, avea cu domnul Mansfield

un gen de relații care-l obligau să-i spună că pentru el lucra un psiholog cu scopul de a studia fenomenul jocurilor de noroc, fără să-i ceară voie. Directorul putea foarte bine să rămână indiferent la asta, sau s-o dea afară. În cea de-a doua eventualitate, Lia nu mai putea obține vreodată un post într-un cazinou, dată fiind rețeaua de informații creată între toate stabilimentele, pentru întărirea securității.

– În mod sigur nu goana după câștig, așa cum pari să-ți închipui tu, îi răspunse ea în cele din urmă. Nu e de mirare că ai crezut că sunt atrasă de strălucire și ambiție, care sunt în general caracteristicile specifice cazinourilor. De altfel, pe formular am scris că atmosfera vie și alertă a unui cazinou îmi plăcea.

– Dar... de ce?

Lia ezită înainte să-i explice:

– E ceva mai complicat... M-am temut că nu voi obține postul în cazul în care aș menționa adevăratele motive pentru care vreau să mă angajez aici.

– Mă miră faptul că ai putut să-ți abandonezi cariera de psiholog ca să distribui cărțile la o masă de jocuri de noroc!

– N-am abandonat nimic! Datorită psihologiei mă aflu aici.

Făcu din nou o pauză, neîndrăznind să meargă mai departe pe calea dezvăluirilor.

– Cineva... am cunoscut o persoană care... ăăă... la care țineam și care juca jocuri de noroc. Nu mai cunoscusem

jucători până atunci și am vrut să aflu ce se petrece în mintea acestora. Un cazinou mi se părea un mediu excelent pentru asemenea observații.

– Am înțeles. Te-ai îndrăgostit de un depravat, spuse Fred pe un ton rece. Așa li se spune acestor oameni în anumite cercuri. Speri probabil să-l poți vindeca printr-un fel de rețetă magică. Nu-ți face iluzii! Nu vei reuși niciodată!

– Te înșeli, Fred! Habar n-am unde se mai află acum acest tip și nu-mi pasă deloc de el. Ceea ce am crezut că era pe vremea aceea dragoste, acum nu mai există. Deoarece dacă l-aș fi iubit cu adevărat, nu l-aș fi părăsit după ce am descoperit că era un împătimit al jocurilor de noroc. Sunt de aceeași părere cu tine în legătură cu vindecarea lui. În prezent, știu suficient de multe lucruri ca să pot înțelege că numai jucătorul se poate dezintoxica de acest microb.

– Atunci de ce mai continui, dacă nici nu-l mai iubești pe acest bărbat și nu mai vrei să-l scapi de viciul care-l macină?

Lia se gândi puțin înainte să-i răspundă.

– Tatăl meu e de părere că este vorba de o încăpățânare specifică intelectualului. Vreau să văd ce-l deosebește pe un jucător înveterat de cel care joacă numai din distracție. Nu voi putea obține un răspuns decât dacă voi ține sub observație un întreg eșantion de jucători. Vreau să le cunosc motivațiile, ceea ce-i împinge să mizeze mereu, până la ruinarea totală. Există cu siguranță un mijloc prin care să fie vindecați.

– Nu și dacă ei refuză s-o facă. Sunt cel mai indicat să vorbesc despre acest subiect, spuse Fred cu tristețe în glas. Tatăl meu era jucător de jocuri de noroc. După ce s-a căsătorit cu mama, timp de cincisprezece ani n-a mai jucat deloc. Era comis-voiajor. La șase luni de la moartea mamei însă, a reînceput să joace și n-a mai făcut nici o vânzare. Aveam paisprezece ani pe vremea aceea. Începând de atunci, mi-am petrecut tinerețea în sălile de joc. A fost până în ultima zi a vieții lui.

– Îmi pare rău, Fred.

Și-l imagina cu ochii minții pe băiatul acela, ca și pe cei pe care-i vedea în fiecare zi mișunând prin jurul aparatelor electronice sau rătăcind pe holuri fără nici o țintă, așteptându-i pe părinții lor să iasă din cazinou. Cât de trist trebuie să fi fost să crești într-o asemenea atmosferă.

Dar Fred nu dorea să i se plângă de milă. Contrar tuturor așteptărilor, el zâmbi și-i explică:

– Tatăl meu știa să părăsească masa de joc înainte de a pierde tot, ca un adevărat profesionist ce era. Am avut suișuri și coborâșuri, uneori câștigând prea mulți bani și în alte perioade neavând nici o lescaie. La vârsta de optsprezece ani deja vizitasem toate marile orașe din lume care organizau jocuri de noroc.

În ochi îi apăru o sclipire vicleană.

– Am învățat multe lucruri care nu se prea predau la școală...

Era evident că nu prea avea de gând să-i spună mai multe în acest sens și Lia îi respectă dorința. Nu-i puse nici o întrebare.

Apoi, dând ușor din umeri, ca pentru a alunga amintirile trecutului, el reveni la momentul prezent și acordă Liei un zâmbet vesel care o umplu de bucurie. Ce bărbat surprinzător! Îi dispăruse orice urmă de cinism din privire și trăsăturile lui dovedeau că devenise deodată foarte vulnerabil.

– Lia, spune-mi că n-am stricat totul.

Ea s-ar fi putut preface că nu înțelege, dar se hotărî să-i mărturisească sincer:

– Eram furioasă la culme pe tine și apoi, după ce m-am culcat, eram furioasă pe mine! Am reacționat exagerat și mi-e rușine că te-am acuzat că ești în căutarea unei aventuri ușoare, deși știam foarte bine că nu e adevărat, dar era foarte evident că în interval de câteva ore ai aflat niște lucruri eronate despre mine. Care sunt acelea? Poți să-mi vorbești despre ele? Crezi că sunt adevărate?

– Nu, nu cred, mormăi Fred. Îți jur! Mi-a fost teamă că nu voi mai întâlni nici o femeie ca tine și că viața mea va fi... oh, la naiba! Am fost un prost că m-am apucat să mint...

– De ce m-ai luat drept un fel de... adolescentă întârziată?

Întrebarea ei păru să-l pună și mai mult în încurcătură. După o scurtă pauză, o luă de mână și-i spuse:

– Nu-mi cere acest lucru, Lia. Nu încă.

Scos din context, răspunsul meu ar putea să complice și mai mult lucrurile. Ai încredere în mine, Lia! Îți voi povesti totul, dar nu acum. Te rog!

– Nu voi afla nimic niciodată, deoarece mâine pleci, observă ea.

– Oh, așa e! Uitasem... Hai să mergem, vrei?

Fred se ridică, ocoli masa și o luă de braț. Atingerea degetelor lui pe pielea ei goală o făcu să tresară. Oare el observase ceva? Și, în caz afirmativ, o va lua drept o invitație?

Încercă să nu ia în seamă emoția pe care i-o provoca și nici să nu se gândească la clipa în care se vor găsi singuri în mașina lui. Va avea oare parte atunci de marea scenă a despărțirii? De altfel, cine știe dacă nu-i dăduse deja această impresie?

Nu se îndoia de faptul că lui i-ar părea rău că se înșelase în ceea ce o privea. Poate că era sincer afectat de neînțelegerea care se iscase între ei în seara aceea pe terasă. Era foarte clar că vrusese să-și obțină iertarea întorcându-se la ea cu brațele pline de flori, dar ea ar fi putut să jure că, în mod inconștient sau nu, Fred urmărea același unic obiectiv, și anume acela de a face dragoste cu el măcar o dată înainte de plecarea lui.

Apariția șefului de sală întrerupse șirul gândurilor Liei.

– Domnule Tancer, dacă doriți dau ordin să vă fie adusă mașina, până atunci puteți să rămâneți la masă.

– Cu plăcere, acceptă Fred întinzându-i cheile mașinii.

Lia se așeză repede pe scaun, ca să nu mai fie nevoită să suporte amabilitățile lui, care o tulburau profund. Se lăsă o tăcere încărcată de tot ce nu fusese exprimat până atunci. Prin fața lor trecură doi bărbați și Lia îi urmări cu privirea cu un aer absent. Când ajunseră la ușă, observă că unul din ei avea un mers care îi era cunoscut. Era sigură că-l mai văzuse undeva.

Atunci când fură anunțați că mașina se găsea în fața restaurantului, Lia se ridică repede, fără a-i mai da lui Fred răgazul necesar pentru a se apropia de ea. Când ajunse afară, începu aproape să alerge, în ciuda protestelor lui Fred.

– Lia, avem timp suficient!

O ajunse din urmă râzând în momentul în care ea ajungea la portiera mașinii. Când o cuprinse în brațe, amândoi se dezechilibrară ușor și Lia izbucni în râs. Atunci, Fred îi strivi buzele cu gura lui.

Lia nu-i opuse rezistență, hotărându-se să dea frâu liber simțurilor pentru ultima oară. Îi mângâie obrajii aspri din cauza bărbii ușor crescute și își lipi trupul toropit de cel al lui Fred.

La acest contact care nu ascundea nimic din dorința pe care i-o stârnea, ea simți că ia foc, dar revenind cu picioarele pe pământ, vru să-l respingă.

Lia îl împinse în piept cu ambele mâini, dar nu reuși să pună capăt acelui sărut răvășitor și delicios și îmbrățișarea

lor deveni și mai pasionată, ca și cum nu se mai puteau sătura de plăcerea pe care și-o provocau unul altuia.

Fură însă aduși la realitate de claxonul unei mașini. În cele din urmă se desprinseră unul de celălalt când se aprinseră două faruri care-i învălui cu lumina lor orbitoare. Lia se grăbi să intre în mașină, fără să se mai uite la cealaltă mașină, care-i claxonă din nou când trecu pe lângă ei.

Cu răsuflarea tăiată de emoție, Liei îi era ciudă că fusese descurajată în felul acesta. Îi părea rău și de faptul că acele secunde de intimitate dintre ea și Fred fuseseră observate și de alții. Niciodată nu va putea să retrăiască acele clipe pasionate. Se respecta prea mult pe ea însăși. Sărutul lui de adio fusese un spectacol pentru curioși și Lia nu putea suporta așa ceva.

Din fericire, Fred ocoli mașina încet, înainte să se urce la volan, ceea ce-i oferi Liei răgazul de a-și recăpăta oarecum calmul. Înainte să răsucească cheia în contact, el îi șopti:

– Trebuie să avem o discuție, Lia, dar nu aici. Dacă n-ai suficientă încredere în mine ca să mergem la tine acasă, putem să găsim un alt loc. Îți promit că de data asta nu vom mai avea nici un fel de probleme.

– Nu, Fred. Nu vom merge nicăieri. Deja ne-am luat rămas-bun. Te rog numai să mă duci acasă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lia! Ceea ce s-a întâmplat nu are importanță! Asemenea lucruri se petrec mereu. A fost și vina ta, dar și a mea.

Lia rămase tăcută. Avea dreptate, ce ar mai fi putut să spună? Fred insistă:

– Trebuie să stăm de vorbă, Lia. Te-ai răzgândi în cazul în care ți-aș spune că nu mai plec mâine?

Lia îi aruncă o privire mirată.

– Nu mă minți?

– Îți jur că nu mai plec.

– Atunci, când?

– Nu te dai deloc bătută, nu-i așa? Nu plec nici mâine, nici poimâine și nici săptămâna viitoare. Cine știe când voi pleca? Totul depinde în cea mai mare măsură de noi doi. Despre acest subiect aș vrea să stăm de vorbă.

– Atunci, ce mai așteptăm...?

***

Pe drumul spre Sapphire Point, Lia revenea mereu la fraza enigmatică a lui Fred:

– Totul depinde în cea mai mare măsură de noi doi.

Oare ce să însemne asta? Ardea de nerăbdare să-i asculte explicațiile. Dat fiind că nu mai era atât de grăbit să plece, i se păru mai înțelept să nu-l bombardeze deocamdată cu întrebări. Își va spune părerea atunci când va veni momentul potrivit.

Fred parcă în fața casei Liei și spuse, în timp ce se uita pe geam la lună, scoțând un suspin de mulțumire:

– Ce noapte frumoasă! Privește, Lia, parcă am fi în miezul zilei, atât de luminat e totul! Ce-ar fi să coborâm pe malul apei? Am putea să ne așezăm pe ponton și să admirăm imaginea astrului nocturn reflectată în lac.

Lia coborî din mașină și se uită cam nehotărâtă la tocurile ei înalte.

– Încălțată așa? glumi ea.

– Ai putea să-ți schimbi pantofii.

– Da, de ce nu? În plus, rochia asta nu merge deloc la plajă. Dacă n-ai nimic împotrivă, mă voi îmbrăca altfel. Nu-mi ia decât un minut. Până atunci, poți să intri în casă.

Fred ezită.

– Nu, mulțumesc. Rămân aici! Înăuntru s-ar putea să-mi vină din nou anumite idei și n-am nici un chef să fiu iar dat afară. Pe de altă parte, am ceva de discutat cu tine.

– Ia te uită ce noutate!

– Lia... nu îngreuna și mai mult lucrurile!

O trase spre el și o sărută îndelung. Când Lia se smulse din îmbrățișarea lui, el nu încercă s-o oprească. Lia o luă pe poteca îngustă care ducea spre vilă și intră repede în casă.

Peste puțin timp apăru îmbrăcată în niște blugi vechi, un tricou din bumbac și sandale de pânză în picioare. Fred fluieră a admirație.

– Cum ai făcut?

– Ce anume?

– Cred că ai fi la fel de seducătoare și îmbrăcată într-un sac.

Pe drumul spre plajă, dat fiind că Fred nu se mai hotăra o dată să deschidă discuția anunțată, Lia își pierdu răbdarea și îndrăzni să pună prima întrebare.

– Spune-mi Fred, când anume ți-ai schimbat planurile?

– Planurile de plecare?

Se opri din mers. Numai zgomotul pașilor lor tulburase până atunci tăcerea din jur.

– Pur și simplu s-a întâmplat, continuă el în cele din urmă. Nu m-am răzgândit dinadins. Mi-a încolțit ideea asta în minte după ce am plecat de la tine prima oară. M-am gândit din nou la această eventualitate în timpul cinei, când ai pomenit tu despre asta. Mi-a venit ideea fără să mă gândesc prea mult. Am știut că nu voi mai pleca.

– De ce, Fred? Ce s-a întâmplat?

– Nimic, numai că acum am altă viziune asupra problemei.

O luă de mână și merseră astfel în liniște unul lângă altul.

– Încă din prima clipă am avut sentimentul că ești o ființă rară, Lia. Ar fi trebuit să-mi ascult intuiția. Singura mea scuză este aceea că n-am o experiență prea vastă în privința sexului frumos. Nu știu să recunosc o femeie unică atunci când o văd.

– Mă cam îndoiesc că așa stau lucrurile.

– Acesta este adevărul. Pe vremea când eram adolescent, cazinourile erau cu totul altfel decât în prezent. În plus, femeile care se învârteau în jurul tatălui meu, după moartea mamei, nu erau interesate decât de bani. Îl frecventau atunci când avea și părеau că nu-l cunosc atunci când norocul nu-i mai surâdea.

– Sunt sigură totuși că au existat în viața ta și femei la care ai ținut.

– Da, nu pot să neg. Două din ele mi-au stârnit sentimente destul de serioase, dar nici una nu-mi plăcea cu adevărat.

Nu e un reproș față de ele. Erau fermecătoare, dar nu erau pentru mine, asta e tot. Ajunsesem chiar să cred că femeia ideală nici nu există... până ai apărut tu.

Lia întoarse capul spre el, cuprinsă brusc de o stare de neliniște.

– Chiar ești în căutarea acelei creaturi de basm?

Fred păru încurcat de întrebarea ei directă și începu să râdă ca să-și ascundă tulburarea.

Nisipul alb strălucea ca o întindere de argint sub razele lunii. Traversaseră plaja și ajunseseră la ponton. Lia îl asculta pe Fred în timp ce acesta îi povestea cum el și părinții lui își imaginaseră cum va arăta tovarășa lui de viață visată care va apărea într-o bună zi în viața sa.

– Probabil că această acțiune relatată în doar câteva cuvinte, ar putea să pară ușor arogantă, încheie Fred.

– Ba chiar foarte arogantă! îi răspunse Lia. Și enervantă, pe deasupra. Vreau să te cruț și de alte calificative care îmi vin în minte. Cine îți dă dreptul ție, Fred Tancer, să speri că va intra în viața ta o asemenea fată cu care să-ți petreci zilele fericit până la adânci bătrâneți?

– Stai puțin, Lia... N-am spus așa ceva! În realitate, sunt în căutarea unei persoane sincere pe care s-o pot iubi, nu a unei madone din alabastru! Vreau să aibă și defecte, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă n-ar avea, cum ar putea să mă suporte pe mine?

Lia trebui să recunoască, fără prea multă tragere de inimă, că Fred rostise o pledoarie minunată și pasionată, fără nici o umbră de ranchiună.

Pe fața lui scăldată în razele lunii, Lia observă un zâmbet.

– Dar pun o singură condiție. Defectele ei vor trebui să fie acceptabile pentru mine, iar ea va trebui să le tolereze pe ale mele.

– Mi se pare rezonabil; totuși, comparația cu o creatură iscată din imaginația ta nu mă încântă deloc. Din fericire, nu toți bărbații au un asemenea specimen de rezervă în cap cu care să compare fiecare femeie care le iese în cale!

– Te înșeli! Peste tot în lume, semenii mei au în minte prototipul unei consoarte, făcute special pentru ei și care îi așteaptă undeva. Sunt convinsă că și în tabăra opusă situația a aceeași. Să nu-mi spui că tu nu ai în minte imaginea genului de bărbat pe care ți-ar plăcea să-l ai.

Lia abordă un aer timid și înălțându-se pe vârfurile picioarelor, îl sărută pe Fred pe obraz.

– Cred că deja l-am găsit...

Căzură apoi unul în brațele celuilalt, râzând și sărutându-se veseli. După aceea se desprinseră unul de altul, la fel de repede ca și atunci când se îmbrățișaseră, parcă mânați de același gând.

– Glumesc, evident, continuă Lia cu o voce calmă. Ar fi o prostie să ne închipuim că în mai puțin de patruzeci și opt de ore am aflat unul despre celălalt tot ce e mai important. Dragostea la prima vedere nu există, Fred.

– Nu știu cum se numește ceea ce s-a întâmplat cu noi și mi-e și teamă să-i dau vreun nume... Un singur lucru e sigur, și anume faptul că ceea se petrece cu noi e ceva extraordinar, foarte rar și mult mai serios decât ceea ce provoacă de obicei atracția dintre un bărbat și o femeie... Și totuși, te doresc îngrozitor de mult, Lia! Ard de dorința de a-ți strânge în brațe trupul gol, să-mi ascund capul între sânii tăi și să fac dragoste cu tine chiar aici, sub privirile lunii și stelelor!

– Fred... șopti uluită. Nu, Fred! Mai trebuie să treacă un timp...

Fred oftă și se trânti pe ponton, târând-o și pe Lia după el.

– Dar și tu vrei același lucru ca și mine, Lia!

Lia nu mai rezistă și se așeză lângă el, tremurând când el își strecură mâinile pe sub bluză pentru a o mângâia pe sâni.

În timp ce el o lega și mai tare de trupul lui, ea simți deodată o arsură cumplită la picior. Se ridică brusc scoțând un strigăt de durere.

– Ce este, Lia? se alarmă Fred.

– E o așchie... îi explică Lia aplecându-se să se uite la gleznă. O simt...

– Doamne sfinte! Te-ai rănit din cauza mea!

Fred studie cu atenție locul dureros și găsi așchia de lemn.

– Ah, uite-o! E groasă ca o scobitoare! exclamă el arătându-i victorios ce găsise. Mai bine ne-am întoarce acasă și am dezinfecta rana.

– N-are rost, îl liniști Lia. Materialul de blugi e mai rezistent decât pielea. Bucățica asta blestemată de lemn n-a trecut prin el. Doar m-a înțepat.

Pauza aceea venise la momentul potrivit, își spuse ea bucuroasă. Altfel, acea hârjoană periculoasă ar fi continuat și le-ar fi fost aproape imposibil să se mai oprească. Va veni poate și vremea s-o ia de la capăt, dar în seara aceea consideră că era prea devreme să se aventureze pe acel drum.

Rămaseră câteva secunde trântiți pe marginea debarcaderului, cu picioarele spânzurându-le deasupra apei.

– Apropo de... ceea ce se întâmplă cu noi, așa cum spui tu, îndrăzni Lia să spună în cele din urmă.

– Dacă n-aș fi fost sigur de sentimentele tale față de mine, n-aș fi vorbit despre ele pe un ton serios. Pentru că și tu simți la fel ca mine, nu-i așa, Lia?

Vocea lui era ușor neliniștită. Lia îl luă de mână și-i sărută căușul palmei.

– Da, Fred...

El o cuprinse în brațe pe după umeri, oftând satisfăcut și o trase încet spre el.

– Nu mai pleci din cauză că mă apropii foarte mult de idealul tău feminin? se interesă Lia cu timiditate lipindu-și obrazul de al lui Fred.

– Exact, scumpa mea. Poate că nu suntem făcuți unul pentru altul, dar cum putem afla acest lucru dacă n-o să ne mai vedem niciodată?

Aștept de multă vreme să întâlnesc o femeie ca tine, așa că n-o să plec tocmai în momentul în care mi se pare că mi-am atins scopul!

Lia tresări plăcut impresionată atunci când degetele lui Fred se mișcară din nou pe pielea ei goală, pe sub tricou. Ea îl forță încet să-și scoată mâna afară, spunându-i cu un aer șiret:

– Vreau să-ți atrag atenția, Fred Tancer, că ceea ce e valabil pentru tine e valabil și pentru mine... Am și eu nevoie de timp ca să-mi dau seama dacă ești genul meu de bărbat. Până în momentul de față, am constatat că îmi este foarte greu să-ți opun rezistență, dar asta nu e dragoste.

– Am început să mă întreb cum se va sfârși discuția asta, bombăni Fred. Nu-mi place deloc cum evoluează.

Dar Lia continuă:

– Am pomenit despre dragote. S-o luăm pe rând... Această... atracție fizică dintre noi e de-a dreptul... irezistibilă, nu-i așa? Dacă nu vom fi atenți, ne vom lăsa copleșiți total de ea, dar atunci, cum vom putea ști dacă între noi mai există legături și de altă natură?

– Cu alte cuvinte, dacă vom deveni amanți înainte de a ști dacă ne iubim sau nu, am putea să ajungem să ne pară rău că ne-am pripit.

– Nu asta am vrut să spun. Tu nu ești primul bărbat care m-a tulburat, îi mărturisi ea cu sinceritate. Mi s-a întâmplat odată să confund atracția fizică pentru un bărbat cu dragostea și mai simt și acum rănile pe care mi le-a provocat această aventură. Nu vreau să-mi mai asum un asemenea risc. Poate că ăsta e un defect capital al meu. Acum țin neapărat să mă asigur că este vorba despre dragoste.

Fred îi dădu drumul din îmbrățișare și se ridică în picioare. Lia regretă imediat că fusese atât de sinceră.

– La ce oră pleci mâine dimineață?

– Poftim?

Se aplecă pentru a o privi mai bine, apoi izbucni în râs în timp ce o ajuta să se ridice și ea de pe ponton.

Când ajunse la nivelul lui, el o cuprinse cu brațele și-și afundă capul în părul ei bogat.

– Semnalul ăsta nu e de-ajuns ca să mă pună pe fugă, pacoste mică ce ești! îi șopti el cu tandrețe. Nici dacă folosești limbajul ăsta de psiholog, n-am de gând să te contrazic, dar nu pot suporta ideea că ai fost strânsă în brațe de donjuanii aceia care te-au exaltat...

– Adevărul e că n-au fost atât de mulți, îi răspunse ea alintându-se.

– Principalul meu defect e probabil acela că nu-mi pot controla instinctele atunci când este vorba despre tine...

– Acum, folosești limbajul meu!

Dar Fred nu luă în seamă gluma ei.

– Am nevoie de ajutor, Lia, îi spuse el pe un ton foarte serios. Nu-mi va fi deloc ușor. Atunci când sunt cu tine, te doresc îngrozitor de tare! Așa că te rog să nu-mi ceri să-ți promit că voi fi cuminte...!

O depărtă de el și își cufundă privirea în ochii ei, după care o sărută ușor pe buze.

– Hai să plecăm de aici, îi șopti el.

Apoi o luă de mână și începură să alerge amândoi de-a lungul pontonului. Peste câțiva metri își încetiniră mersul și o luară agale prin nisipul de pe malul apei, după care urcară poteca împădurită care ducea la vilă.

Lia, care nu se dădea în vânt după acest sport, abia își mai trăgea răsuflarea atunci când ajunseră la ușă. Se sprijini gâfâind de Fred, ca să se odihnească și să poată respira normal.

– Ar trebui să alergi împreună cu mine în fiecare dimineață. În felul acesta vei fi mai în formă, îi spuse Fred pe un ton provocator.

– Genul ăsta de mișcare nu prea mă atrage. Vino să înoți cu mine în lac și ai să vezi atunci cine e vioi și bine dispus.

– Nu înot decât în piscina încălzită a hotelului Goldorado. Am învățat stilul bras într-un astfel de bazin și nu m-aș arunca pentru nimic în lume în apa înghețată a lacului.

– Ce bine era dacă ai fi fost la fel de reticent și ieri!

– Am fost, dar trupul tău de sirenă m-a prins în capcană...

Se aplecă, o sărută de mai multe ori pe tâmplă și apoi o mușcă de ureche cu tandrețe. Vreme de câteva minute rămaseră tăcuți. Fred o înconjură pe Lia cu brațele și își vârî din nou mâinile pe sub tricoul ei. Atunci când îi cuprinse sânii, Lia avu impresia că tot trupul îi ia foc.

– Fred... reuși ea să mai șoptească la ureche cu glasul gâtuit de emoție. Parcă ai spus că...

– Ți-am spus că nu-ți promit nimic, îi aminti el, vizibil tulburat.

Totuși, încetă s-o mai mângâie și-i dădu drumul. Ea se întoarse spre ușă, cu inima bătându-i ca după o oră de alergat. Nu hotărâse ea regula jocului? Dar el nu voia s-o respecte. Își urmărea același scop, cu încăpățânare. Doamne Dumnezeule! Aventura asta se anunța extrem de dificilă!

Lia nu-l invită pe Fred să intre în casă.

Nu îndrăznea, sau mai degrabă n-avea nici o încredere în ea. Dacă nu va reuși să-i opună rezistență? Amândoi aveau nevoie să-și recapete sângele-rece. Înțelese cu ușurare, dar și cu o urmă de regret, că Fred accepta în mod tacit să se despartă în acel loc. Sărutul pe care i-l dădu când îi ură noapte bună era plin de afecțiune, dar și un pic indiferent.

Lia îl urmări cu privirea în timp ce el cobora spre mașină.

Când ajunse în dormitor, se dezbrăcă și, înainte să-și pună cămașa de noapte din mătase crem, croită ca o cămașă bărbătească, își admiră îndelung trupul gol în oglindă. Încerca să se vadă așa cum o vedea Fred, din perspectiva lui de bărbat și, ușor rușinată de faptul că-și provoca astfel imaginația, întoarse spatele oglinzii și-și puse cămașa de noapte preferată. Era ca o mângâiere pe pielea ei mătăsoasă. Totuși, nu se putu abține să-i pară rău că nu era înconjurată de brațele vânjoase ale lui Fred Tancer...

Somnul începea deja să pună stăpânire pe ea când deodată, un glăscior perfid îi șopti că era tare păcat că Fred era jucător de jocuri de noroc. Acesta a fost doar un gând trecător, dar care a provocat un altul, prin asociere.

Jucător de jocuri de noroc! În seara aceea, îl zărise și pe un altul. Acum își amintea cine era bărbatul pe care-l văzuse în restaurant. Mersul acela care i se părea cunoscut nu putea aparține decât unui singur personaj. Toby! Toby Barsford, fostul ei logodnic. Dacă nu s-ar fi aflat sub influența farmecului lui Fred Tancer l-ar fi recunoscut imediat.

***

Fred fu pe punctul de a lăsa mașina în parcare și să meargă pe jos până la hotel, dar renunță din cauza circulației prea dense și îngustimii drumurilor laterale pentru pietoni.

Era atât de bucuros încât parcă avea aripi. Îi venea să sară peste garduri, să se cațere pe clădiri, să inspire până în adâncul plămânilor aerul curat al munților și să strige de fericire.

Și cu toate astea, se așeză calm la volan și ajunse la Goldorado fără să facă exces de viteză. Când trecu prin dreptul florăriei, cum era deschisă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, nu-și putu stăpâni un zâmbet amuzat. Nu uitase nici acum figura uluită a vânzătorului atunci când îi notase comanda.

– Aș vrea vreo zece duzini de...

Fred avusese intenția să cumpere trandafiri. Știa că acestea erau florile preferate ale femeilor. Apoi se răzgândi. Dacă Lia Andrews era o femeie ca oricare alta, își spusese el, nu va face o faptă atât de irațională.

– Dați-mi zece duzini de... ăăă... din tot ce aveți prin magazin... și cu multă verdeață.

Florarul îl ascultase, bănuind probabil că avea dinaintea lui un client nebun.

Fără acest camuflaj ciudat Lia nu l-ar fi primit niciodată în casă, își spuse el în timp ce-și lăsa mașina în parcarea hotelului. Pe când el făcea pe clovnul în spatele acelui buchet uriaș în pragul vilei, un glăscios îi șoptea la ureche tot timpul:

– Cine te-a pus, Tancer, să scotocești prin dosare în după-amiaza asta?

Când își dăduse seama de greșeala pe care o făcuse, n-avusese curajul să-i mărturisească faptul că se uitase pe C.V.-ul ei. Pentru asta ar fi trebuit să-i explice în ce calitate o făcuse și în momentul acela avuseseră să-și spună multe alte lucruri! În plus, era convins că ea s-ar fi supărat dacă ar fi aflat că citise ceva referitor la ea, fără să-i ceară voie.

Dar Aaron, ce părere va avea? Probabil că-i va interzice lui Fred să-i dezvăluie legăturile dintre el și proprietarul cazinoului Goldorado. Putea de asemenea să nu-i placă faptul că una din angajatele lui face muncă de cercetare în cazinoul lui și nici să descopere adevăratul motiv al prezenței cumnatului lui la Tahoe.

Cu voia sau fără voia lui, Aaron va trebui s-o cunoască pe Lia Andrews, își spuse Fred hotărât, în timp ce cobora din mașină. Chiar mâine dimineață o va ruga pe sora lui să-i invite la cină pe el și pe Lia, în casa de vacanță a familiei Burney. Cea mai mare dorință a lui era aceea ca Lia să-i

cunoască familia și să capete afecțiune pentru Rozlyn și copiii ei.

– Lia! Oh, Lia! șopti el intrând în apartament.

Numele acela îi era atât de drag! Îi amintea de tandrețe și mângâieri, de pielea catifelată a buzelor ei, de parfumul ei delicat, de rotunjimile trupului ei subțire și cald lipit de al lui. Cât oare trebuia să mai aștepte ca să i se dezvăluie în fața ochilor lui încântați și sub mângâierea degetelor lui înfrigurate goliciunea ei, pe care și-o imagina perfectă, plină de făgăduințe și de voluptate...?

Capitolul 7

– După părerea mea, Fred, i-ai face un prost serviciu acestei tinere dacă i-ai spune care e rolul tău în cazinou, având în vedere postul pe care-l ocupă, respectiv o masă de joc pe care o vom pune sub supraveghere. O vei pune într-o situație foarte neplăcută, îi spuse Aaron Burney cumnatului său.

Cei doi bărbați își terminau de băut cafeaua de dimineață, acasă la Aaron. Fred îi aruncă o privire gânditoare pe deasupra ceștii.

– Tânăra asta nu lucrează la noi de multă vreme. Ce impresii are despre colegii ei? îl întrebă Aaron.

– N-am vorbit niciodată despre acest subiect. Lia este foarte interesată de oameni. Datorită firii ei, dar și ca o obligație profesională. Mi-a spus că, după părerea ei,

personalul de la jocuri dau dovadă de o agilitate ieșită din comun. De altfel, doi sau trei crupieri îi sunt și prieteni.

– Oare ce va spune atunci când va afla că ai venit aici pentru a-i spiona oarecum pe prietenii ei?

– S-ar părea că ai uitat că nu voi fi spionul tău, îi aminti Fred, prost dispus. E adevărat că ți-am promis că voi fi atent la ceea ce se întâmplă în incinta cazinoului, dar nu voi merge totuși, atât de departe. O voi informa pe Lia referitor la legătura de rudenie dintre mine și patronul ei, explicându-i motivele prezenței mele la Goldorado. Altfel, ce pretext aș putea să inventez? În cazul în care mă va vedea mereu în sala de jocuri, risc să-mi pună eticheta de jucător bogat.

– Și asta te-ar deranja?

Fred își goli ceașca de cafea. Rozlyn, care făcea ordine prin vasele de la micul dejun la capătul celălalt al bucătăriei, rămase brusc nemișcată, uitându-se insistent la fratele ei.

– Uite ce este... începu Fred cu un aer glumeț, observând că devenise deodată centrul atenției celor doi soți.

Nu-și termină însă propoziția și continuă pe un ton înverșunat:

– Ei bine, așa este. N-am nici un motiv să mă ascund de voi. M-ar deranja foarte tare.

Rolyn era înaltă și foarte vioaie. Avea părul blond deschis și ochii cenușii semănau cu ai lui Fred. Veni și se așeză lângă fratele ei, plină de o curiozitate pe care nici nu vroia s-o ascundă.

– Serios? spuse ea. Să fie posibil oare ca un crupier drăguț cu fustă să fi găsit drumul spre inima ta cinică? Povestește-mi tot! Cum este?

– Am o idee mai bună, Roz. Invită-ne pe amândoi la cină și îți voi face cunoștință cu ea chiar în seara asta.

Rozlyn ridică ochii în tavan și-i răspunse ciufulindu-i părul cu afecțiune:

– Eu îi pun doar o simplă întrebare și el mă și trimite la cratiță...

– Ajunge, Roz! se enervă Fred, respingându-i mâna.

– Ce figură îi faci sărmanei tale surori! spuse Rozlyn indignată, pe un ton smiorcăit.

– Tu, sărmană? se hlizi Fred. Înseamnă că că Jackie Onassis trăiește în mizerie...

– Mă refeream la un alt privilegiu, care n-are nici o legătură cu banii și anume la acela de a-mi trece din când în când degetele prin părul unui bărbat. Trebuie să recunoști și tu că, în privința asta, cu Aaron n-am nici o șansă...

Se duse apoi și sărută sonor țeasta aproape cheală a soțului său. Burney izbucni în râs.

– Bine, veniți în seara asta la cină, spuse Rozlyn, întorcându-se din nou spre fratele ei. Ard de nerăbdare să cunosc în sfârșit pe cineva care lucrează la o masă de jocuri. Chiar am de gând să urmez și eu cursul de pregătire și apoi îl voi ruga pe Les Mansfield să mă folosească atunci când va avea nevoie de o înlocuitoare.

Aaron și Fred își aruncară unul altuia priviri uluite. Era evident că Rozlyn nu știa nimic, sau aproape nimic despre lumea cazinourilor, își spuse Fred. Totuși, vorbele ei îi provocară o oarecare jenă. Până mai ieri, ar fi fost gata să pună pariu că sora lui era ultima persoană de pe pământ care să fi dorit să distribuie cărți la o masă de joc, dar astăzi era mai puțin sigur în această privință. Multe certitudini i se spulberaseră în ultimele patruzeci și opt de ore. Poate că succesul pe care-l cunoscuse în afaceri îl făcuse prea încrezător în propriile opinii.

– E de la sine înțeles că trebuie să i se spună domnișoarei Andrews ce legătură există între familiile Burney și Tancer, observă rece Aaron. Evident, mă bucur s-o cunosc pe această domnișoară, dar îmi displace ca o angajată a cazinoului să ne afle secretele și dificultățile prin care trece.

– Aaron! exclamă indignată soția lui, care se întorsese la chiuvetă. Nu ești deloc amabil cu această tânără! Poți să ne spui și ce motive ai?

– Fred nu are nevoie de așa ceva, îi răspunse Aaron, deoarece motivele mele corespund perfect cu una din liniile lui de conduită. Cel mai bun mijloc de a provoca un faliment este acela de a permite angajaților să afle că firma merge prost. Pe ce te bazezi ca să ai încredere în această domnișoară? Cine știe dacă nu le va spune colegilor ei că te-am chemat să mă ajuți să readuc pe linia de plutire o afacere aflată deja în derivă, pe care tu m-ai sfătuit s-o cumpăr?

– Te asigur, Aaron că e demnă de toată încrederea. De ce sunt atât de convins? N-aș putea să-ți explic, dar dacă ai încredere în mine, poți să ai și în ea. De altfel, dacă-mi dai voie să-ți spun, dai o importanță prea mare unei probleme care nu merită atâta atenție. Nu e nimic casatrofal care ar putea fi transmis celorlalți angajați. Îți mai spun încă o dată că Goldorado nu e în pragul falimentului, așa cum crezi tu. E doar o afacere care are nevoie de câteva schimbări, atâta tot.

– Mansfield spune că necazurile noastre încă nu s-au terminat. Dacă i le aduci la cunoștință tinerei tale prietene, o vei pune într-o situație jenantă, ceea ce nu-ți va ușura deloc sarcina. Pe de altă parte, dacă îi spui că ai venit să-mi acorzi consultanță pentru mărirea rentabilității firmei mele, va crede că îți faci pur și simplu treaba.

– Ah, Aaron, tu știi întotdeauna să găsești cuvintele potrivite! exclamă Fred ironic.

Burney rămase calm și-i răspunse:

– Recunoaște că este o cooperare perfectă. Totuși, ar trebui să-i sugerezi acestei tinere persoane că...

– Are și ea un nume, ca toată lumea! exclamă Fred, enervat. Știi foarte bine că se numește Lia Andrews, așa că fă-mi plăcerea să-ți amintești de asta atunci când vorbești despre ea.

– Ar trebui să-i sugerezi domnișoarei Andrews să nu dezvăluie cuiva faptul că suntem rude și nici motivele care

te-au adus aici. Spune-i că eu consider că pentru personalul angajat o asemenea informație ar fi demoralizantă. Ceea ce, de altfel, e și adevărat. În general, membrii personalului încep să facă speculații atunci când e trimis un expert la o firmă. După aceea își fac griji pentru postul lor și până la urmă ne trezim cu scăderea randamentului.

– Am de gând să-i spun adevărul despre misiunea pe care o am de îndeplinit la cazinou.

– Nu văd ce rost ar avea, Fred. Domnișoara Andrews nu va avea nimic de câștigat, ba chiar se va afla într-o poziție ingrată.

– Într-un anumit sens ai dreptate, dar dacă păstrez tăcerea, eu voi fi cel stânjenit. Mie mi se pare că are dreptul să fie informată. În plus, nu-mi place deloc să existe un zid între noi.

– Faci cum vrei, Fred. După părerea mea, ați evita multe necazuri dacă ai lăsa-o să creadă că ea este unicul motiv al prezenței tale în sala de jocuri.

– O să mă mai gândesc la asta.

În clipa aceea, Fred îl zări pe Chap, nepotul lui în vârstă de zece ani care venea alergând pe alee, urmat de câinele familiei Burney. Atunci când ajunse sub terasă, copilul se trânti gâfâind pe spinarea animalului care provenea dintr-un ciudat amestec de rase.

Ceva mai departe de el, Missy, o fetiță de trei ani, mergea cu pași mărunți și grăbiți, plângând de ți se rupea inima de

ea. Strigătele ei îl speriară pe Fred, care se ridică dintr-un salt.

– N-o băga în seamă, Fred! îl liniști Rozlyn. E doar furioasă la culme că Chap și Sooperdog au lăsat-o în urmă.

– E totuși destul de mică să rămână singură pe plajă! spuse Fred îngrijorat.

– Plaja e folosită de mai multe familii, așa că am angajat un student pe toată perioada verii. Îi supraveghează pe toți copiii și are grijă să nu facă prostii sau să se rănească. E o adevărată dădacă și o grijă în minus pentru mămici!

Missy se opri din alergat la câțiva metri de casă și făcu o tumbă foarte bine regizată, după care se prăbuși ghemuită pe pământ urlând din toți bojocii.

– Chap! strigă Roz cu un aer supărat. Du-te și ia-o pe sora ta.

– Mă duc eu, Roz, îi spuse Fred ieșind pe ușa culisantă din sticlă care separa terasa de camera de zi.

Chap se ridică vioi și-l salută pe unchiul lui cu simpatie, cuprinzându-l de mijloc cu ambele mânuțe firave și agile.

– Vino cu mine, Chap. Am impresia că Missy are nevoie de ajutor. Îi vom construi un scăunel de salvare.

– Da! Un scăunel de salvare! repetă Chap debordând de entuziasm.

Fredonă aceste cuvinte care era evident că-i plăceau, potrivindu-și mersul după cel al unchiului său, în timp ce se îndreptau spre Missy.

Câinele se zbenguia în jurul lor cu o exuberanță ieșită din comun.

– Missy, o să-ți facem un scăunel de salvare! o anunță triumfător băiețelul pe sora lui, care nu mai urla, dar scotea niște gemete sfâșietoare.

Missy se așeză în capul oaselor, uitându-se supărată la cei doi care se apropiau de ea. Ridică spre Fred fețișoara ei murdară de praf și plină de lacrimi.

– Unchiule Fred! îngaimă ea când el o ridică și o luă în brațe... Chappie și Sooper au plecat în goana mare... bombăni ea cu fața lipită de cămașa lui Fred.

– Da, dar ne-am întors și o să-ți facem un scăunel de salvare! trâmbiță pentru ultima oară Chap, după care îl întrebă pe unchiul lui: spune-mi și mie unchiule Fred, de fapt ce e ăla un scăunel de salvare?

Fred o lăsă jos pe nepoata lui, încrucișă într-un anumit fel brațele lui Chap, apoi făcu la fel cu ale lui și la sfârșit prinse mâinile lui de ale băiatului și formă un scăunel; cam dezechilibrat, din nefericire! Plină de înțelepciune, Missy refuză invitația fratelui ei care o încuraja să se așeze pe el.

– Vreau să mă urc pe umerii unchiului Fred! exclamă ea calm.

– Nu! se răzvrăti fratele ei. Te vom transporta ca atunci când pompierii scot oamenii din casele în flăcări! insistă el înfuriat. Nu ești decât o mucoasă!

– Ba nu sunt mucoasă! se împotrivi Missy.

Fred își dădu seama că scaunul era foarte instabil, din cauza diferenței de înălțime dintre el și nepotul lui. Acesta din urmă, zărind doi tovarăși de joacă de vârsta lui, dădu drumul mâinilor lui Fred și strigă:

– Hei! Pun pariu că nu știți cum se face un scăunel de salvare!

Apoi alergă spre ei și Fred o cocoță pe Missy pe umerii săi, după care se întoarse spre casă cu pași părunți. Fetița râdea și se ținea cu ambele mâini de părul unchiului său.

Atunci când ajunseră pe terasă, Fred se întoarse și văzu că Chap și prietenii lui erau în plină acțiune. Doi dintre ei își uniseră mâinile și forțele pentru a-l așeza pe al treilea pe scăunel. Mergeau unul lângă altul, asemănător stilului de deplasare al crabilor și se îndreptau spre plajă.

Ceva mai târziu, în timp ce alerga de-a lungul unei poteci șerpuite de pe versantul unui deal, Fred reflecta la discuția pe care o avusese cu Aaron Burney. Poate că sfatul cumnatului său era cel mai rațional, date fiind împrejurările.

De altfel, era convins că problemele cazinoului erau de domeniul trecutului, așa că nu mai era nevoie să spioneze, ci să țină sub supraveghere mesele de joc. Asta era o sarcină care-l încânta din ce în ce mai puțin. Dacă ar avea loc vreun incident, Aaron ar putea să angajeze un detectiv profesionist ca să-i demaște pe vinovați și atunci Fred ar putea s-o șteargă. Atunci va veni momentul potrivit să-i povestească totul Liei...

Dar deocamdată avea cu totul altceva să-i spună, ceva mult mai important...

***

Oare îl va vedea mâine? se întrebă Lia care se grăbea atât de tare să ajungă la cazinou, încât refuză cafeaua pe care i-o oferea Carrie când voia să iasă pe poarta reședinței.

Ca în fiecare zi, glumi puțin cu Reilly, cumpără un ziar și vârî trei monede în aparat. Spre deosebire însă de data trecută, când trase de manetă, monedele ei dispărură pentru totdeauna. Și Fred nu-și făcuse apariția.

Totuși, Lia spera să-i zărească mai devreme sau mai târziu silueta înaltă printre mese.

Și, într-adevăr, pe la prânz apăru, apropiindu-se de sectorul ei și depășind pe toți cei din jurul lui cu un cap.

Lia bătea cărțile în acel moment și se temu să nu înceapă să-i tremure mâinile.

Turiștii de weekend se înghesuiau prin sălile de joc și pe lângă aparatele electronice. Peste câteva minute, Lia, care avea masa completă, urma să fie înlocuită și se va duce să se odihnească puțin. Dacă ar fi venit mai târziu, l-ar fi ratat pe Fred. Ca să se poată concentra, începu să distribuie cărțile cu ochii în podea.

Nu avu nevoie să ridice privirea ca să afle momentul în care ajunsese la masa ei. Rămăsese un singur scaun liber și ea bănui cine se va așeza pe el. Îl văzu cu coada ochiului punând banii pe masă și ea împinse spre el jetoanele. Pentru nimic în lume Lia n-ar fi vrut să-i întâlnească privirea, pe care o simțea ațintită asupra ei, căutând să-i atragă atenția. Până la sosirea interlocutorului ei, își îndeplini cu calm sarcinile impuse de funcția sa.

Atunci când părăsi masa, se simți extrem de ușurată. Era sigură că după ce va face numai câțiva pași, Fred va veni după ea.

Lia trase adânc aer în piept și se uită în sfârșit la el pentru prima oară de când intrase în sală.

– Era gata să pui capăt carierei mele de crupier! exclamă ea zâmbind. Nu mă așteptam să-ți faci apariția atât de brusc. M-ai tulburat și a fost gata să scap pachetul de cărți din mâini.

– Păreai totuși perfect stăpână pe tine. Ba chiar prea stăpână, de aceea începusem deja să-mi fac griji. Credeam că m-ai uitat.

Preț de câteva secunde, se pierdură unul de altul prin mulțime. Când reuși să se apropie din nou de ea, Fred o prinse de braț și nu-i mai dădu drumul. Apoi o conduse pe Lia în salonul pentru servit ceaiul și se așezară la o masă, într-un colț liniștit.

Lia citi în ochii lui Fred că era bucuros că se afla lângă ea. Spera să observe și el același lucru din privirea ei. Nu

schimbară nici un cuvânt până la sosirea chelneriței care le luă comanda.

Rămași din nou singuri, schimbară o privire lungă și Fred atinse buzele Liei cu dosul mâinii.

– Nu te-am mai văzut de o veșnicie.

Rostise acele cuvinte cu o asemenea însuflețire, încât acel vechi clișeu căpătă o dimensiune uriașă. Emoționată, Lia luă degetele lui Fred și le lipi de obraz.

– Ești liberă diseară? se interesă deodată Fred. Aș vrea să-ți prezint niște persoane.

– Cu plăcere, îi răspunse Lia, ușor surprinsă. Despre cine este vorba?

– Sunt niște oameni pe care vreau neapărat să-i cunoști.

– Nu fi atât de misterios, spuse ea amuzată, dar și ușor enervată. Cine sunt, Fred? E totuși mai ușor dacă știi dinainte cine sunt necunoscuții cu care urmează să te întâlnești...

– Nu-ți face probleme, totul va fi bine. Ar dura prea mult să-ți vorbesc despre ei și tu trebuie să te întorci la locul de muncă peste câteva minute. Îți voi spune diseară, când voi veni să te iau.

Conform regulamentului intern al cazinoului, Lia nu purta ceas la mână. Îl păstra în poșetă. Așa că se uită la cel al lui Fred și ridică ușor din umeri. Se dădu bătută, dar era curioasă cine erau acei misterioși prieteni ai lui Fred. De ce oare avea nevoie de timp ca să-i ofere informații referitoare la ei?

În seara aceea, Lia se mira și ea de atenția cu care își alese ținuta. Avea numai patru rochii elegante și toate îi plăceau la fel de mult, astfel că de obicei o scotea din dulap pe cea care-i venea prima la mână.

Liei nu-i plăcea deloc să bată toată ziua magazinele. Atunci când o haină se uza, încerca s-o înlocuiască de obicei cu una care avusese darul de a o cuceri pe loc, chiar dacă trebuia să aștepte mult pentru asta. Apoi, într-o bună zi se oprea brusc în fața unei vitrine care expunea exact obiectul de care avea nevoie. Uneori, prețul acestuia era exorbitant, dar Lia pusese la punct un sistem de calcul foarte eficient. În loc să cumpere, de exemplu, câte o rochie nouă în fiecare an cu cincizeci de dolari, riscând să nici nu-i placă atât de mult, prefera să plătească două sute de dolari pe o haină care se potrivea perfect gustului său și pe care o va purta timp de patru ani. În felul acesta Lia își alcătuise o garderobă simplă și elegantă, care ocupa și spațiu puțin și care, mai ales, o scăpa de colindatul prin magazine.

S-o aleagă pe cea albastră care-i plăcuse atât de mult lui Fred? Dat fiind că nu se putea hotărî, procedă ca de obicei și luă la întâmplare o rochie din mătase agățată de umeraș.

Era una adorabilă, din crepdeșin în tonuri pastelate, unde verdele deschis se amesteca în mod armonios cu rozul și bleul. Lia se îndrăgostise pe loc în urmă cu cinci ani de această rochie care o costase o avere, dar care se demodase și semăna și acum cu un superb tablou impresionist.

– E foarte bine! își făcu ea în șoaptă un compliment, uitându-se pentru ultima oară în oglindă.

Fred suna deja la ușă. Peste un minut, Lia merse să-i deschidă și descoperi în privirea lui același compliment, dar de o mie de ori mai elogios! Ca și cum o auzise, sau ca și cum putuse să-i citească gândurile, el șopti zâmbind:

– E foarte bine...!

Deja depășiseră gardul reședinței Sapphire Point și Fred tot nu-i dezvăluise cine erau prietenii la care mergeau. Dar oare îi va spune până la urmă? se întrebă Lia, care era din ce în ce mai jenată. I-ar fi fost de folos câteva informații, dar nu se va umili rugându-se de el să i le dea. E adevărat că i se mai întâmplase de multe ori să fie invitată la câte o recepție unde toată lumea cunoștea pe toată lumea, deși ea nu vedea nici o figură cunoscută, dar de fiecare dată știa măcar numărul invitaților.

Niște oameni spusese Fred... Era destul de vag! Câți anume? Doi, doisprezece sau mai mulți de atât? Nu avea de gând să-l întrebe nimic, dar nu voia să fie tratată cu atâta indiferență.

– Câți vor fi? se interesă ea în cele din urmă.

– Cum adică?

– Da, prietenii cărora vrei să mă prezinți, îi explică ea încercând să rămână calmă.

– Ah, da...

Fred îi zâmbi larg, dar nu mai spuse nimic altceva.

Încerca să tragă de timp, își spuse Lia. Oare ce dezvăluire îi va face, dacă îi venise atât de greu să spună? Curioasă, dar și ușor îngrijorată, schimbă tactica, alegând un teren mai puțin periculos.

– Unde mergem să luăm masa? îl întrebă ea.

– Tocmai mă pregăteam să te lămuresc, îi răspunse Fred. Vom merge la sora mea. Ea e cea care ne-a invitat la cină. Ea și soțul ei.

Lia rămase mută de uimire. Fred pomenise despre sora lui, pe care o crescuse o mătușă după moartea mamei lor, dar își închipuise că trăiește în altă parte a țării și nu era atât de apropiată de Fred.

– Nu știu de ce, dar aveam impresia că sora ta locuiește departe de aici.

– Chiar așa și este. Trăiește la sud de San Francisco, la Woodside, cu excepția verii, pe care o petrece în casa lor situată pe malul californian al lacului Tahoe, la o distanță de douăzeci de kilometri de aici.

– În acest moment, sora și cumnatul tău se găsesc acolo?

– Da. Ca și nepotul meu Chap și nepoata mea Missy. Vei face cunoștință cu întreaga mea familie. M-am... m-am gândit că e timpul să vă cunoașteți. Sper că nu te deranjează...

– Dacă mă deranjează? Dar sunt încântată, Fred! Și surprinsă, pe deasupra. După modul în care mi-ai vorbit despre ea, mi s-a părut că sora ta trebuie să fie foarte tânără. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că e măritată și are și copii.

– Și cu toate astea, sunt zece ani de când s-a căsătorit cu asociatul și, în același timp cel mai bun prieten al meu. Cel mai bun om care poate exista.

Devenind deodată serios, făcu o pauză.

– De altfel, sunt sigur că-l vei recunoaște, continuă el.

– De ce?

– L-ai văzut pe la cazinou.

– E jucător? îl întrebă Lia prudentă.

Fred izbucni într-un uriaș hohot de râs care destinse atmosfera.

– Ar vrea el... dar e un jucător jalnic! Atunci, în compensație și-a cumpărat un cazinou!

– Un cazinou?

Deodată, îi veni în minte o bănuială cumplită.

– Fred... Cum se numește cumnatul tău?

– Aaron Burney.

– Aaron... Burney? repetă ea. Spune-mi că nu e cel care e proprietarul cazinoului "Goldorado", cel pentru care lucrez eu!

– Ba chiar el este!

Capitolul 8

După ce-i trecu primul șoc, Lia se felicită că nu-i dezvăluise lui Fred, cumnatul patronului ei, adevăratele motive pentru care venise aici să fie crupier la o masă de black-jack. Observase că Fred se ghida după un cod al onoarei foarte strict și probabil s-ar fi simțit obligat să-l anunțe pe Aaron Burney că un membru al personalului folosea sala de jocuri de la Goldorado ca teren de studiu pentru un doctorat în psihologie. Era sigură că marele patron ar fi reacționat negativ, ca și majoritatea angajaților asupra cărora Lia își desfășurase ancheta. Dacă Burney i-ar fi devenit ostil, și-ar fi pierdut locul de muncă.

– Te-am întâlnit datorită lui Burney, spuse Fred. Nu m-aș afla aici dacă nu m-ar fi rugat să mă ocup puțin de afacerile lui.

– N-ai venit la Tahoe ca să joci jocuri de noroc?

Ușurarea pe care o simți era atât de mare, încât Lia rămase cu gura căscată. Fusese extrem de nefericită când văzuse în Fred Tancer un jucător care miza sume mari de bani. Totuși, nu-și dăduse seama cât de tare o afectase acea bănuială.

– Ai crezut cumva că sunt un împătimit al jocurilor de noroc? se miră el.

Se grăbi apoi să-i explice neliniștea lui Aaron în legătură cu rentabilitatea cazinoului și încheie cât se poate de simplu:

– De fapt, mă aflu aici mai ales ca să-l susțin pe Burney. În ultimii zece ani am cumpărat și am salvat de la faliment atâtea firme, încât nu se mai poate lipsi de sfaturile mele! Asta a devenit pentru el aproape o superstiție!

– Nu-mi spune că ești asociat și la Goldorado... se alarmă Lia.

Se putea împăca mai ușor cu gândul că Barney, cumnatul lui era patronul ei, dar când era vorba despre Fred însuși...

– Nu, deși Aaron a încercat să mă implice și pe mine. Voia ca firma Tancer și Burney să cumpere afacerea, dar eu am refuzat să particip. Am acceptat să fiu doar consilierul lui. Încep să cred totuși că această deplasare a cea mai fericită din viața mea... Îi sunt îndatorat o dată în plus cumnatului meu!

– Cum adică? Mie mi se pare că toate avantajele sunt de partea lui.

– În afară de unul, acela care mă interesează pe mine, și anume tu...

Lia se întoarse spre el și privirile li se întâlniră. Admiră apoi peisajul cu inima bătându-i ca un ciocan în piept, atunci când Fred fu din nou atent la drum. Acum mergeau pe o arteră secundară care șerpuia de-a lungul falezei mărginite de blocuri uriașe de stâncă.

La baza acestora strălucea o întindere de apă verde, înconjurată de pante acoperite cu conifere. Un canal îngust lega această apă de lac. Și mai jos, pe partea cealaltă a drumului, un alt lac, albastru, foarte mic, părea un safir montat într-un smarald. Frumusețea peisajului îi smulse Liei un strigăt de admirație:

– E superb! Cum se numește locul acesta?

– La stânga, Fallon Leaf, la dreapta, Emerald Bay.

– Emerald Bay! repetă Lia. Am auzit de el. Dacă aș fi știut că e atât de frumos, aș fi venit aici mai demult!

– Încă nu-l văzuseși? Vom corecta curând această deficiență, cu atât mai mult cu cât acesta este locul meu preferat. Ne vom opri sus, de unde panorama este de-a dreptul impresionantă.

Manevră cu îndemânare mașina de-a lungul falezei înguste, până la o mică parcare situată pe marginea prăpastiei. Nu mai era nimeni prin jur.

– Avem noroc, se bucură Fred. La ora asta, panorama e numai a noastră. Ziua e plin de lume aici.

Fred opri motorul și coborî. Ocoli apoi mașina și-i deschise ușa Liei. Ținându-se de mână, traversară o suprafață nisipoasă până la o potecă îngustă care ducea la o cavitate în formă de nișă dintre două enorme bucăți de stâncă. De acolo, priveliștea asupra golfului și asupra lacului era excepțională.

Acum soarele deja apusese și ultimele lui raze lăsaseră urme arămii deasupra crestelor munților Sierra. Bărcile cu motor despicau suprafața apei cu viteză, lăsând în urmă un siaj strălucitor. Din loc în loc, câte o barcă cu pânze plutea împinsă de briza serii.

Lia inspiră adânc aer în piept. Aerul era atât de curat la altitudinea aceea! Îi atrase atenția o mică insulă împădurită din mijlocul lacului.

– E Fannette Island, îi explică Fred. Pe malul acesteia există un impresionant castel în stil nordic pe care l-a construit un baron al lemnului pentru soția sa la începutul secolului. Se spune că doamna respectivă ar fi primit vizite în salonul ei de ceai de pe insulă. În prezent, Vikingsholm Castle e un muzeu de stat, deschis pentru toată lumea.

În timp ce vorbea, Fred se aprijinise de statuia din spatele lui. O prinse pe Lia de mijloc și o trase spre el. Înainte ca ea să mai poată spune ceva, el îi acoperi gura cu un sărut. Îmbrățișarea deveni din ce în ce mai pasionată și trupurile lor se lipiră strâns unul de altul, vibrând de dorință.

Când în sfârșit buzele lor se desprinseră, Fred și Lia se priviră în tăcere, cu ochii plini de făgăduințe și întrebări nerostite.

– Ar trebui să plecăm.... șopti în cele din urmă Lia.

Nu ținea neapărat să pornească iar la drum, dar faleza aceea povârnită deasupra prăpastiei nu era deloc potrivită pentru zbenguieli amoroase.

– Nu! protestă Fred aplecându-se deasupra decolteului Liei.

În timp ce buzele lui îi atingeau gropița dintre sâni, ea nu-și putu stăpâni o tresărire de plăcere. Se clătină ușor din cauza acelei mângâieri fierbinți și, observând cu coada ochiului că marginea falezei se găsea numai la un metru de ei, fu străbătută de un fior care o îngheță de spaimă.

– Fred, se alarmă ea. Suntem foarte sus!

El o strânse și mai tare la pieptul lui și o sărută și mai apăsat înainte să-i dea drumul. Ea începu să alerge, neîndrăznind să se mai uite înapoi. Când ajunse la mașină, privi din nou printre stânci și-i zâmbi lui Fred care urca spre ea cu mersul lui de sportiv. O șuviță de păr îi căzuse pe frunte. Inima tinerei începu să-i bată și mai tare în piept. Dumnezeule! Bărbatul acela era seducția întruchipată!

Când ajunse lângă ea, Fred îi prinse fața în palme și o sărută ușor.

– Frumos sărut de adio... îi șopti ea.

– Te înșeli, îngerașule!

Te-am sărutat ca să-ți amintesc că avem o sarcină de îndeplinit în seara asta...

După ce se așeză lângă el, în timp ce Fred răsucea cheia în contact, înțelese că el avea dreptate. Evenimentele se precipitau între ei. Fred nu lăsase să planeze nici o bănuială asupra a ceea ce simțea și dorea. Acum, totul depindea de ea.

– Spune-mi și mie, Fred, ce știu sora și cumnatul tău despre mine?

– Că ești crupier la o masă de black-jack de la cazinou și că ești prima femeie pe care le-o prezint. Sper că-ți imaginezi ce concluzie a tras din asta sora mea...

Fred îi aruncă o privire șireată.

– Și pe bună dreptate, adăugă el pe un ton emoționat, ceea ce o tulbură pe Lia mai mult decât cuvintele în sine. Poate că ți se va părea prea directă, dar nu trebuie să te superi pe ea. Roz e un om foarte sincer.

– Ce crede domnul Burney despre faptul că un psiholog lucrează într-o sală de jocuri de noroc?

– Încă nu i-am vorbit despre asta.

Și nici lui Roz. Nu le-am spus nimic despre frumusețea ta încântătoare, nici despre felul în care a fost cât pe-aci să te înec și nici despre gândurile care nu-mi mai dau pace de când te-am salvat...

– Fii serios, Fred!

Sunt sigură că le-ai spus totuși ceva.

– Nu-mi găsesc cuvintele atunci când este vorba despre tine, Lia... când este vorba despre femeia pe care o aștept de atâta vreme? Te vor descoperi ei înșiși.

Liei nu-i venea să creadă.

– Serios, Fred, le-ai spus măcar că sunt crupier la o masă de jocuri din cazinoul cumnatului tău?

– Pentru Roz și Aaron contează numai faptul că îmi ești foarte dragă. N-ai decât să le spui tu ce mai e de aflat.

Această dovadă de încredere o emoționă foarte mult pe Lia și o făcu să-i tresalte inima în piept de bucurie.

***

Puțina îngrijorare de care încă mai era stăpânită se risipi de cum trecu pragul casei familiei Burney. Roz îi deveni imediat simpatică. Privirea ei verde-cenușie, asemănătoare cu cea a lui Fred, o fixă insistent preț de câteva secunde. Lia citi în ochii ei că o place și se bucură că descoperise în ei multă afecțiune spontană. Observă foarte repede că Burney se purta în mod automat cordial cu oamenii care erau pe placul soției sale.

– Spune-mi Aaron, insistă el atunci când Lia, ușor intimidată, se simți obligată să păstreze distanța față de patronul ei.

Aaron propuse să bea împreună niște cocteiluri și se duse la barul situat într-un colț al uriașei bucătării, care îndeplinea și funcția de cameră de zi pentru a le pregăti.

– Vino să mă ajuți și tu, Fred. Lia va avea astfel ocazia să admire pe cel mai bun bucătar din lume în plină acțiune!

Fred o strânse pe Lia de umăr și o mângâie pe ceafă, până sus, la rădăcina părului. Zâmbindu-i cu tandrețe, se depărtă de ea și se duse la Aaron.

Emoționată de gestul lui afectuos, Lia rămase nemișcată câteva secunde, apoi se apropie de Rozlyn, sperând că tulburarea ei nu era atât de evidentă, dar Roz era prea ocupată cu treaba ca să observe.

Lia se concentră atunci asupra preparării foarte migăloase a aperitivelor lui Roz, care nu semănau deloc cu bastonașele de brânză, cruditățile, cipsurile și alunele pe care le oferea de obicei Lia musafirilor ei.

Roz introduse în cuptor o tavă plină cu biscuiți foarte apetisanți, apoi umplu cuburile din gheață cu caviar și le așeză pe gheața pisată înconjurate de feliuțe subțiri de pâine neagră, sferturi de lămâie, gălbenuș de ou și pătrunjel tocat. Pe un alt platou aranjă frumos niște clătite cu crab sub privirea încântată a Liei.

Fiecare gest al lui Roz părea făcut cu foarte multă dragoste, constată Lia, ale cărei talente culinare se limitau la legume fierte la abur, carne la grătar și pește prăjit. Tot acel ritual o impresionă foarte tare.

Ceva mai târziu, când îl văzu pe Aaron Burney înfulecând la beţigaşe, ciuperci umplute şi pateuri cu fistic, Lia bănui de unde i se trăgea începutul de burtică pe care-l căpătase.

– Totul e delicios, Roz! exclamă ea între două înghiţituri de pâine de secară pline cu caviar, dar probabil îţi petreci jumătate din viaţă în bucătărie dacă pregăteşti atâtea feluri de mâncare complicate în fiecare zi.

– Da, cam aşa e, îi răspunse Rozlyn cu calm, dar lui Aaron îi place să mănânce bine. În plus, am petrecut mult timp în bucătărie încă din copilărie, aşa că ar fi trebuit să fiu prea nătângă să nu mă fi putut descurca la cratiţă. De asemenea, am urmat toate cursurile ce se pot face în acest domeniu!

– Dar trebuie să-ţi şi placă, spuse Lia după o nouă ezitare.

Roz se încruntă. Era evident că nu se gândise niciodată la acel aspect al problemei şi Lia aştepta curioasă răspunsul ei.

– Am afirmat ceva mai devreme că mă descurc în bucătărie. Ei bine, nu e adevărat. Am fost pur şi simplu modestă. În realitate, sunt o bucătăreasă foarte bună! Şi îmi place să gătesc. De ce? Nu prea ştiu. E muncă foarte multă, dar în general sunt adepta lucrului bine făcut. În plus, mă bucur nespus că pot să-i fac plăcere lui Aaron.

Această mărturisire o emoţionă puternic pe Lia, care nutrea un mare respect faţă de Roz şi chiar un început de afecţiune.

Deodată se auziră nişte urlete de durere dinspre drumul care ducea la plajă, anunţându-se astfel sosirea lui Chap.

Peste treizeci de secunde, băiețelul urcă împleticindu-se cele câteva trepte care duceau la terasă urmat ca întotdeauna de câinele lui. Fred îl prinse brusc de zgardă înainte ca acesta din urmă să-și vâre botul în caviar!

– Iar ai lăsat-o pe Missy în urmă! îl acuză Roz. Întoarce-te și ia-o și pe ea, Chap!

Fred îi încredință namila de câine nepotului său și se ridică de pe scaun.

– Mă duc eu după ea, îl anunță el. Chap, du-l pe Sooper în spatele casei și dă-i de mâncare până nu apucă să înfulece tot ce e pe masă!

Missy își făcu o intrare triumfală, cocoțată pe umerii unchiului ei, de unde refuza cu îndărătnicie să se mai dea jos. Dar Fred fu de neînduplecat. O puse încet pe podea, fără să se înduioșeze atunci când fetița îi îmbrățișă picioarele din toate puterile ei.

– Unchiul Fred a adus-o cu el pe o prietenă a lui care vrea să te vadă, Missy, o încurajă Roz pe un ton blând. Spune-i bună ziua, draga mea.

Fred îi adresă Liei un zâmbet jenat. Se aplecă să-și elibereze picioarele și Missy profită de ocazie pentru a-și încolăci brațele în jurul gâtului său. Formau un tablou înduioșător, atunci când Fred ridică fetița, care se ghemui la pieptul lui. Fred îi șopti câteva cuvinte la ureche, după care ea îi răspunse bosumflată, spre uimirea Liei:

– Nu. Nu-mi place de ea.

Missy fu expediată apoi repede în capătul celălalt al casei, unde o dădacă avea datoria să se ocupe de masa lor, înainte să meargă la culcare.

În timp ce Roz o ducea pe Missy, Lia fu frapată de privirea pe care i-o aruncă fetița. Era evident că Missy o considera pe musafira părinților ei vinovată de toate necazurile ei. Scoase limba la ea, pe deasupra umărului mamei sale și numai Lia observă acea strâmbătură răutăcioasă. Fred și Aaron reîncepuseră să discute imediat ce încetaseră smiorcăielile fetiței.

Nedumerită de comportamentul acesteia, Lia făcu apel la cunoștințele ei referitoare la studiul psihologiei infantile, un curs pe care-l făcuse în urmă cu patru ani. Missy avea impresia că e amenințată de ceva, din două motive: unu, Lia era o necunoscută și-i era frică de necunoscuți și doi, se temea ca Lia să nu-i ia locul în inima lui Fred.

Sau se putea foarte bine să nu se simtă amenințată, dar se purta așa numai ca să atragă atenția asupra ei. Sau era posibil ca motivele să fie cu totul altele, încheie Lia ușor neliniștită.

Lia nu se prea pricepea la copii. De când fusese ea însăși copil, avusese foarte puțin de-a face cu ei. Ca psiholog, era interesată mai ales de adulți și își dădea abia acum seama cât de puțin asimilase din cunoștințele mâzgălite în timpul cursului de psihologie a copilului, care se studia timp de un an în facultate.

Simțindu-se ușor dezorientată din punct de vedere profesional, se gândi, în calitate de invitată a familiei Burney, că fetița aceea nu era decât o puștoaică răsfățată.

– Te rog s-o scuzi pe Missy, Lia.

Vocea lui Aaron o smule pe tânără din gândurile ei.

– Îi spun mereu lui Roz că trebuie să fie mai exigentă cu ea, adăugă Aaron.

Lia se scandaliză în sinea ei. De ce toată răspunderea educației copiilor trebuia să cadă numai în sarcina lui Roz?

– Ai dreptate, interveni Fred. În seara asta a fost tare nesuferită!

Lia pregătea un răspuns pentru Fred. Va folosi cuvinte aspre, care însă nu le vor jigni pe gazdele sale. Dar întoarcerea zgomotoasă a lui Chap și Sooperdog îi spulberă planul.

Spre deosebire de sora lui, Chap o plăcu imediat pe Lia, lucru pe care-l consideră, spre regretul ei la fel de stânjenitor ca ostilitatea lui Missy.

– Ia uite! Pot să stau în cap! o anunță el mândru.

Câinele însoțea spectacolul oferit de băiat cu schelălăieli și lătrături vesele. După opt numere de același fel, în timp ce Lia tocmai îl lăuda, din fericire Chap hotărî că acele cascadorii nu-l mai interesau, ca și pe Lia, de altfel. Se întoarse spre unchiul lui și-l trase de mânecă.

– Vino, unchiule Fred, vino să vezi castelul pe care l-am construit eu și prietenii mei!

– Să nu întârziați! îl sfătui Roz din bucătărie. Bessie vrea să te vadă la masă peste cinci minute, Chap!

Fred se ridică și întinse mâna spre Lia.

– N-ai vrea să ratezi capodopera lui, nu-i așa?

– Să merg încălțată așa? exclamă ea arătând spre sandale. Nu, mulțumesc. Îmi povestești tu cum a ieșit.

Fred o învălui într-o privire pasionată.

– Băiatul ăsta nu are numai talent la gimnastică, spuse el. Cine știe ce o să ai de pierdut!

Cele două siluete care coborau rapid poteca o emoționară pe Lia ca și spectacolul de mai devreme, când Fred apăruse cu Missy cocoțată pe umerii lui. Oare despre ce vorbeau bărbatul și băiețașul? Ce se putea discuta cu un copil? Pe vremea când era stewardesă, se întâmpla uneori să-i fie încredințat câte un mic pasager neînsoțit și ea făcea în așa fel încât să se ocupe de el colega ei.

În timp ce pândea în mod inconștient întoarcerea lui Fred și a nepotului său, Lia stătea la taifas cu Aaron. În ciuda refuzului său de a impune o anumită disciplină în casa lui, Liei i se păru foarte simpatic. Era evident că își adora soția, era foarte mândru de copiii lui și considera că Fred Tancer era un adevărat geniu. Căpătând mai multă încredere în gazda ei, Lia îndrăzni să-i dezvăluie ceea ce Fred deja știa despre ea. Burney nu făcu nici o obiecție atunci când îi spuse că era psiholog. Ar rămâne oare la fel de indiferent atunci când l-ar anunța că se folosește de cazinoul lui ca loc

de studiu pentru teza ei de doctorat cu tema patologia jocului de noroc? O teză care poate după aceea va fi publicată în presă... Lia preferă să nu-și asume acel risc.

Puțin după aceea, Fred și Chap își făcură din nou apariția pe drum. Chap încerca să țină pasul cu unchiul lui, tropăind mărunt în urma lui. Fred, cu capul aplecat spre el, îi povestea ceva care-l amuza, deoarece Lia putea să audă hohotele de râs ale băiețelului care urmau după vorbele adultului. Lia era din nou curioasă să afle ce-și spuneau. Îi invidia că puteau să poarte o conversație în felul acela.

– Îi plac foarte mult copiii, observă Burney cu un aer admirativ.

Lia descoperea o altă fațetă a lui Fred care o emoționa în mod foarte ciudat, dar acest fapt venise ceva mai devreme. Nu era încă pregătită să aprofundeze acest aspect.

Această caracteristică a personalității lui Fred o urmări tot restul serii, nereușind cu nici un chip să scape de umbra ei. Mușchiul de vită cu roșii înăbușite, ciuperci și mazăre și crema de lămâie ale lui Roz, deși fură delicioase, nu o împiedică pe Lia să se gândească la noul Fred care apăruse brusc în viața ei. Ea îl ascultă, cu mintea în altă parte, povestind cum fusese aproape s-o înece, pentru ca după aceea s-o salveze pe Lia în dimineața trecută din apa înghețată a lacului.

Atunci când își luară rămas-bun, Roz o invită pe Lia să ia masa la ei în a doua lor zi de odihnă.

– Copiii vor fi la plajă, iar bărbații la muncă. Am putea în sfârșit să stăm și noi liniștite de vorbă.

Pe drumul de întoarcere acasă, Lia se întrebă dacă ea iubea la fel de mult copiii ca Fred. Era oare important acest lucru? Ca să se înțeleagă bine era necesar să aibă aceleași gusturi? Bineînțeles! În cazul în care ar fi vorba să se căsătorească sau dacă ea era îndrăgostită de el, aceasta ar fi o chestiune esențială.

Deodată, își dădu seama că era într-adevăr important și i se făcu frică.

Schimbară doar câteva cuvinte pe drumul în serpentină de unde se vedeau luminile stațiunii de pe malul lacului.

Fred parcă mașina în fața casei Liei. Opri motorul și se întoarse spre însoțitoarea lui, luându-i fața în mâini.

– Te înșeli! Te înșeli îngrozitor! șopti el cufundându-și privirea în ochii ei. Nu știu dacă ai citit despre asta în vreun manual de psihologie sau e propria ta idee, dar un lucru e sigur: te înșeli!

– Mă înșel... repetă Lia uluită. Cum adică?

– Mi-ai spus că nu există dragoste la prima vedere, dar eu te asigur că te înșeli! Știu foarte exact momentul în care m-am îndrăgostit de tine. Am văzut trupul tău de zeiță aruncându-se de pe ponton și spintecând suprafața apei cu o grație nemaivăzută până atunci și în clipa aceea m-am îndrăgostit. În seara asta, dându-mi seama că te iubesc, am înțeles că fenomenul s-a produs chiar atunci.

Luată pe neașteptate, Lia se înfioră. Totul evolua atât de repede! Abia acum începea să pună ordine în viața ei după haosul produs de despărțirea de Toby. De data asta nu-și mai putea permite să facă nici o greșeală, dar să-l respingă pe Fred îi era imposibil.

Ochii lui aveau o expresie întrebătoare. Aștepta o reacție din partea ei. Dat fiind însă că ea tăcea, el se aplecă și-o sărută ușor pe buze.

– Scuză-mă, cred că te-am tulburat, îi șopti el, dar am descoperit adineaori, fără nici o umbră de îndoială, că te iubesc, Lia! Simt pentru tine toată dragostea pe care am păstrat-o în mine de-a lungul anilor, pe care vreau să ți-o dăruiesc. Acum. Pe loc. Nu vreau să mai aștept.

Fără voia ei, ba chiar fără să-și dea seama că rostește acele cuvinte, Lia îi răspunse:

– Oh, Fred! Și eu te iubesc!

– Lia! îi șopti el cu vocea gâtuită de emoție. Dacă aș fi știut... Dragostea mea! Lia, hai să ne căsătorim!

– Acum?

– Bineînțeles, acum! Acesta este avantajul în acest stat extravagant. Nevada e minunată, Lia! Putem să mergem cu mașina un kilometru și să ne căsătorim.

Nu ne va lua decât douăzeci de minute! exclamă Fred cu entuziasm.

– Te iubesc, Frad, dar nu pot să te iau de bărbat așa.

– De ce nu, din moment ce mă iubești?

– Asta nu înseamnă că sunt pregătită să devin soția ta într-o oră de acum încolo. Avem încă foarte multe lucruri de aflat unul despre altul.

– Eu știu esențialul: te iubesc, dragostea mea! Ce-o mai fi, accept cu ochii închiși!

– Nu asta e problema, Fred. Și eu am încredere în tine.

Fred oftă adânc.

– Și cu toate astea, nu vrei să te măriți cu mine.

– N-am spus că nu mă voi mărita cu tine, ci că n-o s-o fac imediat, îl corectă ea.

Lia deschise ușa și ieși din mașină. Prefera să nu mai zăbovească în preajma lui. Se iubeau unul pe altul și în aceste împrejurări nu mai credea că poate să răspundă de faptele ei.

În timp ce vâra cheia în broască, simți cum Fred o cuprinde cu brațul de mijloc. Tânăra nu mai ripostă și, sprijinindu-se de ușă, ascultă tulburată ce-i șoptea Fred la ureche:

– Lia, dragostea mea, te doresc de atâta vreme!

Se referea la femeia ideală, își spuse Lia. Dar cum putea el, în atât de puține zile, să fie sigur că ea era acea ființă de basm? I s-ar mai părea oare că este așa dacă ar afla anumite rețineri în legătură cu copiii? Își încolăci brațele în jurul gâtului său și se lipi de el, ca și cum i-ar fi fost frică să nu-l piardă.

– Te iubesc, Fred! Te iubesc.

Nu putea să-i dea mai mult de atât. Își făcuseră declarații, își mărturisiseră încrederea pe care o aveau unul față de celălalt. Asta ar trebui să le fie de-ajuns până când vor găsi răspuns la celelalte întrebări.

– Vrei să facem dragoste? o întrebă el de-a dreptul.

Dar n-o lăsă să-i răspundă. O strânse și mai tare la pieptul lui și o sărută apăsat pe buze. Liei îi venea să scoată un chiot de bucurie și de dorință. Trupul începu să-i tremure și mai tare și se lipi și mai strâns de cel al lui Fred. Cuvintele erau de prisos pentru a exprima dorința de a fi a lui pe care o simțea și o confirma nerăbdarea lui Fred.

Stăteau într-un echilibru destul de instabil, deoarece ușa descuiată risca să se deschidă brusc dintr-o clipă în alta. Dacă nu voiau să se prăbușească, trebuia să se desprindă unul de altul. Acea situație semăna foarte mult cu incertitudinea din sufletul ei.

Ce bine ar fi fost dacă Fred n-ar fi pomenit de căsătorie! Atunci când se dezlipi de el, observă că Fred avea o privire tristă, ceea ce o îndureră și pe ea.

– Până acum mi se părea că nu mai lipsește decât dragostea, șopti el.

– Dragostea nu lipsește, Fred, pentru că te iubesc. Ba da, e adevărat! Vreau să fac dragoste cu tine, dar... încă nu sunt pregătită! Te iubesc prea mult ca să mai risc să fac vreo greșeală și de data asta. Cred că... încă n-a venit momentul pentru mine...

Ea citi în ochii lui că e furios și supărat și fu cuprinsă de o îndoială cumplită.

– Fred... șopti ea mângâindu-l pe obraz.

Dar Fred îi respinse mâna.

– Dacă mă iubești, Lia, nu mă face să aștept prea mult, bombăni el. Nu sunt un om prea răbdător.

Apoi se întoarse și se duse la mașina lui...

Capitolul 9

Lia ar fi vrut să-l cheme înapoi, în timp ce-l vedea depărtându-se nervos. Ceva mai târziu, când se vârâse deja în pat, regreta că-l lăsase să plece. După ce el îi declarase că o iubește, fusese cuprinsă de o exaltare extrem de intensă. Dorea să-i dăruiască lui Fred, bărbatului pe care îl iubea, tot ce avea mai secret în ea. Ce dor îi era de el în clipa aceea de singurătate pe care ar fi vrut cu disperare s-o împartă cu el!

Până să apară Fred în viața ei, nu crezuse în dragostea la prima vedere. La început, confundase acest sentiment cu admirația execesivă dar trecătoare pentru Toby și de atunci era foarte prudentă. Pentru dragostea adevărată era nevoie de timp, își spuse ea. De aceea își lua atâtea măsuri de precauție atunci când trebuia să dea un nume sentimentului pe care i-l inspira Fred.

Apoi, în seara asta, constatase cu uimire că era vorba într-adevăr despre dragoste. Acum era absolut sigură și era gata să i-o dovedească lui Fred cu pasiune chiar aici, în vila asta, în patul ăsta...

Dar Fred îi vorbise despre căsătorie, așa că în acest caz trebuia să aibă în vedere alte considerente. El nu mai era doar bărbatul de care se îndrăgostise și iubirea, atunci când te căsătorești, nu era de-ajuns. Așadar, era necesar să se gândească la diferențele și la nepotrivirile dintre ei.

Acestea erau motivele cele mai des invocate prin tribunale în cazurile de divorț. În calitatea ei de psiholog, pe vremea când se ocupa de consiliere familială, fusese martora unor situații extrem de jenante. De exemplu, despărțirile cauzate de refuzul de a avea copii, o problemă de care nu pomenise nici unul din cei doi soți înainte de căsătorie.

Lia era puțin supărată pe Fred că grăbise lucrurile. De ce nu avusese mai multă răbdare cu ea? Să iubești era una, dar căsătoria era cu totul altceva. Era necesar să-l convingă într-un fel sau altul care era diferența dintre cele două noțiuni.

Era de acord să fie amanți, dar deocamdată nu se putea căsători cu el.

Epuizată de gândurile agitate, reuși să adoarmă în cele din urmă după miezul nopții. Somnul îi fu tulburat de vise în care niște copii cu fețe de spiriduși dansau hora în jurul ei, se schimonoseau și scoteau limba la ea.

Se trezi a doua zi dimineață cu puțin înainte de ore zece și sări brusc din pat. Va ajunge foarte târziu la cazinou. Ce scuză putea să ofere în afară de aceea că nu auzise ceasul deșteptător? Făcu un duș care o mai învioră puțin, aboi se îmbrăcă și abia atunci își aduse aminte că începea programul la ora unsprezece. Ceva mai ușurată, nu-și încetini însă mersul, deoarece era oricum în criză de timp.

Trecu în fugă prin fața lui Reilly, pe care-l salută din mers, și urcă să semneze în condică. Avea exact două minute avans atunci când se instală în sfârșit la masa ei.

Fred îi supraveghea pe jucători stând în apropierea ei. Lia nu se miră să-l vadă, deoarece o anunțase deja că, terminându-și treaba în sectorul hotelier al complexului Goldorado, urma să se ocupe de sălile de jocuri.

În seara anterioară, atunci când Fred și Champ coborâseră la plajă, în discuția cu Lia, Aaron îi atrăsese atenția că ar prefera să se păstreze tăcerea față de ceilalți angajați referitor la activitatea cumnatului său în incinta cazinoului. Lia n-avea nici o problemă în această privință, își spuse ea, cu atât mai mult cu cât nici ea nu era prea sigură de rolul pe care-l juca Fred în acea afacere. Oare cum să se poarte cu el? Trebuia să se prefacă, atunci când se întâlneau, că nu se cunosc?

Dacă aceasta era dorința lui Burney, ei bine va fi foarte dezamăgit! observă Lia cu ironie. Deoarece Fred îi adresă un zâmbet irezistibil și-i făcu cu mâna. Fred Tancer proceda

întotdeauna așa cum îl tăia capul. Trebuia să-și fi închipuit că nimeni, nici măcar Aaron Burney, nu putea să-i impună cum să se poarte.

Luă loc la masa Liei, cumpără niște jetoane și începu să joace. Încet-încet, Lia uită de ceilalți trei clienți ai ei și se concentră asupra mâinilor fine ale lui Fred, care manevra cărțile cu o anumită grație și un fel de degajare care o încântau. Încercă să nu se mai gândească la senzațiile pe care degetele lui pricepute știau să i le provoace în trup.

Un singur amănunt însă o făcea să nu se simtă în largul ei. Fred juca precum un adevărat profesionist, miza cu discernământ, după ce vedea ce cărți ieșiseră și atunci când era în avantaj. Astăzi, norocul îl cam ocolea și fu nevoit să cumpere din nou jetoane ca să poată continua.

De obicei, Lia păstra distanță față de joc, dar acum obiectivitatea părea să-i fi dispărut. Ținea cu el. Atunci când Fred se uită la o carte, ea își ținea răsuflarea, sperând în zadar să-i fi dat un as sau un popă. Când mai cerea și altele, își dorea ca de data asta să reușească să completeze punctele de black-jack ca să poată câștiga.

Era desigur o nebunie, dar îl iubea și nu mai avea decât un singur scop: acela de a-l ajuta să câștige. Totuși, trebuia să fie atentă și să nu-și neglijeze responsabilitățile de crupier. Cea mai mică greșeală care ar fi adus daune altui jucător putea s-o coste o mustrare din partea lui Ed Shields, șeful crupierilor.

Atunci când veni înlocuitorul ei, Lia îl primi cu veselie. Avea într-adevăr mare nevoie de pauza aceea de o oră. Plecă repede de la locul de muncă și, așa cum se și aștepta, Fred o ajunse din urmă peste câteva secunde.

– Îmi voi pierde postul din cauza ta, Fred Tancer! Când joci la masa mea, uit că mai joacă și alții!

Reprosul ei era exprimat pe un ton glumeț și ochii ei ridicați spre el erau plini de iubire, dar și de regret că seara anterioară se terminase într-un mod atât de jalnic.

– Serios? spuse el pe un ton sarcastic.

Lia înțelese că mesajul ei nu fusese înțeles. Privirea lui Fred era indescifrabilă. Nu văzu în ea nici furie, nici dragoste. Nici măcar nu putea să spună că e ostilă. Observă în ea un fel de simpatie rece, ca și cum n-ar fi fost niciodată ceva între ei. Bărbatul plin de pasiune care cu o seară în urmă îi spusese c-o iubește fusese înlocuit de un om aproape necunoscut, distant și rece....

***

Fred reveni de mai multe ori la masa Liei în zilele care urmară. Obișnuindu-se cu prezența lui, Lia reuși treptat să se poarte cu el ca și cu un client obișnuit. Totuși, schimbarea atitudinii lui o nedumerea în continuare.

Mai frecventa și alte jocuri de noroc și uneori, când ea era în pauză mergeau împreună să bea o cafea. Îl anunță că va face parte din schimbul care toată săptămâna va lucra de la prânz până la ora opt seara. Atunci el îi propuse:

– Vom lua masa împreună în unul din restaurantele cazinoului.

Așa se face că, în fiecare seară la ieșirea de la serviciu, Lia îl vedea apărând și ducând-o într-una din sălile de mese. Lia insistă încă de la început să-și plătească partea ei, dar Fred se opuse, explicându-i:

– Nu-i cer lui Aaron nici un ban pentru serviciul pe care i-l fac, în schimb, am dreptul la un apartament de lux și la cea mai bună mâncare, nu numai pentru mine, ci și pentru invitații mei.

Într-o dimineață, dat fiind că Lia refuză să mai alerge pe plajă și Fred nu vru să se scalde în lac, jucară o partidă de tenis. Încă de la primul set observă că amândoi erau cam la același nivel și se hotărâră să joace în fiecare zi.

Nu se mai puse problema căsătoriei și nu rostiră nici un cuvânt de dragoste. Fred era spiritual, curtenitor și respectuos, pe scurt, era o companie agreabilă. Din nefericire însă, indiferența lui o adusese în pragul nebuniei pe Lia.

Se poartă cu mine de parcă aș fi mătușa lui, se plângea în sinea ei, în timp ce Fred o conducea la mașina ei lăsată în parcarea personalului după ce luaseră masa la Monte Carlo,

cel mai bun restaurant din Goldorado. După aceea, în loc de rămas-bun, o sărută ușor pe buze și plecă înapoi la cazinou.

Cine era de vină că se ajunsese aici? își reproșa Lia. El se oferise să-i fie partener de viață și ea îl refuzase. Cum putuse să-l lase să plece în seara aceea fără să se asigure că înțelegea ce simțea pentru el? Dar ce ar fi putut să-i explice atunci? Revelația o avusese mai târziu, în singurătatea patului ei.

Îl jignise și nu mai avea chef să primească și o a doua lovitură. De aceea era atât de distant cu ea. Lia îl invitase de două ori să rămână cu ea la vilă, dar el refuzase, invocând de fiecare dată un motiv întemeiat. Era evident că nu mai voia să se întâlnească cu ea decât în locuri publice. Dar până când?

Cum vor reuși să-și rezolve problemele dacă nu se vedeau între patru ochi? Nu erau niciodată singuri, nici măcar la măsuța luminată discret a restaurantului Monte Carlo.

Într-o seară în care toate aceste întrebări deveniseră extrem de apăsătoare, Lia tocmai se pregătea să se ducă acasă după o zi parcă trasă la indigo după celelalte, când Fred îi făcu semn să se oprească. Lia lăsă geamul în jos.

– Era să uit... îi spuse Fred. Mâine mă duc la San Francisco. Ne vedem poimâine, la cazinou.

– Nu voi fi acolo, îi răspunse ea dezamăgită. Am două zile libere, mâine și poimâine. Sora ta m-a invitat să iau prânzul cu ea mâine.

– Distracție plăcută!

Nemaiputând să se abțină, Lia îl întrebă:

– După ce te întorci, ai putea să iei cina cu mine?

– Păi... de ce nu? Dacă vrei, putem să mergem și în altă parte, nu numai la cazinou.

– Măi să fie! făcu ea enervată că-i primise propunerea cu atâta indiferență. Se uită atentă la el așteptând ca el să îndrăznească să-i refuze invitația.

– Vom sta pe terasă, acasă la mine, vom admira apusul de soare și după aceea voi pregăti masa. Te aștept în jurul orei șapte.

Apoi porni din nou motorul. Fred se dădu un pas înapoi și o strigă:

– Lia! Stai puțin!

Dar ea apăsă pe accelerator. Se uită în oglinda retrovizoare și-l văzu pe Fred stând în picioare în mijlocul parcării. Își trecea mâna prin păr cu un aer gânditor, uitându-se lung după mașina care se depărta.

Lia șovăi o secundă, apăsă pe frână, fiind pe punctul de a se întoarce, dar se răzgândi și-și văzu de drum. De patru zile, aștepta un semn din partea lui. Acum era rândul lui să rămână în așteptare.

***

A doua zi pe la prânz, Lia se bucura de câteva clipe de liniște pe terasa familiei Burney, în fața potecii mărginite de flori care cobora spre plajă. Numai strigătele copiilor care se zbenguiau pe malul apei și vocea limpede a lui Rozlyn rupeau din când în când tăcerea din jurul lor.

Lia avusese parte de o nouă dovadă a talentelor gastronomice ale lui Roz și se bucurase de o masă excelentă ale cărei momente triumfale fuseseră o cremă de anghinare servită înghețată și o tartă cu cireșe, scoasă rumenă din cuptor. Cele două femei tocmai își terminaseră desertul și își sorbeau cafeaua sub umbrela de pe terasă.

Lia îi puse niște întrebări discrete referitoare la copilăria acesteia, pe care și-o petrecuse la mătușa ei.

– Fred mi-a lipsit foarte multă vreme, îi mărturisi Roz Liei. După moartea mamei, m-am simțit foarte singură când am fost despărțiți unul de altul!

Lia și-o imagină într-adevăr pe tânăra Roz încredințată unei rude după dramă și un val de tandrețe o cuprinse când îi vorbi despre Fred, care fusese nevoit să-l urmeze pe tatăl lui într-o lume indiferentă la dorințele unui om foarte tânăr.

– Îmi lipsea și tata, îi spuse Roz, deoarece, oricum ar fi fost, el ne iubea. Singurul lui defect era acela că nu putea să se abțină de la jocurile de noroc.

– Nu mă mir deloc că Fred se comportă ca un adevărat profesionist la masa de black-jack.

– L-ai văzut jucând? se miră Roz.

Îngrijorarea din vocea lui Roz trezi neliniștea în sufletul Liei. Trecu sub tăcere partidele lungi făcute de Fred. Ea nu ajunsese să se convingă că asta făcea parte din munca lui Fred la firmă, dar acum nu mai era atât de sigură, așa că denatură un pic adevărul pentru a-i explica lui Roz:

– Da, joacă uneori la masa mea. Din când în când luăm cina împreună în câte un restaurant al cazinoului și având de așteptat până îmi termin programul, Fred cumpără câteva jetoane ca să-i treacă timpul mai ușor.

– Ei bine, sper că nu-l încurajezi, o avertiză Roz. Mătușa mea se temea tot timpul să nu ajungă ca tata și chiar și eu am început să-mi fac griji din cauza asta. Fred și-a plătit studiile din ceea ce câștiga la jocurile de noroc. În special la pocher, unde îi lua banii lui Aaron. Nu vreau să mă plâng, deoarece fără aceste partide de cărți nu l-aș fi întâlnit pe Aaron și ei n-ar fi devenit mai întâi prieteni și apoi parteneri de afaceri...

– Dar în prezent nu-ți mai faci griji pentru Fred, nu-i așa?

– Nu, slavă Domnului! S-a lăsat de jocurile de noroc în ziua în care și-a căpătat diploma de licență. Oricum, am impresia că nici nu-i prea plăcea să joace. Pentru el, nu era decât mijlocul cel mai ușor și mai rapid de a câștiga bani pentru a-și putea termina studiile.

L-am auzit într-o zi spunându-i lui Aaron că pentru el n-ar fi nici o problemă dacă n-ar mai pune niciodată piciorul într-un cazinou sau dacă nu s-ar mai atinge în viața lui de

vreun pachet de cărți de joc. Și sunt convinsă că vorbea serios.

– E totuși amuzant să se afle din nou într-un cazinou.

– O face numai pentru că l-a rugat Aaron. După părerea lui, Fred a considerat întotdeauna că jocul de cărți e o meserie foarte grea. A mai adăugat că toată plăcerea pe care putea să i-o provoace acesta i-a fost spulberată în ziua în care a descoperit provocarea pe care o constituia pentru el lumea afacerilor. Aici a găsit mizele concrete care produc ceva bun, cum ar fi marfa și serviciile.

– Și tu Roz, ce părere ai?

– Eu? Eu... sunt de aceeași părere cu Aaron. Aaron are dreptate.

Liei i-ar fi plăcut și ei să fie la fel de sigură de raționamentele celor doi soți. Se uită vreme de câteva secunde cu un aer gânditor la bărcile cu pânze care pluteau agale pe lac, apoi se hotărî să se gândească la altceva și o lăudă pe Roz.

– Prăjitura a fost minunată. Chiar mai bună decât cele pe care le cumpăr de la supermarket.

Rozlyn se îmbujoră la față de plăcere.

– Îți mulțumesc, spuse ea cu timiditate. Mi-am început cariera de bucătăreasă cu acest desert. Aveam în jur de unsprezece ani. Tata și Fred urmau să vină în vizită la noi și voiam să fac un fel de mâncare specială prin care să-i impresionez. Mătușa mea și-a petrecut două săptămâni

învățându-mă cum să fac o tartă cu cireșe. Am avut un succes uriaș! De atunci, m-am perfecționat permanent, ca să fiu lăudată de oameni!

– E greu să concureze cineva cu tine! oftă Lia.

Dat fiind că Roz ridicase din sprâncene cu un aer mirat, Lia îi explică:

– Am făcut greșeala să-i promit fratelui tău că-i voi pregăti cina... L-am invitat mâine seară, după ce se va întoarce de la San Francisco.

– E nemaipomenit! exclamă Roz, entuziasmată. Pot să-ți spun pe de rost ce-i place să mănânce. Îți voi da niște rețete și-ți voi arăta...

Lia izbucni în râs și clătină în sens negativ din cap.

– Propunerea ta îmi face mare plăcere, Roz, dar nu mă cred în stare să gătesc ca tine!

– Mi-a venit o idee... Mă ocup eu de tot și-ți aduc mâncarea după-amiază. Cu puțin timp înainte s-o servești, o pui în cuptorul cu microunde câteva minute și totul va fi în ordine. Fred nu va afla niciodată...

– Ce șmecheră ești! exclamă Lia râzând din toată inima. Chiar te-aș lua în serios dacă nu mi-ar fi teamă să nu creez vreun precedent....! Și dacă Fred s-ar aștepta la un festin asemănător și cu ocazia unei alte invitații...

– Oh, te rog, Lia! insistă Roz. Mi-ar plăcea foarte mult să fac asta pentru tine! Fred...

– Nu-ți fie teamă, Roz, fratele tău va mânca decent.

Nu voi încerca să-ți fac concurență, dar la mine acasă se mănâncă la fel de bine ca la bufetul din colțul străzii. În felul acesta, Fred va ști la ce să se aștepte... E mai cinstit așa.

Lia bănuia că acele cuvinte vor pune capăt discuției, dar atunci când ajunse ceva mai târziu la mașina ei, Roz îi puse pe scaunul din față un pachet rotund înfășurat în foiță de staniol.

– E restul de tartă, Lia. Te rog să-l iei cu tine! Vei face economie de timp. Nu mai e nevoie să pregătești un desert. În plus, Fred se dă în vânt după prăjitura asta. Dacă nu-i spui că...

Lia fu nevoită să recunoască în sinea ei că Roz avea dreptate. Va câștiga timp și nu va mai trebui să caute idei pentru un desert care la ea consta aproape întotdeauna din fructe.

În plus, cum putea să refuze ceva care îi era oferit din toată inima?

– Îți mulțumesc, Roz! Ești un înger!

***

A doua zi de dimineață, Lia se cufundă până peste cap în lectura unei cărți de bucate pe care i-o dăduse mama ei, fiind hotărâtă să-i pregătească lui Fred o masă demnă de

laudă. Vițelul Wellington o tenta foarte mult, dar când citi rețetă, renunța la o asemenea ambiție. I-ar fi luat toată ziua să gătească așa ceva! Dacă stătea bine să se gândească, felul acela de mâncare nici nu era mai gustos decât altele a căror pregătire dura mult mai puțin. Așa că tăie două fripturi groase din mușchiul pe care-l cumpărase și puse restul la congelator. Apoi curăță doi cartofi mari, pe care-i va pune la cuptor și o salată verde pe care o spălă și o puse la rece.

Toate aceste pregătiri nu-i luaseră mai mult de zece minute, așa că avu timp să-i facă și o vizită prietenei sale, Carrie. Tânăra își recăpătase optimismul și-i mărturisi Liei în fața unei cești de cafea că Rick renunțase la ranchiună și căuta cu înfrigurare un mijloc de a-și continua studiile pentru a ieși inginer.

Lia reveni la ea acasă pe la ora unsprezece și se așeză în fața mașinii de scris până la ora șase, după care își strânse dosarele și le ascunse într-un sertar. După ziua aceea consacrată tezei de doctorat, începu să se gândească din nou la Fred. Intră în dormitor cu inima bătându-i puternic în piept.

După ce se spălă pe cap și făcu un duș, dădu pe piele cu un lapte emolient și-și uscă părul scurt. În tot acest timp, fredona doar trei cuvinte: Vino repede Fred, Vino repede, Fred...!

Era atât de nerăbdătoare să-l vadă! Trupul începuse deja să-i tremure. Înainte de Fred nu mai cunoscuse dragostea,

își dădea brusc seama. Și dacă ar pleca vreodată din viața ei, nici un bărbat n-ar fi putut să mai umple golul lăsat de el.

Lia alese din dulap o rochie subțire din bumbac alb împodobită la gât cu niște broderii complicate. Se hotărî să nu mai poarte nimic altceva, cu scopul de a nu mai exista, în afară de acea rochie, altceva între ea și Fred. Cum va pune mâinile pe ea, el va ști, va înțelege că era gata să facă dragoste cu el.

Căci nu se temea de nici o rezervă din partea lui. Toată săptămâna, prin purtarea lui rece o lăsase să înțeleagă că trebuie să repare acea ruptură pe care o provocase ea. Dorea din toată inima să panseze rana pe care i-o produsese. Voia să-l asigure și să-i repete la nesfârșit că-l iubea. Era sigură că dorea să fie alinat.

Era atât de convinsă, încât nu-i fu nici o secundă teamă că nu va veni. Celelalte temeri le izgoni într-un colț întunecat din mintea ei. În seara aceea nu voia să se mai gândească la copii, la jocurile de noroc, la imaginea unei femei care semăna foarte bine cu Roz.

În seara aceea voia să fie numai Lia Andrews, o femeie care aștepta bărbatul pe care-l iubea.

La câteva secunde după ce-și puse câte o picătură de parfum în dosul urechilor și la îmbinarea sânilor, auzi soneria de la ușă. Lia tresări, zâmbi bucuroasă și își încălță în grabă sandalele. O ultimă privire aruncată în oglindă îi dezvălui imaginea unei siluete înalte, ale cărei forme

armonioase erau puse în valoare de o ținută extrem de feminină. Pânza ușor transparentă a rochiei ascundea cu greutate rotunjimile voluptuoase ale sânilor ei.

Poate că ar fi trebuit să-și pună ceva pe dedesubt, își spuse ea. Era însă prea târziu. Își ridică mândră capul și se duse să deschidă cu un zâmbet pe buze.

Simțindu-se deodată intimidată în fața acestui bărbat superb, mai seducător decât și-l amintea, nu-și încolăci brațele în jurul gâtului său așa cum își imaginase că va face, ci rămase nemișcată, ca să se bucure mai bine de clipa aceea specială a reîntâlnirii lor.

– Am greșit cumva seara în care trebuia să vin?

Lia era uluită. Tânărul acela care părea dintr-o dată prea puțin stăpân pe el era oare cu adevărat Fred Tancer, bărbatul monden care se simțea în largul lui oriunde și în orice împrejurare? Observă, fără să dea prea mare importanță acestui lucru, că avea niște pachete în brațe. În cazul acesta, cum să i se mai arunce la pieptul lui? Era și așa destul de încărcat, constată ea și izbucni în râs, fapt care destinse pe loc atmosfera.

– Nu, nu te-ai înșelat! îi răspunse ea. Intră! Te așteptam. Unde vrei să pui pachetele?

– În bucătărie.

E pâine și niște vin.

El zâmbi și Lia știu atunci că totul era în regulă. Poate că-i fusese numai teamă că n-o să mai vină.

Atunci când el desfăcu ambalajul la ceea ce adusese, Lia exclamă:

– Pâine și niște vin, ai spus? Eu văd o baghetă franțuzească și șampanie...

Fred o privi și ea înțelese atunci că venise momentul potrivit. Străbătu mica distanță dintre ei și-l cuprinse cu mâinile după ceafă.

– Mi-a fost dor de tine, îi șopti ea, surprinsă de lacrimile care i se iviseră în ochi. Mă bucur atât de mult că te-ai întors!

– Ce tâmpit am fost că am plecat!

Era evident pentru amândoi că nu vorbea despre călătoria la San Francisco. Fred o lipi de trupul lui și-i strivi gura cu a lui. Își plimbă mâinile înfrigurate de-a lungul formelor trupului ei și Lia ghici că descoperise că nu mai avea nimic pe dedesubt. Îi cuprinse talia cu mâinile lui, care apoi îi mângâiară șoldurile, zona spatelui și a sânilor. El scoase un geamăt abia auzit și se smulse din îmbrățișarea aceea care înfierbânta sângele amândurora. Cu inima bătându-i tare în piept, Lia îl privea drept în ochi pe Fred și citea în ei aceeași încântare care era sigură că se observa și în ai ei.

– Oh, Fred! șopti ea în timp ce el îi atingea decolteul cu un deget ezitant.

– Lia, iubirea mea...

O ridică în brațe și traversă cu ea camera de zi în care mai plutea și acum mireasma delicată a florilor pe care i le

adusese cu două zile mai înainte. Când ajunse în dormitor, o puse pe Lia pe podea, lângă pat și începu s-o dezbrace cu mișcări tandre. Întâi îi dezgoli umerii și sânii trasând cu buzele o dâră de foc pe pielea ei mătăsoasă. Stârnind în trupul ei valuri de voluptate, îi mângâie cu gesturi pricepute fiecare părticică a pielii, făcând să alunece din ce în ce mai jos pânza subțire a rochiei.

Cuprinse pe rând în palme sânii umflați de dorință ai Liei, apoi îi sărută îndelung, mușcându-i cu tandrețe sfârcurile înălțate spre el. Atunci când rochia căzu la podea, mâinile lui Fred deveniră mai îndrăznețe și Lia se arcui spre el, încinsă de focul pe care el în aprinsese în locul cel mai intim al feminității ei.

– Fred! Oh, Fred! exclamă ea luându-i capul în mâini.

Apoi, devenind deodată nerăbdătoare, îngenunche în fața lui și începu să-i descheie nasturii de la cămașă.

– Scumpa mea... rosti el în timp ce o ajuta să-l dezbrace de haine.

Se prăbușiră pe pat îmbrățișați și se sărutară cu patimă. În timp ce se mângâiau și se sărutau din ce în ce mai pasional, își șopteau cuvinte de dragoste.

– Da, Fred... Da... îl imploră deodată Lia lipindu-l și mai tare pe Fred de trupul ei.

Îl dorea până în adâncul sufletului ei și când el o penetră, îl strânse la piept cu toată forța iubirii ei.

***

Mult timp după aceea, Fred se ridică în picioare, trăgând-o și pe ea după el. O privi cu dragoste și se așeză pe marginea patului, cufundându-și capul între sânii ei.

– Lia... Lia... cea mai fermecătoare, cea mai divină femeie din lume! îi șopti el cu o voce în care se mai simțeau și acum ecourile pasiunii.

Expresiile lui poetice o înveseliră pe Lia, care-și stăpâni cu greu râsul. Îi mângâie părul bogat, lipit de pielea ei care ardea încă în urma sărutărilor lui Fred. Deodată, îi trecu prin cap o idee îndrăzneață, dar și seducătoare. Ce s-ar întâmpla dacă l-ar trânti pe spate și l-ar forța să se întindă sub trupul ei?

– Când ai mâncat ultima oară? se interesă el deodată.

Năucită de întrebarea lui atât de neașteptată, Lia făcu ochii mari, ca și cum Fred ar fi vorbit într-o limbă necunoscută. El se ridică în picioare și Lia îi admiră statura perfectă în lumina arămie pe care soarele aflat la apus o trimitea spre ei prin fereastra deschisă. Lăsându-se furată de peisaj, Lia nu-i răspunse imediat.

– Am uitat să mănânc de prânz, mărturisi ea în cele din urmă. Dar tu?

– N-are importanță, am o foame de lup! îi răspunse el luând de jos rochia albă a Liei.

– Spune-mi, te rog... ce urmărești de fapt? Ai de gând să mă duci în bucătărie? îl ironiză ea.

– Cine știe?

O ajută apoi să se îmbrace în rochie și atunci când capul ieși prin deschizătura prevăzută pentru gât, o sărută pe buze. Lia își vârî mâinile prin mâneci și-i spuse:

– Cred că arzi de nerăbdare să afli dacă știu să gătesc.

– Exact, recunoscu el cu calm în timp ce se îmbrăca.

Când intră în bucătărie, Lia puse cartofii în cuptorul cu microunde și scoase din frigider cele două fripturi. Fred destupă șampania și umplu paharele, după care rosti un toast:

– Pentru fericirea care mi-a umplut inima.

– Pentru bărbatul pe care-l iubesc, spuse Lia ridicând cupa.

După ce terminară de îndeplinit acest ritual, Fred spuse:

– Tu pregătești salata, iar eu mă voi ocupa de carne.

Lia se aștepta să facă friptura la grătar, dar fu foarte surprinsă să-l vadă turnând câteva picături de ulei de măsline peste un cățel de usturoi aflat într-o tigaie. Puse apoi în ea cele două bucăți de carne, le prăji pe ambele fețe, apoi turnă deasupra puțină șampanie, puse și un pic de orezano și lăsă totul să fiarbă înăbușit câteva minute, după care presără peste mâncare pătrunjel tocat mărunt. Lia, care

tăia roșii, ceapă și avocado pentru a le amesteca împreună cu o salată verde pe care o va asezona cu un modest sos vinegretă, se uită la Fred la început cu neîncredere și mai apoi cu respect. Nu făcuse nici un gest inutil, nu avusese nici o ezitare, era pur și simplu demn de admirație.

Cina fu gata în mai puțin de douăzeci de minute. Se făcuse deja noapte, și afară era mult mai răcoare. De dimineață, Lia pregătise lemnele pentru șemineu, știind că la înălțimea aceea, chiar și vara era nevoie să se facă focul seara.

Mâncară așezați la o măsuță pe care Lia o așezase în fața șemineului.

– Unde ai descoperit rețeta aceasta delicioasă? îl întrebă Lia care era încântată de ceea ce mânca. Ți-a dat-o Roz?

– Nu! răspunse Fred râzând. E prea simplu pentru ea. Tot ce presupune mai puțin de trei ore de muncă, e tratat de ea cu un dispreț suveran...

– Nu cred că ai inventat singur rețeta asta, insistă Lia. Dacă n-a fost Roz, atunci cine te-a învățat s-o pregătești? O altă femeie?

– Nu. Un oarecare Frenchy. Fusese pe timpuri un bucătar cu renume, dar nu putea să-și păstreze prea multă vreme postul. Evident că din cauza jocurilor de noroc, pasiunea lui. Atunci când îl părăsea norocul, locuia la noi.

În timp ce umpleau mașina de spălat vase, Lia îl întrebă:

– Te mai pricepi și la alte specialități în afară de friptură?

– Mai știu o grămadă. Sunt în stare să pregătesc meniul pentru o săptămână întreagă fără să repet nici un fel de mâncare!

– E de-a dreptul impresionant!

Lia încercă să numere în minte câte feluri știa să gătească, dar trebui să recunoască faptul că nu putea să se ia la întrecere cu el.

– Deloc, îi răspunse el. E foarte simplu. Știu aproape totul de la Frenchy. Când locuiam singur cu tatăl meu, eram nevoit să gătesc, o sarcină pe care i-o pasam bucuros lui Frenchy, atunci când stătea la noi. După aceea am observat că această artă îmi plăcea, cu condiția să mă pot limita la feluri nu prea complicate și a căror pregătire nu durează prea mult. La mine acasă, la San Francisco, fac pe bucătarul.

Ceva mai târziu, goliră sticla de șampanie și se întinseră pe o pătură în fața șemineului. Dorința puse din nou stăpânire pe ei și se treziră îmbrățișându-se și unindu-și trupurile în unul singur, dăruindu-și reciproc o dragoste care-i încânta din ce în ce mai tare și care, la sfârșit le produse extazul suprem. Pe la miezul nopții, Fred vru să se ridice în picioare, dar Lia îl reținu.

– Nu pleca, Fred! Vreau să dormim împreună în noaptea asta.

El ezită o secundă, apoi o ridică pe Lia în brațe și o duse în pat. Ghemuindu-se la pieptul lui, tânăra femeie adormi aproape imediat.

Se trezi pe la ora trei dimineața. Simțea o bucurie ciudată și deodată își aminti totul. Avea de gând să mai doarmă, lipită de trupul lui Fred, dar își aduse aminte că ar fi bine să pună ceasul să sune. Era în schimbul de dimineață la cazinou în weekendul acela și trebuia să se trezească la ora șase. Potrivi ceasul să sune mișcându-se foarte ușor, ca să nu-l deranjeze pe Fred și apoi reveni la căldura uriașului trup adormit pe care-l înlănțui tandru cu brațele ei.

Soneria deșteptătorului o trezi din somn la ora fixată și Lia întinse mâna și apăsă pe buton. Aruncă o privire spre Fred și observă că nici el nu mai dormea. Se uita la ea zâmbind, cu un aer fericit.

– Bună dimineața, iubita mea, îi șopti el mângâind-o pe gât.

Lia se aplecă spre el și închise ochii de plăcere atunci când Fred îi atinse sânii și-i acoperi cu sărutări.

Trupurile lor regăsiră aceleași senzații ca în noaptea petrecută împreună, mâinile și buzele lor făcură cu înfrigurare aceleași mișcări care-i duse la extazul final.

După aceea făcură duș împreună, râzând ca niște copii. În timp ce făcea cafeaua în bucătărie, Lia îi povesti despre prânzul pe care-l luase cu Roz. Atunci când îi mărturisi ușor jenată că Roz se oferise să gătească pentru ei, Fred o liniști:

– La cratiță îmi placi mai mult decât Roz, așa că nu trebuie să fii supărată din cauza asta. Rar mi-a fost dat să mănânc atât de bine ca aseară.

Ca să-și salveze onoarea, Lia făcu observația că ea nu avusese nici o contribuție la reușita meniului.

– Stilul tău îmi place, Fred Tancer.

Lia se opri brusc, cu mâna la gură și ochii măriți de rușine. Uitase complet de deliciosul desert al lui Roz.

– La naiba! exclamă ea. Tarta cu cireșe!

Îi explică pe scurt lui Fred de unde o avea.

– Nu cumva să-i spui lui Roz că am uitat de ea! Nu-i vei spune nimic, nu-i așa?

– Pune-o câteva minute la cuptor ca s-o încălzești puțin. O vom mânca acum, îi răspunse Fred râzând din toată inima.

– Tartă cu cireșe la micul dejun?

– Bineînțeles. Nu există nimic mai bun pe lume...

– Bine... dar te avertizez că dacă îi vei spune vreodată surorii tale, va fi vai de tine!

Capitolul 10

Zilele care urmară le petrecură într-o atmosferă idilică. Dimineața, Lia se trezea foarte devreme fără să facă zgomot, ca să nu-l deranjeze pe Fred, și încerca să lucreze puțin la teză, înainte să plece la cazinou.

Atunci când intra în tura de dimineață, Fred se dădea jos din pat o dată cu ea și se ducea pe plajă să-și facă alergarea obișnuită. Atunci când lucra de după-amiază, jucau tenis. Seara, de obicei, se întâlneau în apartamentul lui Fred de la Goldorado. Era un spațiu luxos ai cărui pereți tapetați cu mătase aurie se asortau cu mocheta groasă de culoare cenușie. În această atmosferă intimă, departe de vacarmul sălilor de joc, luau cina în doi, servind felurile exotice de mâncare pe care hotelul le comanda în cele patru zări ale lumii ca să satisfacă gusturile rafinate ale clienților lui.

Dormitorul, cu oglinzile lui din tavan, aducea cu cel al unui bordel de la începutul secolului. Fred își ceruse dinainte scuze Liei pentru acest inconvenient. La început, ea fusese ușor stânjenită. I se părea că e o persoană curioasă care asistă la propriile sale zbenguieli amoroase. Treptat însă, această impresie dispăru și la vederea trupurilor lor înlănțuite cuprinse de pasiune, dorința devenea și mai puternică.

În zilele în care Lia ieșea de la cazinou la sfârșitul după-amiezii, se duceau la vila din Sapphire Point. În drum spre casă, făceau piața și în acele seri găteau cina împreună. Hotărâseră de comun acord să nu pregătească decât feluri de mâncare care se puteau găti în doar douăzeci de minute și foloseau doar trei ustensile de bucătărie.

Fiecare din ei își punea la contribuție toate talentele de care era în stare ca să-l uimească pe celălalt. Lia constată cu oarecare satisfacție că Fred, deși avea multe cunoștințe la gastronomie, făcea mai multe greșeli ca ea, dar era pe deplin mulțumită, deoarece savura cu aceeași încântare și ce gătea el, și ce gătea ea.

Uneori, după ce luau masa de seară pe terasă, se duceau să se plimbe pe plajă. Vorbeau despre trecutul lor, fiecare din ei dorind să afle ce evenimente avuseseră loc în viața lor înainte de a se cunoaște. Alteori mergeau în tăcere, ținându-se de braț ca niște vechi prieteni și ascultau clipocitul apei și scârțâitul nisipului sub picioare. Dacă era

cald seara, luau o pătură cu ei și făceau dragoste la lumina stelelor și a doua zi, când Lia venea să facă baie în lac, descoperea urma lăsată de trupurile lor pe nisip.

Petreceau așadar foarte mult timp împreună, dar nici unul din ei nu pomenea de posibilitatea de a locui sub același acoperiș. Oricum pentru Lia acest plan nu era posibil decât dacă i-ar fi dezvăluit lui Fred cercetările pe care le făcea în fiecare zi pe ascuns.

Fred nu se gândea decât la căsătorie, dar Lia încă nu se simțea pregătită să facă acest pas.

– Te rog, Fred, nu vreau să ne grăbim, îi spunea ea de fiecare dată când încerca s-o convingă. Nu ne cunoaștem încă suficient de bine.

Într-o zi, furia lui Fred explodă:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lia, dar eu te cunosc pe tine!

– Și eu te cunosc pe tine, dragul meu, dar nu pot să uit că era gata să produc un dezastru prima oară când am fost pe punctul de a mă căsători.

– Dar de data asta e cu totul altceva, Lia.

– Știu că ai dreptate, Fred, dar am jurat să nu mă mai grăbesc niciodată. Nu mai insista...

Fred acceptase explicațiile ei bombănind, dar ea știa că va veni o zi când nu va mai fi atât de înțelegător. În momentul acela, ea va fi nevoită să găsească niște răspunsuri la întrebările ascunse în străfundurile minții sale.

Dar cum putea să fie sigură că Fred nu era un jucător ca și Toby, din moment ce-l vedea cheltuind în fiecare zi sume uriașe, purtându-se ca un adevărat profesionist la mesele de black-jack?

Și de unde știa dacă putea fi sigură c-o va ierta că se folosește de cazinou pentru ancheta ei, fără să-i fi cerut în prealabil aprobarea lui Aaron Burney. Ar putea foarte bine să se supere și el pe ea, în calitate de jucător. Și dacă ar socoti că studiile Liei despre jocurile de noroc considerate ca o boală ar constitui nu numai o lipsă de loialitate față de Burney, dar și o trădare față de el? Și dacă s-ar hotărî să pună capăt la ceea ce devenise unul din principalele scopuri ale vieții lui?

Situația în care se găsea era foarte jenantă. Lia se simțea vinovată că-i ascundea lui Fred anumite lucruri despre ea, dar, pe de altă parte, un exces de sinceritate putea s-o coste doctoratul la care ținea atât de mult. Studiile pe teren erau departe de a fi terminate și acum Lia dorea din tot sufletul să le pună capăt în cele mai bune condiții posibile. Nu numai din cauza lui Toby, pentru care le începuse, dar și pentru Fred, care începuse s-o îngrijoreze.

În aceste condiții, cum să facă să împace teza de doctorat cu căsătoria cu Fred?

Renunțând pentru o vreme la aceste gânduri demoralizante, Lia se duse la un magazin din oraș și își cumpără o rochie nouă, pe care o alese dinadins mai

provocatoare. O agăță de unul din umerașele din apartamentul lui Fred, păstrând-o ca rezervă pentru cinele intime de la hotel.

Era o rochie menită să seducă. Avea un decolteu foarte adânc și materialul i se mula perfect pe formele trupului ispititor. Lia alesese una de culoare albastră, ca cea care îi plăcuse foarte mult lui Fred în prima seară când ieșiseră împreună.

Poate că fericirea pe care o simțea alături de Fred nu era decât un paradis amăgitor în care curând va apărea și șarpele, își spuse Lia ca un adevărat psiholog ce era.

Chiar atunci își făcu apariția Toby Brasford.

După o dimineață de jucat tenis cu Fred, Lia ajunse la cazinou pentru a prelua schimbul de după-amiază. Erau deja oameni în sală. Masa ei era aproape completă și, atunci când se așeză, dădu cu ochii de Toby. Nu-l mai văzuse din seara în care rupseseră logodna, dacă nu lua în considerare episodul din restaurant din urmă cu câteva zile, când îl zărise pentru câteva clipe. Semăna și mai mult cu un june prim de la Hollywood, cu ochelarii aceia uriași și fumurii pe nas. Nu se schimbase deloc din ziua în care se întâlniseră într-un lift. Figura lui cu trăsături regulate exprima o încredere în sine și o cordialitate care le determinau pe femei să întoarcă rapid capul după el, așa cum constatase de multe ori Lia atunci când se plimbau pe străzile din San Francisco. Faptul că era atât de admirat o influențase oare și

pe Lia? Își pusese adeseori această întrebare după ce se despărțiseră. Dacă n-ar fi arătat atât de bine, relația lor ar fi încetat odată cu deschiderea ușilor liftului. Într-o zi când se înfuriase pe el, îi și spuse acest lucru. Fără să se lase impresionat, Toby îi răspunsese cu un aer de superioritate:

– Fizicul m-a ajutat întotdeauna...

Acum, Toby îi zâmbea, jucându-se distrat cu un pumn de jetoane.

– Bun venit în clubul nostru! îi spuse el zâmbindu-i ușor obraznic.

Lia îi aruncă o privire indiferentă și-i spuse cu calm:

– Miza dumneavoastră, vă rog.

În timpul celor patruzeci de minute care urmară, adică până la sosirea înlocuitorului ei, Liei i se păru că trăiește aievea un coșmar.

Din fericire, Fred își dusese nepoții la Reno, unde avea loc o paradă a baloanelor cu aer cald. Dacă avea noroc, acesta nu-și va face apariția la cazinou decât după ce va ieși din tură. O mai încurajă și un alt gând: până la urmă, Toby va rămâne fără bani. Dar din păcate, asta putea să dureze destul de mult și ea voia să scape de el rapid. În plus, dacă nu mai avea cu ce să se joace, l-ar fi putut credita Ed Shields. Totul depindea de încrederea de care se bucura el în fața șefului crupierilor.

Atunci când ea plecă în pauză, Toby avea încă mulți bani, ceea ce era un lucru neobișnuit pentru el. În general,

pierdea totul foarte repede. Își propuse să stea cu ochii pe el după ce se va întoarce la masa de joc.

Fu însă de-a dreptul uluită când văzu că își adună jetoanele câștigate și se ridică în momentul când ea plecă de la masă.

– Hei, n-o șterge atât de repede, frumoaso! spuse el ajungând-o din urmă la doar câțiva metri distanță de masă. Te invit să bem o cafea, în amintirea vremurilor bune.

Lia se depărtă de el și se amestecă printre turiști ca să evite mâna cu care Toby se pregătea s-o prindă de braț. Peste zece secunde se găsea din nou lângă ea, dar nu mai făcu nici un gest să se apropie de ea pe drumul spre cafenea.

Privind drept în față, Lia îi ceru cu răceală în glas:

– Lasă-mă în pace, Toby! Te-am avertizat că nu vreau să te mai văd atâta vreme cât joci jocuri de noroc! După cum se vede, n-ai renunțat la ele! De data asta, am terminat definitiv! Nu vreau să mai aud de tine! Dacă ai devenit dependent de jocuri, e treaba ta! Nimeni în afară de tine nu te poate ajuta!

– Ipocrită ce ești! Tu îți câștigi existența din jocurile de noroc, cu singura diferență că în timp ce tu câștigi puțin, eu câștig foarte mult. Îți atrag atenția că în acest cazinou eu sunt clientul-rege, iar tu numai o simplă angajată. Așa că, draga mea, nu te afli în situația de a-mi vorbi de sus!

Fără să se oprească din mers, întoarse capul spre el. Vorbea serios! Cum să se înfurie în fața unui caz atât de

jalnic? Bietul Toby! Decăzuse din ce în ce mai mult! Era un jucător împătimit, plin de el și cu mintea rătăcită.

Deodată, se hotărî să schimbe tactica. De ce să nu-l ia cu vorba bună? Poate va reuși să-l convingă, dacă nu să meargă să joace în altă parte decât la Goldorado, măcar să nu mai stea la masa ei.

Lia încercă așadar să pară ceva mai amabilă și să-l facă să înțeleagă că accepta să petreacă împreună câteva minute.

– Mi s-a părut că te zăresc într-un restaurant pe celălalt mal al lacului într-una din zilele trecute, îi spuse ea pe tonul unei conversații politicoase. Cu cine erai? Bărbatul care stătea cu spatele îmi amintește de cineva. Știi ce enervant e să nu poți da un nume unei persoane de care ești sigur c-o cunoști?

În mod ciudat, întrebarea ei păru păru să-l tulbure serios pe Toby, care-și mai pierdu puțin din tupeu. Pometii obrajilor i se înroșiră și începu să vorbească mai nesigur pe el.

– Tot ce pot să-ți spun e că nu eram eu. Nici măcar nu eram prin zonă în momentul acela. Abia acum am început să vând proprietăți prin jurul lacului.

Așadar, nu avea de gând să rămână aici doar câteva zile, se neliniști imediat Lia, care se hotărî să clarifice lucrurile pe loc.

Se așezară la o măsuță și Lia așteptă să le fie adusă cafeaua ca să abordeze subiectul care o interesa.

– Fii drăguț, Toby, și nu mai veni să joci la masa mea.

– De ce?

– Din mai multe motive. În primul rând, așa cum ți-am spus și mai devreme... nu vreau să te mai văd. În plus, eu nu știu să joc și n-am nici un chef să asist la ruinarea ta.

El râse cu dispreț.

– Probabil că n-ai auzit ce am de spus. Nu mai pierd, acum câștig mereu!

– Atunci, te rog să te duci să câștigi în altă parte!

– Văd că nu înțelegi nimic! Îți spun că acum câștig! Sunt gata să mă îmbogățesc și tu vei avea partea ta! Te rog să mă crezi că atunci când Toby Brasford încasează câștiguri grase știe să fie generos cu crupierii lui!

– Toby, eu vorbesc serios. Nu vreau să te mai am prin preajmă.

– Dar parcă spuneai că mă iubești, spuse el pe un ton îmbufnat.

– Ei bine, cred că m-am înșelat.

– Totuși, ai...

– A fost o greșeală groaznică, Toby, nu înțelegi? În momentul acela nici nu știam ce înseamnă dragostea adevărată! Îți urez noroc, Toby! Sper că vei încerca totuși să te lași de jucat, dar nu mă privește pe mine dacă vei reuși sau nu.

Nu mai faci parte din viața mea și ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai mai veni să joci la masa mea.

– Dar chiar acolo a început să-mi surâdă norocul! Dacă aș pleca, aș avea ghinion! Ai înnebunit de tot!

– Te rog, Toby.

– Nu, nici nu se pune problema.

Lia își dădu seama că nu avea rost să mai continue discuția. Se ridică de pe scaun fără să mai spună nici un cuvânt și plecă. Toby se așeză din nou la masa ei după câteva minute, când ea își reluă activitatea. În tot restul după-amiezii, el câștigă tot timpul.

Lia îl ținea sub observație. Nu părea să se folosească de nici un sistem de calcul. În ciuda experienței pe care o dobândise, ei i se păru că e lent și nesigur, spre deosebire de Fred care era rapid și sigur pe el. Atunci când Lia ieși din tură, Toby câștigase peste o mie de dolari. Una peste alta, avusese o zi bună, constată ea cu tristețe. Chiar înainte să vină înlocuitoarea ei, se temu să nu-și facă apariția Fred. Era adevărat că-i vorbise deja despre Toby, dar cum ar reacționa dacă l-ar vedea așezat la masa ei de black-jack? Prefera să nu afle răspuns la acea întrebare, cel puțin nu în acel moment.

Abia predase schimbul lui Annie, când Fred apăru în ușa sălii. Peste câteva secunde se oprea în fața ei cu respirația tăiată și părul răvășit. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi dat buzna așa! regretă Lia când Toby îi spuse:

– Pe mâine, domnișoară! Noroc!

Lia îl urmări pe Fred care se uita la Toby, apoi cântări din ochi grămada de jetoane din fața celui din urmă.

Atunci când plecară, el o tachină.

– Ai făcut fericit un client, din câte se pare. Cum se face totuși că eu nu câștig niciodată atunci când joc la masa ta?

– Pentru că tu ai noroc în dragoste, îi răspunse ea fără veselie în glas.

Nu prea avea chef de glumă, dar reuși să se relaxeze și să-i zâmbească tandru lui Fred.

– Ești drăguț să mă aștepți puțin, Fred? Am ceva să-i spun lui Ed Shields, șeful crupierilor.

Și fără să mai aștepte răspunsul lui, alergă spre scara pe care o urca Shields în acel moment.

– Ed! Îl cunoști cumva pe bărbatul blond cu ochelari de soare care a jucat toată ziua la masa mea?

Shields se uită la ea neliniștit, cu niște ochi bănuitori.

– Da, cred că știu despre cine vorbești. Ce e cu el?

– Aș vrea să joace la altă masă.

– Nu mai spune! Și de ce îl acuzi mă rog? se interesă el furios.

– Nu-l acuz de nimic, doar că... am...

Îi venea greu să-i dezvăluie legăturile pe care le avusese în trecut cu Toby.

– Am fost logodiți, continuă ea. Acum însă nu mai suntem. Ai putea să-l rogi să joace la altă masă? Știu că ai acest drept.

– De ce nu-l rogi chiar tu? bombăni Shields urcând scara.

– Stai puțin, Ed! M-a refuzat!

Fă-o, te rog, pentru mine. Nu mă simt în largul meu să-l văd acolo, înaintea mea.

Șeful crupierilor nu se opri.

– Asta e problema ta, drăguțo! îi spuse el pe un ton răutăcios, fără să se întoarcă spre ea.

Fred îi ieși în întâmpinare Liei, cu un aer îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat, Lia?

Ea scutură din cap. Ce motiv putea să inventeze?

– Am avut o zi extrem de obositoare! oftă ea.

Îi era imposibil să refuze să-l însoțească pe Fred în apartamentul lui și să se prefacă față de el că totul era în regulă. Simțea nevoia să fie singură și să se gândească la ce se va întâmpla a doua zi dimineață, în momentul în care Fred și Toby se vor trezi unul lângă altul, jucând black-jack.

– Fred, cred că mă voi întoarce la Sapphire Point. Mă... mă...

– Te doare capul?

Acum, când adusese el vorba despre asta, își dădu seama că într-adevăr așa era.

– Da, îngrozitor, recunoscu ea.

– Probabil din cauză că ai stomacul gol. Ar trebui să mănânci ceva. Ce ai acasă pentru cină?

– Mai am ciorba de legume pe care mi-a adus-o Carrie alaltăieri.

Am pus-o la congelator. Pot s-o încălzesc puțin. Nu mi-e chiar așa foame.

Când ajunseră în fața mașinii ei, Lia se aruncă în brațele lui Fred și își încolăci brațele în jurul gâtului său. Se aflau în plină lumină, sub un felinar stradal, dar nu-i păsa deloc.

– Oh, Fred, te iubesc! exclamă ea.

Fusese cuprinsă de o panică inexplicabilă. Fred înțelese că ea dorea să fie strânsa tare în brațe și atunci îi lipi trupul de al lui și-și cufundă fața în părul ei scurt și ondulat.

Lia se relaxă treptat, ridică ochii spre el și Fred o sărută îndelung. Dar deodată își făcu apariția din capătul celălalt al parcării o mașină plină cu o ceată de adolescenți zgomotoși și veseli. Lia și Fred își amintiră atunci unde se aflau și se desprinseră unul de celălalt.

– Hotărârea ta e irevocabilă? o întrebă el aproape în șoaptă.

Lia ridică ochii spre el și în ei se citea o dragoste nemărginită.

– Oh... Fred!

Se întoarseră la hotel ținându-se de braț și se urcară în liftul care îi duse la apartamentul lui Fred.

***

A doua zi dimineață Lia lucra deja de două ore când își făcu apariția Toby. Nu se miră deloc când îl văzu

așezându-se la masa ei și-i răspunse zâmbetului pe care i-l adresă el printr-o scurtă înclinare a capului. El puse banii pe masă, fără să scoată nici un cuvânt, spre marea ușurare a Liei, care-i întinse jetoanele aranjate în grămezi de câte cinci piese.

Spre deosebire de ziua anterioară, realiză câștiguri modeste. Atunci când șeful crupierilor aduse un nou pachet de cărți, Toby ataca ultima grămadă de jetoane.

Apoi sosi și Fred care începu să joace imediat, după ce-i aruncă o privire lungă și grăitoare Liei, care dat fiind că se trezise fericită în brațele lui cu câteva ceasuri în urmă, deocamdată mai uitase de grijile ei. Acum însă se temea mai mult ca oricând de prezența celor doi bărbați, la masa ei. De ce păstrase tăcerea ieri? Ar fi trebuit să-l anunțe pe Fred. E adevărat că încercase s-o facă între două săruturi:

– Am ceva să-ți spun, dragul meu.

Fred simțea că e tulburată încă de când plecaseră din sala de jocuri, așa că-i spusese cu umor ca s-o mai înveselească puțin:

– Cred că ar fi preferabil să nu vorbim acum despre asta... S-o lăsăm pe altă dată...

Lia n-ar fi trebuit de accepte și totuși se lăsă legănată de vorbele lui drăgăstoase și-i dădu voie să-i schimbe gândurile. Pe măsură ce dorința creștea în trupul ei, îi era din ce în ce mai ușor să nu se mai gândească la fostul ei logodnic, care apăruse brusc în viața ei.

În ciuda frământărilor ei sufletești, Lia distribuia cărțile cu o mână sigură. În dreapta ei, Fred juca repede și cu un aer relaxat. Câștigurile și pierderile păreau să-l lase total indiferent.

În stânga ei, Toby, cu figura crispată, nu se grăbea deloc, ezitând îndelung înainte să ceară o altă carte, așa cum observase Lia că jucase și în ziua anterioară.

Brusc, o dată cu sosirea lui Fred, norocul păru să-i surâdă din nou. Își recuperase grămezile de jetoane și acum paria pe mize mari. Totuși, trăsăturile îi rămâneau tot încordate, ca și cum câștigul nu-i producea nici un fel de plăcere.

Și așa trecu toată săptămâna, fără ca Lia să găsească vreodată curajul de a sta de vorbă cu Fred despre Toby. Cei doi bărbați păreau că nu se bagă în seamă unul pe celălalt, fie că erau despărțiți de prezența altor jucători, fie că întâmplarea îi aducea unul lângă altul. Se purtau politicos cu Lia, așa cum se cuvenea în relațiile dintre clienți și angajați. Numai în privirea lui Fred se putea citi apropierea dintre el și Lia. Cât despre Toby, acesta probabil considerase că era mai înțelept să păstreze distanța față de Lia, ca să evite orice manifestare ostilă. Împrejurările erau de așa natură, încât Liei nu-i fu deloc greu să treacă sub tăcere identitatea fostului ei logodnic.

Se temea totuși că va avea loc o scenă urâtă atunci când îi va dezvălui lui Fred că Toby frecventa cazinoul și mai exact, masa ei de black-jack. Nu-și va închipui oare că tăcuse

pentru că încă mai era legată mai mult sau mai puțin vinovat de bărbatul pe care-l iubise înaintea lui? Toate aceste amânări ajunseră să constituie în cele din urmă o problemă mult mai importantă decât însăși prezența lui Toby.

Într-o bună zi, atitudinea lui Fred se schimbă. Lia îl văzu cu uimire că apare în sala de jocuri și se așază în apropierea ei imediat ce sosea Toby. Oare descoperise cine era acel client perseverent și venea să-l supravegheze? Era imposibil! hotărî ea, amintindu-și pasiunea cu care Fred îi dovedea dragostea lui în fiecare noapte. Cum ar fi putut să fie mistuit de gelozie, când o iubea cu atâta patimă?

Era foarte posibil însă ca Fred să fie un jucător la fel de nesăbuit ca și Toby. Deși Roz afirmase contrariul, Lia era convinsă că nu din plictiseală se lăsase Fred de jocurile de noroc. După părerea ei, se oprise mai degrabă din teama de a nu deveni sclavul viciului său.

Și iată-l acum revenind la o masă de black-jack ca să-i facă un serviciu cumnatului său! Culmea ironiei! Vreme de câteva secunde, crezu că nu va reuși să-și stăpânească lacrimile care deja îi ardeau pleoapele. Ar fi fost îngrozitor să asiste la recidiva lui Fred!

Putea ghici frământările sufletești ale acelui bărbat ca o mină fals nepăsătoare. Ce mijloc mai bun putea găsi pentru a-și ascunde rușinea?

Dacă ar fi avut vreodată îndoieli în privința sentimentelor pe care le avea pentru Fred, în clipa aceea i s-ar fi spulberat.

Lia îl iubea pe Fred și își dădu seama cât de goală și de rece i s-ar fi părut viața fără acest bărbat afectuos și inteligent.

Uneori, psihologia este foarte limitată ca știință, recunoscu ea cu tristețe, deoarece nu reușea să dea de capătul acestui gen de intoxicație cu jocurile de noroc. Lia știa că nu poate să-l ajute. Nu putea decât să-l iubească și să aibă încredere în el. Era convinsă că va reuși să scape de acest năravș și a doua oară.

În acest punct ajunsese Lia cu reflecțiile, când își aminti de scrisoarea pe care o primise de la mama ei în dimineața aceea. Părinții ei îi acceptaseră invitația și își anunțau sosirea cu mașina. Intenționau să petreacă la ea câteva zile. Vizita lor o cam speria acum. Avându-i pe cap pe Fred și pe Toby, se întreba cum va mai reuși să-i țină piept și tatălui ei. În plus, de peste o săptămână, își cam neglija teza de doctorat. Tânăra aproape că regretă faptul că le sugerase părinților ei să întreprindă acea călătorie. Ar fi trebuit să mai aștepte puțin.

– Poate că n-a fost o idee atât de bună, îi mărturisi ea lui Fred în timp ce pregăteau ceva de mâncare într-o seară, în bucătăria ei din Sapphire Point.

– Dimpotrivă, mie mi se pare excelentă! o asigură Fred. A venit vremea să-i cunosc și eu pe părinții tăi. Ce face tatăl tău în timpul liber?

– Joacă golf și merge la pescuit, dar eu rămân ocupația lui preferată, spuse ea cu tristețe.

– Ca și a mea, de altfel... Înseamnă că avem niște puncte comune. Mă voi ocupa eu de tatăl tău.

– Îți mulțumesc, Fred, ești un dulce, dar în realitate trebuie să-ți spun că mă cam neliniștește ideea de a fi în preajma tatei. La început va fi extrem de simpatic și se va mulțumi să observe totul în tăcere, apoi își va petrece restul zilelor la mine acasă, criticându-mă și sufocându-mă cu sfaturi și recomandări.

– Asta e o dovadă că e interesat de persoana ta. Ar trebui să te bucuri că o face.

– Bineînțeles, sunt foarte conștientă de asta și acesta este și motivul pentru care țin atât de mult la el, dar se vede că nu-l cunoști. Pur și simplu nu mă simt în stare să mă confrunt cu el în acest moment.

Și deodată, Lia se simți foarte rușinată de faptul că-i vorbea așa lui Fred, care fusese tratat de tatăl lui cu atâta indiferență.

– Lasă-i să vină, o încurajă Fred cu o voce veselă. Îl voi duce pe tatăl tău la golf și pe lac, care e plin de pește.

– Ești un înger, scumpul meu! Ești sigur că vei avea timp pentru așa ceva?

Ea observă brusc o ușoară ezitare în ochii lui și Fred păru a fi pe punctul să-i spună ceva, dar se abținu și o înconjură pe Lia cu brațele lui puternice. Rămaseră îmbrățișați vreme de câteva minute și Lia, stând cu capul pe pieptul lui, îi auzea bătăile inimii.

– Lia... îi șopti el în cele din urmă cu buzele lipite de urechea ei. Te iubesc, Lia!

Apoi o depărtă puțin de el și-i spuse privind-o în ochi:

– Nu fi îngrijorată, draga mea. Ai încredere în mine! Îți promit că totul va fi bine!

Lia înțelese că nu se referea la tatăl ei. Tensiunea din ultimele zile îi pusese nervii la încercare, așa că simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Vorbele lui Fred nu reușiseră s-o liniștească.

– Așadar, poți?

– Ce anume?

– Să lipsești de la cazinou.

– Ca să joc golf cu tatăl tău? o întrebă el cu răceală în glas.

Dat fiind că ea nu spunea nimic, el adăugă pe același ton crispat:

– Îmi voi face timp.

Entuziasmul lui Fred avusese treptat câștig de cauză față de reticențele Liei și acum considera și ea că momentul acesta era la fel de bun ca oricare altul pentru o vizită a părinților ei. Dacă dorea să-și îmbunătățească relațiile cu tatăl ei, poate ar trebui să se poarte cu el ca un om matur și să nu se mai lupte cu el cu armele copilăriei. Ideea aceea îi venise în dimineața în care crezuse că va da ortul popii în apele înghețate ale lacului Tahoe. Pentru a fi tratată și respectată ca un om mare, era necesar să se folosească de

argumentele unui om mare. Deoarece, atâta vreme cât îl înfrunta pe Chester Andrews cu impetuozitatea specifică adolescenților, el va continua să o considere o puștoaică imatură.

Toate astea aveau să se schimbe, își propuse ea în timp ce suna la ușa apartamentului lui Fred. Avea în mână un sac imens de plastic galben pe care i-l întinse lui Fred atunci când veni să-i deschidă.

– Ce mi-ai adus? se miră el.

– Ia ghicește... spuse ea cu un zâmbet șiret pe față.

El scotoci prin sac și scoase un aparat de ras electric.

– Mă dai afară?

– Deocamdată, da. Nu cred că e de dorit ca tatăl meu să vadă obiectele tale personale în baie și în dormitorul meu.

– De unde știi că va inspecta fiecare colț al casei?

– Știu că nu se pune pe scotocit, dar m-aș simți mai bine dacă nu va observa nici o urmă a intimității dintre noi doi.

Fred puse sacul pe podea și o luă în brațe pe Lia. O calmă sărutând-o ușor pe pleoape.

Aștepta să simtă aceeași senzație și pe buze, dar când văzu că nu o sărută, deschise ochii. El se uita fix la ea, cu un zâmbet ciudat pe buze.

– Poate că ar trebui să ne schimbăm programul din seara asta și să mergem să ne căsătorim, îi șopti el.

Intonația vocii lui trezi din nou bănuielile Liei, care îl imploră:

– Fred, te rog... Am mai discutat de multe ori despre acest subiect.

– Și ce dacă? Când văd însă cât de mult te chinuiești, mă întreb de ce te încăpățânezi atât să eviți căsătoria!

De data asta, nu-și mai ascundea asprimea din voce.

Plină de îngrijorare, Lia se lipi de pieptul lui și-l sărută. În curând, Fred își va pierde răbdarea! Ce bine ar fi dacă ar renunța la jocurile de noroc!

– Încearcă să înțelegi, Fred. Nu mă simt deloc vinovată în ceea ce ne privește pe noi doi. Te iubesc și mă mândresc cu dragostea noastră. Vreau să-i înștiințez de acest lucru și pe părinții mei, dar nu în acest mod. Aveam intenția să te prezint ca pe bărbatul cu care vreau să mă căsătoresc. Ce vezi rău în asta?

Urmară câteva secunde de tăcere, după care Fred spuse:

– E și asta un început, acceptă el, sărutând-o apăsat pe gură.

Șampania pe care o comandase sosi și închinară paharele în cinstea logodnei lor.

După aceea cinară pe balcon, admirând luna cocoțată deasupra lacului.

Lia aduse vorba din nou despre tatăl ei.

– Se poartă și acum cu mine de parcă aș mai avea doisprezece ani, așa că trebuie să găsesc un mijloc prin care să-i demonstrez că nu mai sunt copila îndărătnică de altădată, că adolescenta care credea că știe totul a crescut.

– Am impresia că vizita asta te stresează foarte tare, nu-i așa, dragostea mea? Nu te mai frământa atât, nu cred că ai vreun motiv.

– Nu-l cunoști pe tata.

Făcură dragoste în seara aceea, la fel de pasionat ca și în zilele anterioare. Mai târziu, când fură toropiți de somn, Lia se lipi de pieptul cald și liniștitor al lui Fred, dar nu adormi, ci doar moțăi puțin, după care se trezi în timp ce Fred, așa cum dovedea respirația lui ușoară și regulată, dormea adânc.

Lia se ridică încet și se sprijini într-un cot, uitându-se atentă la chipul iubitului ei care se odihnea. Trăsăturile lui frumoase, nasul autoritar și fruntea lată o umpleau de bucurie, o bucurie care era umbrită totuși de un regret. De la sosirea lui Toby relațiile dintre ei se schimbaseră. Continuau într-adevăr să joace tenis, să se plimbe, să facă cumpărături, să gătească împreună și să admire apusul soarelui.

Totuși, atmosfera era diferită.

Și atunci când făceau dragoste, nu mai erau dominați de bucuria aceea de a trăi care le caracterizase primele zbenguieli amoroase. Uneori îmbrățișările lor erau atinse de un fel de disperare, ca și cum nu urmau să le mai retrăiască vreodată.

Glumeau din ce în ce mai puțin și discuțiile dintre ei deveniseră mai rare. Pe deasupra lor plutea o umbră, își

dădeau amândoi seama de asta, dar nu vorbeau niciodată despre acest subiect.

Unde dispăruseră prospețimea și spontanietatea primelor lor sărutări? se întrebă Lia melancolic, ridicând ochii spre oglinda din tavan care reflecta, în lumina lunii, trupurile lor lipite unul de celălalt, părând sculptate în alabastru.

Capitolul 11

Unul din restaurantele cazinoului Goldorado propunea clienților săi o revistă de calitate în care juca o vedetă de music hall, după care părinții Liei erau pur și simplu înnebuniți. Pe vremea când erau logodiți, Chester și Muriel Andrews o aplaudaseră adesea la spectacolele pe care le dădea. Locurile era deja vândute, dar Fred reuși să rezerve totuși o masă în apropierea scenei.

Vacanța lor la Tahoe începea sub cele mai bune auspicii, își spuse Lia, atunci când Chester o luă de mână cu tandrețe pe soția lui în timpul unei melodii sentimentale. Ar fi fost prematur să-i anunțe în seara aceea că se logodise de curând.

Fred îi sugerase să le dea vestea la sfârșitul vizitei lor și Lia îi dădu dreptate.

– Trebuie să aibă timp să mă cunoască mai înainte, îi spusese el. Dacă mă vei prezenta tatălui tău ca pe viitorul lui ginere, în mod sigur va avea idei preconcepute în ceea ce mă privește și va încerca să-mi găsească la început defectele și, slavă Domnului, am destule! S-ar putea să-i par antipatic pentru totdeauna...

Lia se felicită că acceptase propunerea lui Fred, mai ales în momentele în care-l vedea pe tatăl ei studiindu-l discret pe tânăr. Era evident că Chester Andrews petrecea o seară plăcută și acceptase cu entuziasm să meargă la pescuit cu Fred a doua zi dimineață.

Și cu toate astea, Lia se temea că Fred nu-și va respecta cuvântul și se va lăsa ademenit de demonul jocului. De aceea, atunci când își făcu apariția la ușa ei de dimineață, echipat din cap până-n picioare și aducând cu el o mulțime de momeli și undițe, abia se abținu să nu se arunce în brațele lui. În loc de asta, îi mulțumi cu o privire discretă.

După plecarea celor doi bărbați, Lia și mama ei își băură cafeaua pe terasa însorită a vilei.

– Ce băiat drăguț! observă Muriel Andrews.

Lia izbucni în râs și mângâie cu afecțiune părul alb al mamei ei.

– Tu ești drăguță mamă! Ai fi spus la fel și dacă n-ar fi fost așa! Niciodată nu i-ai vorbit de rău pe prietenii mei.

– Adevărurile neplăcute au fost întotdeauna specialitatea tatălui tău, draga mea.

Eu am preferat să fiu cea care dă curaj. Acest aranjament îmi convine de minune.

Părea atât de mulțumită de ea, încât Lia fu uluită.

– Ei bine, mamă, dar înseamnă că-l manipulezi...!

– Te rog să mă crezi că n-are nevoie de așa ceva, se apără doamna Andrews. Nu sunt mereu de aceeași părere cu el, dar cel puțin în ceea ce te privește, draga mea, mărturisesc că are de cele mai multe ori dreptate. Chiar dacă tu nu vrei să recunoști.

– Atunci, de ce ai tăcut întotdeauna? În felul acesta ar fi fost evitate o mulțime de conflicte dintre mine și tata! Poate că pe tine te-ar fi ascultat.

Mama ei clătină din cap și râse cu tristețe.

– Mă îndoiesc foarte tare că așa ar fi stat lucrurile, Lia. Tu ai fi rămas pe pozițiile tale și în loc să te certi cu unul din părinți, te-ai fi certat cu amândoi. Era mai bine să rămân neutră.

– Ai dat dovadă de o mare înțelepciune! Tata e un om foarte încăpățânat! Probabil că-mi era frică să cedez fără să lupt, ca să nu-l las pe el să câștige și să devin până la urmă o copie a lui. Mă temeam să nu mai rămân fără nimic care să fie al meu. Ai avut mare dreptate să rămâi în afara acestui joc!

– Vezi tu, draga mea, femeile din generația mea au fost educate în așa fel încât să-și îndeplinească rolul care le fusese atribuit. Eu am făcut întotdeauna ceea ce mai întâi

părinții și Chester așteptau de la mine, dar am vrut ca tu să poți afla cum stau lucrurile pe lumea asta începând cu greșelile tale. E ciudat... dar nu mi-am făcut niciodată griji pentru tine. Am simțit întotdeauna că o dată ce vei rămâne singură, te vei descurca foarte bine.

Lia îi zâmbi recunoscătoare mamei sale, dar nu se putu abține să nu remarce cu o ușoară tristețe:

– Îți mulțumesc că mi-ai spus acest lucru, mamă. Ce bine ar fi fost dacă tata ar fi avut convingerile tale!

– Nu fi prea dură cu el. Nu e vinovat de nimic, dar consideră că a primit o sarcină pe pământ și anume aceea de a ne salva pe noi, femeile, de propria noastră nebunie! Nici un bărbat nu poate să înțeleagă că o femeie dorește să trăiască așa cum o taie capul.

– Nici un bărbat ai spus? Ba află că unii înțeleg. Fred...

Dar mama ei o opri imediat.

– Poate că el înțelege și într-o anumită măsură chiar și tatăl tău în adâncul sufletului său, dar sentimentele unei femei îi scapă, tocmai din cauză că este bărbat. Numai o femeie poate să sesizeze ceea ce simte o altă femeie.

Lia se ridică de pe scaun și veni s-o sărute pe mama ei pe obraz.

– Am spus întotdeauna că am o mamă inteligentă.

Descoperea un aspect al caracterului mamei ei pe care nu-l cunoștea. Evident că, dată fiind atmosfera războinică pe care tatăl ei o întreținea în casă, n-avusese niciodată șansa să

stabilească niște legături prea strânse cu Muriel. Ea era pur și simplu acolo, ceea ce era un lucru normal pentru o adolescentă care considera că i se cuvine ca acea femeie s-o iubească, să fie tandră și nostimă, elegantă și foarte îndrăgostită de colegele ei de lucru.

În prezent, regreta sincer că nu încercase s-o cunoască mai bine pe acea Muriel Andrews care fusese mereu aproape de ea, jucându-și rolul de mamă și soție.

Mergând din surpriză în surpriză, Lia descoperi o altă Muriel și ceva mai târziu, la familia Burney. Roz le invitase pe cele două femei la masa de prânz. Chap și Missy, care i se păruseră îngrozitori Liei în prima seară, se dovedeau foarte drăguți în prezența nou-venitei. Missy nu mai stătea bosumflată și figura ei de păpușă era radioasă. Chap era foarte prietenos, fără să încerce totuși să se facă plăcut cu orice preț în fața adulților.

Voiră să afle dacă Muriel avea nepoți. Deoarece ea negă, ei își exprimară în câteva cuvinte părerea de rău și se adunară într-un colț al camerei. Ceva mai târziu, în momentul în care musafirele se pregăteau de plecare, o înconjurară pe doamna Andrews și Chap spuse solemn:

– Mie și lui Missy ne pare rău că nu aveți nepoți. Nici noi nu avem bunică, așa că am putea să vă adoptăm?

Muriel se aplecă spre cei doi micuți și-i strânse la piept. Lia, care se uita atentă la scenă, ghici cât de emoționată era mama ei.

– Sunt adorabili! exclamă Muriel în timp ce mașina demara.

Apoi se întoarse ca să răspundă la semnele de rămas-bun pe care Chap și Missy i le făceau din pragul casei.

– Astăzi mi-a plăcut de ei, recunoscu Lia. Prima oară când i-am văzut, au fost groaznici!

– Dar e normal ca, în anumite momente, copiii să se poarte așa. E un semn de sănătate! îi răspunse mama ei cu vocea îngăduitoare a oamenilor cu experiență. Vor fi și mai drăguți atunci când vor începe să se simtă mai bine.

– Îți plac copiii, nu-i așa, mamă?

Ca toată lumea, o privi mirată:

– Bineînțeles. Totuși, era o vreme când nu puteam să-i sufăr. Sper că nu-ți voi provoca un șoc la vârsta ta, dacă îți voi spune că înainte să mă căsătoresc mă hotărâsem să nu am copii, dar n-am avut niciodată curajul de a-i mărturisi lui Chester acest lucru. Atunci când am aflat că aștept un copil, aproape m-am îmbolnăvit. Și apoi ai apărut tu, care erai atât de drăgălașă! După aceea am suferit cumplit când am aflat că nu mai puteam avea și alți copii. Dacă tatăl tău ar fi fost de acord, am fi adoptat doi sau trei.

Lia aproape regretă această confesiune a mamei ei. Faptul că nu fusese dorită, o întristă profund. Credea că venirea ei pe lume fusese așteptată cu mare bucurie!

Pentru prima oară în viața ei, se uita la Muriel Andrews nu numai ca la mama ei, ci și ca la o femeie. Oare ce alte

surprize îi mai rezervase? Lia era convinsă că ele două vor deveni foarte bune prietene în ziua în care vor ajunge să se cunoască mai bine.

Lia regretă că nu avusese încă ocazia să rămână singură cu tatăl ei de când părinții ei sosiseră în stațiune. Spera că sosise momentul atunci când Fred plecă să facă niște cumpărături și doamna Andrews se duse să facă o plimbare pe plajă, dar își făcu brusc apariția Carrie, care-i adusese niște piersici. Primise un coș plin în dimineața aceea din vale și-i oferi și Liei un paneraș. Când se pregătea de plecare prietena ei, se întoarse Muriel. Lia nu apucase nici până în clipa aceea să discute între patru ochi cu tatăl ei.

Aducându-și brusc aminte de un eveniment recent, Lia o conduse pe Carrie până la mașină.

– Aș vrea să stau puțin de vorbă cu soțul tău, Carrie. S-a petrecut ceva la masa mea de black-jack și aș dori să am o discuție cu el.

– Pușlamaua aia îți face necazuri? se alarmă Carrie.

– De unde știi că Tob... Oh! Bănuiesc că te referi la Ed Shields. Nu, n-are nici o legătură cu el.

Ezită, făcu o scurtă pauză și apoi continuă:

– Mă rog, bănuiesc doar că nu are nici o legătură. Oricum, aș vrea să vorbesc cu Rick. Evident, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Nu știu ce să zic, Lia, îi răspunse Carrie dusă pe gânduri. Acesta este și acum un subiect foarte neplăcut

pentru el, dar încearcă. A plecat pentru câteva zile să capete informații despre posibilitatea de a obține o bursă de studii care-i va permite să-și pregătească ultimele examene. Trebuie să se întoarcă în patruzeci și opt de ore.

– Îți mulțumesc, Carrie. Poate mai treci pe la noi după aceea.

Când ajunse înapoi la vilă, îl auzi pe tatăl ei povestindu-și isprăvile pescărești soției sale, care-l aplauda plină de admirație.

Pentru cină, Fred puse pe grătar păstrăvul de circa un kilogram și jumătate prins de Chester și pe cel mai mic pe care-l prinsese el și mai coapseră și niște știuleți de porumb. Lia pregăti o salată, în timp ce mama ei curăța și fierbea mazărea proaspătă, după care curăță piersicile imense și parfumate și le tăie felii pentru desert. Lia fu uluită să-l audă pe tatăl său propunându-le să pună el tacâmurile la masă.

Cei doi soți Andrews se retraseră devreme, extenuați de diversele activități din prima lor zi de ședere în stațiune și de aerul tare de munte.

Când rămaseră singuri, Lia și Fred făcură ordine în bucătărie într-o tăcere stânjenitoare. Stânjeneala care plana asupra lor de câteva zile apărea din nou atunci când rămâneau singuri. Lia avu cumplita impresie că erau pe cale de a se depărta în mod iremediabil unul de celălalt. Ce putea să facă? se întrebă ea disperată. Să-i vorbească lui Fred despre dependența lui de jocurile de noroc? Nu, nu va face

această greșeală și a doua oară. Experiența ei cu Toby nu fusese concludentă și-i era de-ajuns.

Era de datoria lui Fred să aducă primul vorba despre această problemă, să vrea să fie ajutat și s-o rezolve. Cât va mai putea să tacă?

Atunci când atmosfera deveni de-a dreptul sufocantă, Lia luă inițiativa de a deschide discuția.

– A fost drăguț din partea ta, Fred, că l-ai luat pe tata cu tine la pescuit. Nu l-am văzut niciodată atât de fericit. Și era atât de mândru de păstrăvul lui.

– N-ai de ce să-mi mulțumești, plăcerea a fost de partea mea. E o companie foarte agreabilă. Tatăl tău e foarte simpatic, Lia. Îmi place cum gândește.

– Serios? se miră ea.

După câteva secunde de tăcere, Fred continuă pe un ton ceva mai ironic.

– Se întreabă ce mai aștepți de nu faci din mine un bărbat respectabil.

Lia fu cuprinsă de un sentiment care-i era foarte cunoscut. De ce se amesteca tatăl ei și în problema asta? Totuși, nu vru să se supere din nou pe el, așa că-i răspunse ironic.

– E clar că nu se va schimba niciodată! Poți să-mi spui însă și mie cum ați ajuns să aveți o discuție despre acest subiect?

– A mers drept la țintă.

Mi-a atras atenția că fiica lui nu juca niciodată la două capete, așa că voia să știe ce intenții am.

– Nu pot să cred că a făcut așa ceva!

– Ba da! spuse Fred, amuzat.

– Dar nu se poate, n-are acest drept! Nu-i mai permit să se mai amestece în treburile mele! Îmi pare rău, Fred!

– De ce? Dacă ar fi fost vorba despre fiica mea, și eu aș fi procedat la fel.

Dar ea nu, în cazul în care copilul ei ar avea peste douăzeci și unu de ani!

– Îl admir foarte mult pe tatăl tău, continuă Fred. E nevoie de curaj ca să intervii în viața copiilor tăi când nu mai ești obligat s-o faci. E mult mai convenabil să te prefaci că nu știi ce mai pun la cale! Având în vedere viteza cu care se schimbă valorile de la o generație la alta, să fii părinte nu trebuie să devină o sarcină ușoară, mai ales pentru un tată ca al tău, care e atât de sigur că deține secretul unei vieți fericite și care se plânge că nu e ascultat de fiica lui. În asemenea condiții, e nevoie de multă dragoste și tenacitate ca să fii tată.

Indignată în continuare, Lia nu dădu atenție vorbelor lui Fred.

– Și ce i-ai spus? se interesă ea cu ironie.

– L-am asigurat că am intenții serioase, îi răspunse el zâmbindu-i ușor provocator.

– Ar fi trebuit să mai adaugi că intențiile tale nu corespund cu ale mele!

– N-am vrut să-l fac să sufere pe tatăl tău!

Cu ce drept se amesteca Chester Andrews în afacerea asta, atâta vreme cât nu cunoștea faptele? se dezlănțui în sinea ei Lia. Merita să-i spună în față adevărul! Da, tare ar mai fi vrut să-i strige fără nici un menajament:

"Tată, te anunț că mă voi căsători curând cu Fred Tancer, un împătimit al jocurilor de noroc..."

Îi aruncă lui Fred o privire încruntată și bombăni:

– Ah, bărbații ăștia...

***

În ultima zi de ședere a soților Andrews la Tahoe, Fred propuse să facă după-amiază o plimbare cu mașina în jurul lacului. Dimineață, cei doi bărbați urmau să joace tenis și să ia masa de prânz la club, după care vor veni să le ia pe Muriel și Lia.

Dar în dimineața aceea găsiră toate locurile ocupate la club. Fred ar fi putut foarte bine să-l invite pe Chester la unul din restaurantele cazinoului Goldorado, dar nu îndrăzni. Își amintea de vizita lor anterioară la cazinou. Muriel își încercase norocul la aparatele electronice și

câștigase un pumn de monede, spre marea ei bucurie și în fața privirii mustrătoare a soțului ei. Atunci când Lia îi sugerase tatălui ei să încerce să joace black-jack, primise un refuz categoric din partea lui.

De aceea, Fred fu foarte mirat când îl auzi pe domnul Andrews spunându-i:

– Ce-ar fi să mâncăm la cazinou?

Peste câteva minute, traversau holul de la Goldorado. În drum spre sala de mese, trecură la o distanță de câțiva metri pe lângă sala de jocuri. Se putea vedea de departe masa la care lucra de obicei Lia. Deodată, Chester își încetini mersul, apoi o luă repede la picior, bodogănind supărat:

– Ce s-a întâmplat?

– Individul acela cu haină de piele, de la masa a doua... Îl cunosc, dar n-am chef să-l văd...

Chester părea foarte agitat și Fred insistă:

– Vă referiți la Toby Brasford?

– Exact. E amic cu tine?

– Nu, e un nume care mi-a fost transmis de conducerea cazinoului. Se pare că e un jucător mediocru care frecventează cazinoul de un an sau doi. Ce știți despre el?

– Puține lucruri, în afară de faptul că e agent imobiliar la San Francisco.

Chester Andrews ezită câteva clipe înainte să continue cu dispreț:

– El și Lia au fost logodiți.

Mulțumesc lui Dumnezeu că fiica mea a avut un moment de luciditate! N-am înțeles niciodată ce a găsit la el..

Chester vorbea despre cu totul altceva în timp ce se îndreptau spre restaurant, dar Fred avea impresia că primise o lovitură drept în moalele capului. Era năpădit de îndoieli și-l obseda o singură întrebare: de ce nu-i spusese Lia nimic despre asta?

În restul zilei i se păru că trăiește într-o stare de toropeală permanentă, reușind totuși să se poarte normal față de ceilalți. Îi păcăli atât de bine, încât nimeni nu observă nimic, nici măcar Roz, care îi invitase pe Lia și pe părinții ei la cină, după excursia în jurul lacului.

Când rămase din nou singur în liniștea dormitorului său, Fred dădu frâu liber întrebărilor care îl frământau. Lia și Toby Brasford! O combinație care pur și simplu îl uluia! Acum înțelegea de ce ea îi ținuse cu grijă pe părinții ei departe de masa ei de black-jack, ducându-i la capătul celălalt al sălii, în fața unei alte mese unde se juca tot acest joc. Nu era întâmplător faptul că Lia păstrase tăcerea în legătură cu Brasford. Era clar că nu voia ca el să afle. Dar de ce?

Primul răspuns care-i veni în minte fu bineînțeles acela că era încă îndrăgostită de blestematul acela de jucător. În cazul acesta, ce mai căuta el, Fred Tancer, în viața ei?

Înnebunit de gelozie, trase concluzia că ea era în căutarea unei reveniri a vechii ei iubiri, iar el era pentru ea

un fel de antidot împotriva lui Brasford, al cărui mod de viață nu-l putea accepta. Probabil că încă nu rupseseră toate legăturile dintre ei, altfel cum să-și explice tăcerea ei?

Cum putea ea ca, în timp ce-i spunea că-l iubește, să fie de acord să stea în fiecare zi la aceeași masă cu Brasford și să nu-i spună că acesta fusese logodnicul ei? Ciudat mod de a iubi, într-adevăr! Oare ce ascundea prin purtarea ei?

Nereușind să adoarmă, Fred se plimbă de colo-colo prin apartament, până când se prăbuși într-un fotoliu de pe terasă și se cufundă într-o meditație sumbră, fixând cu privirea apele unduitoare ale lacului.

Ce fel de femeie era oare Lia Andrews? Îl mințise atunci când îi spusese că-l iubește? Sau făcea parte din categoria acelora care puteau să iubească doi bărbați în același timp? Sau acceptase escrocheria pusă la cale de el în cazinou, așa cum bănuia Fred?

Când apărură zorii, își dădu brusc seama că de fapt nu avea nici un drept s-o judece pe Lia, chiar dacă ar fi fost vinovată de ceva. Își făcuseră jurăminte care îi legau mai serios decât cele de căsătorie, jurăminte de iubire și de fidelitate. Oare el și le respectase? Nu, deoarece îi ascunsese Liei rolul lui de spion al sălilor de joc! Ar face mai bine să-i pună întrebarea care-l obseda, în loc să se lase chinuit de gelozie și speculații lipsite de temei. Lia îi va dezvălui adevărul și astfel își va recăpăta și el liniștea sufletească.

***

Puțin după miezul nopții, nereușind să adoarmă, Lia își puse capotul de casă, se duse în vârful picioarelor în camera de zi și se așeză la birou. Lucra deja de circa o oră când un scârțâit al podelei o anunță că urma să aibă o vizită. Ridică un colț al jaluzelei care o izola de restul încăperii și zări silueta masivă a tatălui ei, îmbrăcat în halat, venind spre ea.

– Tată! De ce te-ai dat jos din pat?

– Aș putea să te întreb și eu același lucru. N-am închis nici un ochi! Probabil că am o ușoară indigestie. M-am gândit că poate ai ceva pentru stomac...

– Da, mă duc să caut...

El o urmă în bucătărie și luă paharul pe care i-l întinse ea, în care se dizolvau două pastile efervescente.

După ce sorbi dintr-o înghițitură medicamentul, îi spuse ușor bosumflat:

– Sora lui Fred e o bucătăreasă excelentă, dar cred că îl va ucide pe soțul ei dacă va mai găti mâncăruri atât de grele.

– Uite ce este, tată...

– Am luat-o deoparte și am sfătuit-o să vă ia drept model pe tine și pe fratele ei.

– Serios? exclamă Lia, uluită și amuzată.

– Da. Sunt niște oameni extraordinari și ar fi păcat să se îmbolnăvească din cauza modului în care se hrănesc. I-am vorbit despre felurile ușoare pe care le gătești tu și Fred. Mie și mamei tale ne plac. Când vă văd pe amândoi printre cratițe, îmi pare rău că am stat mereu departe de bucătărie.

– Nu e timpul trecut... observă Lia cu un aer șiret.

Tatăl ei îi aruncă o privire bănuitoare. Se priviră în tăcere unul pe celălalt o bună bucată de vreme, după care Chester Andrews fu acela care cedă primul și pe buze îi apăru un zâmbet ușor.

– Mama ta nu ar fi de acord, bombăni el întorcându-se să plece. Mâine avem un drum lung de făcut, mai adăugă el peste umăr. Mai bine m-aș duce să dorm puțin.

– Tată... începu Lia, încercând să câștige timp pentru a-l opri.

Aștepta clipa aceea de când venise. Era ultima șansă de a sta cu el de vorbă între patru ochi. Dar despre ce aveau de fapt de discutat? Acum, nu prea mai era sigură ce voia de la el.

El se întoarse spre ea.

– Eu și mama ta ne bucurăm că ți-am acceptat invitația de a veni aici.

Lia tăcu. Era clar că tatăl ei nu terminase ce avea de spus.

– Tu și Tancer formați o echipă strașnică, spuse el brusc. El știe cu ce te ocupi tu aici?

Și arătă spre biroul din colț.

– Nu, se alarmă Lia. Sper că nu l-ai informat tu. Aș risca să fiu dată afară.

– Eu nu i-am spus nimic, dar tu ar trebui s-o faci.

Lia așteptă urmarea, știind că tatăl ei trebuia să facă un efort foarte mare pentru a exprima ce simțea. Probabil ar fi preferat să tacă și Lia înțelegea acum mai bine sensul cuvintelor pe care le spusese Fred cu o seară în urmă.

– Apropo de Tancer, Lia... pare că se simte aici ca la el acasă.

Această constatare fu subliniată de o tăcere prelungită. Lia citi în ochii lui că i-ar fi plăcut să se oprească în acel punct. Totuși, continuă pe același ton nervos care-i era atât de cunoscut Liei. Pe măsură ce trecea timpul, crezuse de altfel că acela era tonul lui înnăscut.

– Tu și Tancer sunteți amanți?

Considera că era de datoria lui să pună acea întrebare, dar nu voia să cunoască răspunsul de la ea.

– Vino să stăm jos puțin, tată.

Îi puse o mână pe umăr, îl conduse la canapea și luară loc pe ea, unul lângă altul.

– Știi foarte bine că nu vrei să-ți dau răspunsul la întrebare, îi spuse ea zâmbind și nici nu-ți voi răspunde.

El vru să vorbească, dar ea îi puse un deget pe buze.

– Nu, tată, spuse ea cu fermitate în glas.

N-am terminat.

Spre mirarea ei, o lăsă să vorbească.

– Dat fiind că văd că deja ți-ai format o părere despre treaba asta, dă-mi voie să-ți spun că dacă te-aș minți, te-ai supăra pe mine pentru că fiica ta te minte. Dacă îți răspund afirmativ, iar n-ar fi bine, pentru că oamenii din generația ta sunt de părere că așa ceva nu se cuvine. Dar, în funcție de vârstă, viața e văzută în mod diferit. Nu vreau să te jignesc tată; dar de acum încolo numai eu hotărăsc cum să-mi trăiesc viața. Nu mai ești răspunzător pentru faptele mele, te eliberez de datoriile pe care simți că le mai ai față de mine.

Chester Andrews părea consternat. Își trecu palma prin creștetul pleșuv și rămase tăcut.

– Te rog să mă crezi, tată! îl imploră Lia.

Mă simt bine. Sincer. Nu voi uita niciodată ce-ai făcut pentru mine, dar acum nu vreau decât să mă iubești și să ai încredere în mine.

El se ridică în picioare și se duse în camera lui. Lia se uită după el cu ochii aburiți de lacrimi.

Bărbatul acela cu mersul greoi era tatăl ei care începea să se depărteze de ea...

A doua zi dimineață, când Chester apăru la micul dejun odihnit și bine dispus, Lia se simți mai bine.

– Am dormit ca un prunc, anunță el.

Peste o oră, Lia îi însoți pe părinții ei până la mașină. În timp ce Chester Andrews punea valizele în portbagaj, Lia o sărută pe mama ei și-i șopti la ureche:

– Îți mulțumesc.

Muriel Andrews nu mai avu răgazul să se mire, că soțul ei dăduse deja ocol mașinii și acum venea s-o strângă în brațe pe Lia.

– Fata mea, acum cred că ai într-adevăr capul pe umeri, spuse el pe un ton arțăgos, dându-i drumul din îmbrățișare.

Lia înțelese că nu va mai face și alte comentarii asupra acelui subiect și acele puține cuvinte i se întipăriră în suflet cu litere de diamant.

Capitolul 12

Starea de bună dispoziție pe care o simțea Lia după plecarea părinților ei se spulberă rapid când Toby își făcu apariția la cazinou. Atunci își aminti că îi era datoare cu o explicație lui Fred.

De ce naiba nu se achitase de ea mai repede? La început, își închipuise că norocul nu-l va mai ajuta pe Toby și atunci se va duce să joace în altă parte. În plus, nu voia să strice momentele plăcute petrecute în compania lui Fred, discutând despre Toby.

Acum, treaba devenise urgentă și Lia era stăpânită de o mare neliniște. Oare era necesar să aibă o discuție cu Toby? se întrebă ea deodată. În definitiv, ar putea să încerce să-l determine să frecventeze un alt cazinou. De altfel, era clar că în ultima vreme Toby era foarte dezorientat.

Se va strădui să-l convingă că o schimbare de atmosferă îi va prinde bine.

Aproape venise vremea să vină înlocuitorul ei și Lia tot nu-l vedea pe Fred. Toby era singurul jucător la masa ei. În timp ce bătea cărțile, ea îi spuse încet:

– Vreau să vorbesc cu tine, Toby. Poți să vii la bufet în timpul pauzei?

Se aștepta să fie refuzată. El îi adresă o privire mirată, dar nu făcu nici un comentariu, deoarece lângă el se așezară doi alți jucători. Lia începu să distribuie cărți.

Așadar, fu destul de surprinsă atunci când el se prezentă la întâlnire câteva minute mai târziu. Îi făcu semn cu mâna ca să-i arate unde era și el se apropie cu un aer obosit și cearcăne adânci sub ochi.

– Felicitări, Toby! Ai un noroc chior astăzi!

Toby se uită la ea bănuitor.

– Sper că nu m-ai invitat aici ca să mă lauzi...

– Nu, nu prea, îi mărturisi ea. Observ că banii câștigați nu par să te facă fericit. Ești prost dispus.

El râse ironic.

– Ah, psihologii ăștia! Încercați mereu să explicați faptele și gesturile oamenilor și să răstălmăciți totul atunci când nu e cazul.

– Așa este, recunoscu ea zâmbind. Dar hai să lăsăm deoparte psihologia... Toby Brasford pe care-l văd în prezent la masa mea de black-jack nu mai seamănă deloc cu

băiatul vesel pe care l-am cunoscut odinioară, acela care râdea chiar și atunci când miza și pierdea și ultima centimă din buzunar. Și totuși, acum câștigi. Ce se întâmplă cu tine, Toby?

El se foi ușor nervos pe scaun.

– Mă miră vorbele astea, mai ales că sunt rostite de tine, spuse el fără să se uite la ea.

Voia să pară obraznic, dar nu reușea să păcălească pe nimeni. Totuși, continuă pe tema lui preferată.

– Cum crezi că mă simt stând în fața ta ore în șir, Lia? Când știu foarte bine că te-am pierdut? Toți banii din lume nu pot vindeca o asemenea boală!

Lia nu crezu nici o iotă din vorbele lui. Se simțea totuși învingătoare, pentru că abilul Toby intrase în jocul ei.

– Îmi pare rău, Toby, dar în cazul acesta de ce mai stai aici? Pleacă înainte să fie prea târziu! Încasează-ți profiturile și du-te să cauți un loc mai distractiv. Uită-mă, uită până și faptul că m-ai cunoscut. De ce nu-ți iei o mică vacanță?

– Să plec tocmai când îmi surâde norocul? Ai înnebunit de tot!

– Norocul ar putea să te părăsească astăzi, Toby și vei repune în joc tot ce ai câștigat. Știi foarte bine că așa se va întâmpla. E un sentiment mai tare ca tine. Atunci, spune-mi și mie ce-ai să faci?

Toby se aplecă spre ea peste masă. În ochii lui, supărarea fusese înlocuită de o însuflețire febrilă.

– Nu, de data asta nu mai pot pierde! spuse el cu o voce încrezătoare. Ai puțină răbdare și îți jur că vom petrece luna de miere la Paris!

Tânăra se alarmă. Discuția aceea luase deja o întorsătură periculoasă.

– Toby, trebuie să înțelegi că totul s-a sfârșit între noi. Nu e deloc o glumă! Dat fiind că zici că suferi din cauză că stai în prezența mea ore în șir, nu există decât o singură soluție. Pleacă din acest cazinou! Du-te și joacă în altă parte, dacă te-ai hotărât să-ți distrugi viața la masa de joc. Dispari de la masa mea și nu mai veni niciodată!

– Nici nu mă gândesc!

– Cum vrei, îi răspunse ea ridicându-se în picioare. Te rog totuși să nu uiți că, din punctul meu de vedere, totul s-a terminat între noi!

Ea plecă repede și, văzând că mai are câteva minute de pauză, intră într-un mic salon de lectură din apropiere. Se prăbuși într-un fotoliu și își analiză eșecul. Fusese o prostie să-și imagineze măcar o singură clipă că Toby îi va oferi o soluție rezonabilă la acea problemă! Încă de când se reîntâlniseră în urmă cu câteva zile își precizase foarte bine poziția. De ce și-ar fi schimbat părerea între timp? În plus, riscase să fie văzută de Fred în compania lui Toby, fără să fi apucat să-i vorbească despre el.

Oricum însă, Toby o neliniștea. Bietul Toby! Nu era un om rău, ci pur și simplu slab.

Nu mai era îndrăgostită de el, dar își dorea să-l vadă ducând o viață mai ordonată.

De ce părea atât de speriat, din moment ce-i surâdea norocul la joc?

Când se întoarse la masa ei, Lia constată că Toby i-o luase înainte. El nu ridică nici măcar privirea spre ea atunci când preluă tura la masa de joc.

Spera ca Fred să nu joace astăzi, dar speranța i se spulberă în momentul în care începu să distribuie cărțile. Îi adresă un zâmbet obosit și se așeză pe taburetul lui.

Ea îl salută la fel de rece, gândindu-se cu tristețe că încerca de fapt să sugereze timpul pierdut departe de o masă de joc.

Câtă neobrăzare! își spuse în sinea ei. Furios din cauză că se simțea vinovat, se purta ca și cum ea ar fi fost vinovată. Mă rog... se corectă ea, avea și ea să-și reproșeze o grămadă de lucruri. Mai întâi de toate, modul ilegal în care își continua cercetările... Era o minciună neînsemnată, dar tot minciună se chema că e! În plus, mai era și Toby la mijloc...

***

Urmă o zi îngrozitoare. Un prim incident o marcă pe Lia atunci când o femeie care juca la masa ei se prăbușise fără

cunoștință. Asemenea leșinuri erau destul de frecvente la acea altitudine printre turiștii care soseau în vale. Într-adevăr, în mai puțin de două ore, erau nevoiți să treacă de la nivelul mării la două mii de metri înălțime. Două infirmiere de la Goldorado veniră repede cu echipamentul de prim-ajutor și, datorită oxigenului administrat, o făcură pe femeie să-și revină destul de repede. Peste o oră, își relua locul la masa de joc. Evenimentul nu fusese prea grav, dar Lia fu impresionată profund.

După aceea, un jucător care pierduse o sumă mare de bani încă din primul tur o acuză pe Lia că marcase cărțile și ceru un alt pachet.

Scena fu foarte neplăcută. Toby, care câștigase toată după-amiaza, îi aruncă defăimătorului său o privire încărcată de dispreț. Lia sesiză însă un tic în colțul ochiului acestuia, pe care ea îl cunoștea foarte bine și care demonstra că în acel moment Toby se afla într-o stare de tensiune maximă. Acuzația era oare întemeiată, sau cel care o lansase încerca să se răzbune pe un adversar care fusese mai norocos decât el?

Lia speră ca acesta să fi avut dreptate și că-i va fi interzis accesul lui Toby în sălile de joc. Din nefericire însă, șeful crupierilor aduse un joc nou-nouț pe care-l desfăcu din ambalaj în fața tuturor celor de față. Apoi așteptă. Toby avea în continuare norocul de partea lui. Jucătorul nefericit se ridică scârbit și plecă bombănind.

Incidentul era închis, însă îi lăsă Liei o impresie disproporționată în raport cu gravitatea acestuia.

Fred nu făcu nici o mișcare și masca de pe față îi rămase de nepătruns. Jucă în continuare cu calm, prefăcându-se indiferent și nearuncându-i nici o privire Liei. La un moment dat, Lia observă că el se uita la ea. Tânăra se înfioră și simți că-i îngheață sângele în vene, neînțelegând de ce ochii lui erau încărcați de reproșuri.

Fumul era din ce în ce mai des în sală. Lia nu fuma. În adolescență încercase, mai mult ca să-l enerveze pe tatăl ei, care era un adversar al tutunului, decât din plăcere. Satisfacția pe care o obținu fumând nu merita însă banii cheltuiți pe țigări, își spuse ea într-o bună zi când rămăsese fără bani.

În general nu o deranja fumul de țigară sau de trabuc, dar atunci când toți jucătorii de la masa ei erau fumători înrăiți, la sfârșitul zilei i se întâmpla uneori să-i lăcrimeze ochii și să aibă gâtul iritat. Aceste mici necazuri, la care se adăugau afecțiunile obișnuite crupierilor, cum ar fi umflarea picioarelor și spatele înțepenit de oboseală, i se părură extrem de apăsătoare în ziua aceea. Și asta probabil din cauză că moralul ei era destul de scăzut.

După-amiază se năpusti afară din cazinou, de parcă ar fi scăpat dintr-o cușcă. Aerul pe care îl respiră în parcare i se păru extrem de plăcut, deși la ora aceea, din cauza circulației intense, acesta era plin de gaze de eșapament.

Pe când deschidea portiera mașinii, zări o bucată de hârtie sub ștergătorul de parbriz. Era un bilet de la Fred.

"Dacă nu te deranjează, voi trece pe la tine diseară, pe la ora opt. Dacă ai alte planuri, anunță-mă prin intermediul recepției. Fred".

Erau câteva cuvinte mâzgălite în grabă, lipsite de căldură și politicoase, care o întristară și mai tare pe Lia. Fred devenise brusc extrem de distant față de ea! Observase o schimbare în purtarea lui încă de când se plimbaseră în jurul lacului împreună cu părinții ei. În seara aceleiași zile, în timpul cinei de la familia Burney, purtarea lui nu suferise nici o schimbare. Se despărțise de soții Andrews cu multă căldură în ușa vilei, dar pe Lia o salutase foarte rece. Și acum apăruseră aceste câteva rânduri, după atitudinea rezervată pe care o avusese față de ea toată ziua la cazinou...

Măcar aflase că-i va face o vizită peste câteva ore. Până în clipa aceea se îndoise că-l recunoaște pe jucătorul certăreț care se luase de Toby și brusc îi reveni în minte scena penibilă din cazinou.

După părerea ei, Toby nu era în stare să facă vreo escrocherie, însă nu reușea să-și explice cum același jucător putea să câștige mereu într-o perioadă atât de mare de timp. De fapt, nu mereu.

Uneori Toby mai și pierduse, dar sume derizorii. În plus, câștigurile lui nu ieșiseră în evidență pentru cei de la cazinou. Profiturile fuseseră substanțiale și regulate, de

natură să-i acopere pierderile, dar și să-i ofere în fiecare zi un supliment apreciabil.

Poate că Toby pusese la punct un sistem de calcul despre care nu-i vorbise și care se dovedea a avea succes. În cazul în care conducerea cazinoului ar observa ce se petrece, nu risca decât să fie dat afară din sălile de joc.

Dar Lia se îndoia că va fi cazul. Toby nu avea vreun talent special la matematică de natură să-i permită să învețe o metodă infailibilă pentru black-jack. Avea o fire prea superficială ca să poată studia în profunzime un mijloc de câștig mai sofisticat. De aceea, pe vremea când era cu ea, întocmea formule rudimentare sortite eșecului.

Clientul furios îl acuzase că folosește cărți însemnate și Lia era îngrijorată din cauza asta. În cazul în care Toby trișa, era mult mai grav.

Putea chiar să ajungă la închisoare.

Mai devreme sau mai târziu, conducerea va observa că el câștiga sume mari și-l va pune sub supraveghere. În acel moment, va fi prins în capcană.

Pentru a evita o asemenea dramă, va trebui să descopere înaintea cazinoului, dacă era vorba despre vreun delict sau nu. Dacă încerca să-l sperie, amenințându-l că-l denunță conducerii, poate va reuși să-l facă să dea înapoi banii câștigați în mod necinstit. Apoi se va duce la Aaron Burney și-i va cere să-l ierte. Aaron era un om drept și bun, nu va refuza s-o asculte. Atunci când Lia intră în curtea reședinței,

Carrie stătea în pragul ușii casei ei. Lia se opri să-i mulțumească pentru piersici.

– S-a întors Ricky, Lia. Mai vrei să stai de vorbă cu el?

– Da, mai mult ca niciodată! Asta în cazul în care nu te deranjez.

– Călătoria a fost încununată de succes. Îți va povesti el totul. I-am spus că ai o problemă și el s-a arătat bucuros să-ți poată fi de folos cu ceva.

Lia parcă în fața căsuței și o urmă pe Carrie. Cele două femei intrară în camera de zi, unde un tânăr bondoc cu părul șaten se uita la televizor.

– Am auzit că te-ai întors cu vești bune de pe unde ai fost, spuse Lia.

– Excelente, chiar! Facultatea mi-a propus un post de asistent pentru trimestrul următor. Salariul e modest, dar am găsit un mic imobil pentru care eu și Carrie am putea să facem lucrări de grădinărit. Așa am rezolvat și problema chiriei. Vom avea mai puțini bani decât aveam aici pe vremea când lucram, dar îmi voi putea continua studiile, asta ne interesa în mod special.

– Oh, Rick! Mă bucur atât de mult pentru voi! exclamă Lia.

– Dacă n-ar fi avut loc toată tărășenia asta la cazinou, n-aș fi îndrăznit să fac acest pas, spuse Rick. Într-una din zilele astea mă voi duce la Mansfield să-i mulțumesc că mi-a făcut acest serviciu...

– Chiar asta mă aduce la tine, Rick... Acolo se petrece ceva ciudat acum, ceva ce nu reușesc să-mi explic. Sunt încă începătoare în meserie, dar poate că tu, care ai practicat-o mai mult timp ca mine, îmi poți da niște informații.

– La ce te referi?

Lia îi povesti incidentul care avusese loc în după-amiaza aceea.

– Nu știu dacă pachetul respectiv era însemnat, dar pot să jur că cel pe care l-a adus Ed Shields nu era. Se afla într-un ambalaj nou-nouț și Shields l-a arătat tuturor celor de la masă, așa cum se procedează de obicei și l-am văzut toți cum îl desface în fața noastră. Noile cărți însă nu au schimbat cu nimic cursul jocului. Cel care câștiga a continuat să câștige. Un jucător singur poate să trișeze cu cărți noi?

– Bineînțeles! În mai multe moduri, dar toate cer o anumită abilitate din partea lui, chiar în cazul în care are un complice.

– Nu cred că are. Îl cunosc pe individ. Se numește Toby Brasford și este din San Francisco, la fel ca mine. În fiecare zi se așază la masa mea și pleacă mereu cu câștiguri importante. Dacă ar fi avut vreun complice, aș fi observat.

– Doar n-o fi iluzionist! Pentru că atunci ar putea să facă niște scamatorii foarte eficiente cu cărțile de joc.

– Nu, face parte din genul acelora care sunt mai degrabă neîndemânatici, îi răspunse Lia izbucnind în râs.

– Atunci, trebuie să se folosească de ochi și pentru asta are nevoie de un complice.

– Sunt sigură că nu are, Rick. Uneori e singur la masa mea și nu e aproape nimeni în jurul nostru. Am și eu spirit de observație. Dacă aș fi văzut pe cineva, mi-aș fi amintit.

– Nu vorbesc despre un complice din exterior, Lia. Jucătorul tău beneficiază de serviciile cuiva din interior.

– Adică...

– De obicei sunt descoperiți ca fiind un tandem format dintr-un jucător și un crupier, dar dat fiindcă tu ești cea care dai cărțile, această regulă nu e valabilă. Un crupier poate să-l informeze pe jucător în mai multe moduri. Dacă are degetele agile, poate dispune pachetul de cărți în așa fel încât cele mai bune să le primească prietenul lui.

– Tot ce-mi spui e foarte interesant, Rick, dar eu nu procedez așa, spuse Lia ușor supărată.

– Atunci nu poate fi vorba decât despre crupierul-șef. Trebuie să-ți vorbesc puțin despre Ed Shields, Lia. Probabil ți-a spus Carrie că el e cel care m-a dat afară.

– Da, dar nu mi-a explicat și de ce.

– Un client câștiga mereu la masa mea, așa cum face și acest Brasford al tău acum. Mansfield a devenit bănuitor și Shields s-a dus imediat la el și i-a spus că eram înțeles cu jucătorul. N-am putut dovedi nimic, dar l-au dat afară pe jucător din cazinou și Mansfield m-a chemat în biroul lui. Mi-a cerut să-mi iau un concediu medical până când se va

face lumină în această afacere și eu l-am trimis la toți dracii! N-avea ce face cu slujba lui!

– Și dacă Ed fusese complicele clientului, Rick? Cum ar putea să se înțeleagă între ei un crupier-șef și un jucător?

– Prin mai multe mijloace, dar eu îți voi spune cum proceda Ed Shields. Atunci când complicele lui juca, aducea la masă un joc trucat. Cărțile erau marcate pe spate cu ajutorul unei cerneli invizibile pe care nu o poți observa decât printr-u anumit fel de sticlă. La masa mea, individul purta o pereche de ochelari. Nu avea nevoie să întoarcă crupierul cărțile pentru a le vedea.

– Cum poți să fii atât de sigur?

– Dat fiind că individul câștiga tot timpul, am început să mă interesez despre toate modalitățile de a trișa și cu ocazia asta am citit un articol referitor la aceste ciudate lentile de ochelari. Apoi am luat două cărți și am încercat eu însumi. Avusesem dreptate. Bănuiesc că Shields a descoperit că lipsesc două cărți dintr-unul din pachete și în momentul acela m-a desemnat pe mine drept vinovat.

– Dar, Rick, pachetul de azi era nou-nouț, toți cei de la masă au văzut cum Ed desfăcea ambalajul în fața lor.

– Data viitoare când va mai deschide vreunul, uită-te cu atenție la el. Vei observa că celofanul în care e învelit pachetul nu mai e chiar atât de nou!

Lia era uluită. Ce bine ar fi dacă Rick s-ar înșela! Dar se potriveau prea multe detalii, începând cu ochelarii lui Toby.

Înainte nu purta ochelari, și fusese uimită când îl văzuse cu ei pe nas în prima zi. De altfel, își aduse aminte brusc că în seara trecută, la restaurant, nu-i avusese și în același timp revăzu scena. Bărbatul care îl însoțea și pe care-l zărise din spate era Ed Shields...

Rick vorbea din nou cu ea și tânăra îl auzi ca prin ceață:

– Îl cunoști bine pe acest Brasford? o întrebă el curios.

Lia ezită, apoi i se păru mai cinstit să-i spună adevărul.

– Din nefericire, îl cunosc mult prea bine! Am fost logodiți și ne-am despărțit din cauza dependenței lui de jocurile de noroc. Ar fi fost o greșeală uriașă! Acum, totul s-a terminat între noi.

– Permite-mi să-ți dau un sfat, Lia. Eu am trecut prin situația asta și te avertizez că s-ar putea ca Shields să fie foarte periculos. Fii foarte atentă! Ca să scape cu fața curată, ar fi în stare să te elimine, dacă va fi necesar, așa cum a procedat și cu mine.

– Cum adică?

– Conducerea cazinoului e deja la curent cu pierderile de la masa ta și ai fost pusă sub observație. Imediat ce Shields se va simți în pericol, îl va expedia pe Brasford și va arăta cu degetul spre tine. Probabil cunoaște legăturile dintre tine și Brasford. Poate își închipuie că nici nu-i vei denunța în cazul în care ar fi prinși. Sunt mai mult ca sigur că acesta este motivul pentru care Shields insistă ca el să joace numai la masa ta.

Lia se înfioră, simțind că-i îngheață sângele în vene.

– Îți mulțumesc, Rick, îi spuse ea. Mi-ai dat o mulțime de informații.

Schiță un zâmbet trist, după care adăugă:

– Mai mult decât aș fi dorit, dar mi-ai făcut un mare serviciu. Îți sunt recunoscătoare.

Capitolul 13

Fred lăsă un bilet pe mașina Liei la sfârșitul după-amiezii, înainte de a-și relua locul la masa de black-jack. Les Mansfield se opusese să lase nesupravegheat jucătorul suspect de norocos vreme de două zile, dar Fred se arătase neînduplecat. Era mult mai important pentru el să petreacă acest timp împreună cu părinții Liei. De altfel, Fred îl asigurase pe Les că individul își va continua manevrele, în cazul în care ar exista așa ceva și după întoarcerea lui.

Până acum, îi supraveghease pe jucători ca să-i liniștească pe Les și Aaron. Sarcina pe care și-o asumase îl indispunea mai puțin decât se temuse, deși se cam săturase să joace rolul de spion. Ca să scape de plictiseală îi era de-ajuns să ridice privirea spre chipul fermecător al Liei. Era interesat din ce în ce mai puțin de jocul de cărți, chiar mai puțin decât

pe vremea când o mână câștigătoare însemna asigurarea unei luni de studii la facultate. Faptul că juca pe banii cazinoului și nu pe ai lui nu-i schimba cu nimic starea de spirit. Uneori uita și să se uite la ce cărți are...

Dar era atât de ușor să-i fie distrasă atenția. Mâinile Liei păreau să execute niște mișcări grațioase de balet în timp ce dădea cărțile jucătorilor. Fred era captivat de mobilitatea trăsăturilor ei. Observase ușoara ei încruntare atunci când el pierduse toate jetoanele și se vedea nevoit să cumpere altele. Era afectată de norocul sau de ghinionul lui și asta îl făcea de-a dreptul fericit, cu atât mai mult cu cât pe el aceste fluctuații îl lăsau indiferent.

O iubea la nebunie și simțea că nu mai are răbdare, știind că și ea era îndrăgostită de el. Întruchipa perfect femeia la care visa de ani de zile! Cum putea ea să-i reproșeze că nu mai putea aștepta după ce în sfârșit o descoperise, după ce o dorise atât de multă vreme? Era intrigat, dar și jignit în același timp de faptul că ea amâna căsătoria pentru mai târziu. Cel puțin până ieri. Acum avea un indiciu, dar habar n-avea cum să-l folosească. Și nu l-ar fi avut dacă n-ar fi venit să ia masa la cazinou împreună cu Chester Andrews.

De acum înainte va fi extrem de vigilent, își spuse el. Pentru prima oară de la începutul misiunii, consideră că avea motive întemeiate să-l supravegheze pe acest Brasford, care stătea lângă el în dimineața aceea. Uitând cu bună știință de Lia, cu care oricum urma să se întâlnească în seara

aceea, se concentră asupra vecinului său de masă, observând foarte atent felul cum juca. De la incidentul cu cărțile însemnate, îi studia toate reacțiile.

Cu puțin înainte de a ieși Lia din tură, un ospătar îi aduse un bilet de la Mansfield prin care-i cerea să se ducă la el cât mai repede posibil. Datorită informațiilor primite de la agenții de securitate, Fred observase că programul lui Brasford coincidea cu cel al Liei. Uneori însă, el pleca ceva mai târziu sau ceva mai devreme decât ea.

De data asta își impuse să stea la masă cât timp stătea și Brasford. Era aproape șapte seara când reuși în sfârșit să plece și să ajungă în biroul lui Mausfield.

Încă de cum intră, Fred înțelese că urma să aibă loc o discuție furtunoasă.

– Mi-a spus Aaron că te vezi cu una din angajatele noastre care distribuie cărți la o masă de black-jack...

Fred îi aruncă o privire uluită lui Les, vechiul lui prieten și asociat care i se adresa într-un mod cel puțin supărător.

– Nu cred că folosești cel mai potrivit termen în cazul de față, Les, îi răspunse el cu răceală. Tânăra cu care "mă văd" se numește Lia Andrews și urmează să mă căsătoresc cu ea.

Uluit, Mansfield făcu o scurtă pauză înainte de a-și cere scuze.

– Te rog să mă ierți, Fred. N-am vrut să vă jignesc, nici pe tine și nici pe domnișoara Andrews, îi spuse el pe un ton posac. Aaron ar fi putut să fie totuși ceva mai clar în legătură

cu relațiile tale cu această persoană. Aș fi deschis cu totul altfel această discuție.

Fred se mai îmblânzi

– E în regulă. Important este ca tu să înțelegi cum stau lucrurile. Nu e încă nimic oficial și probabil că Aaron nu bănuiește nimic, dar pot să pun pariu că Roz știe deja.

– În cazul ăsta... ceea ce am să-ți spun acum te va face să te înfurii foarte tare.

– Dă-i drumul.

Mansfield inspiră adânc aer în piept, își făcu curaj și-i spuse:

– Masa asta ne face probleme serioase, Fred. Brasford ne duce încet dar sigur la ruină dacă nu-l vom opri la timp. Tu spui că nu face șmecherii cu cărțile, așa că, în cazul în care îl vom da afară, oricum va trebui să-i căutăm complicele. Știi foarte bine că în asemenea situații ne îndreptăm atenția asupra aceluia care distribuie cărțile, pentru că...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Les! N-o mai lungi atâta și treci direct la obiect! Din câte înțeleg, tu crezi că, din moment ce Lia deține banii și jetoanele, nu poate să fie decât complicele lui Brasford. Ai mai făcut aceeași greșeală și cu un tânăr cinstit, pentru care mai târziu ți-a părut rău. Nu-i așa? Chiar tu mi-ai spus povestea asta.

– Da... adică...

– Atunci, de ce insiști asupra persoanei care distribuie cărțile? L-ai dat afară pe cel dinaintea ei, dar problema a

apărut din nou. Dacă vrei să afli totuși părerea mea, cred că asta ar trebui să te determine să-l supraveghezi mai îndeaproape pe șeful crupierilor!

– Ultima oară a fost mai puțin grav. Șeful crupierilor nu pare să fi fost amestecat în afacerea aceea. Îmi pare rău, Fred, poate că vei fi șocat de ce vei auzi, dar... avem motive întemeiate să credem că domnișoara Andrews și Brasford se cunosc mai dinainte.

– Bineînțeles că se cunosc! îi răspunse Fred. Au fost logodiți, dar ea s-a despărțit de el.

– Fred, cred că nu vorbești serios...!

– Ascultă, Les, are și răbdarea mea anumite limite...

Directorul ezită puțin înainte de a continua. Prudent dar hotărât, el spuse:

– Îmi pare rău dacă îți las impresia că trădez vechea noastră prietenie, Fred, dar trebuie să știi, e de datoria mea să te avertizez... Poate că a rupt logodna cu Brasford, dar domnișoara Andrews se vede și acum cu el. Au stat de vorbă de cel puțin două ori la cafenea. O dată i-am văzut cu ochii mei. Din spusele casierei, veniseră acolo împreună.

Fred se uita cu atenție la bărbattul acela cu aspect de șef calm care îl privea fix din spatele ochelarilor. Fu nevoit să se abțină ca să nu-i arunce în față vorbele grele care-i stăteau pe limbă.

– Cred că ar fi mai bine să te oprești aici, Les, reuși el să mai spună fără să ridice vocea la el. Mai exact, în numele

vechii noastre prietenii, îți promit că voi descoperi ce pune la cale Brasford. Până atunci însă, îți propun să punem capăt aici discuției, pentru că nu vreau să te mai aud calomniind-o pe femeia pe care o iubesc.

Te avertizez că, dacă mai faci vreo afirmație defăimătoare la adresa ei, nu mă voi mai putea stăpâni și vei avea parte de un val de insulte pe care le vom regreta amândoi mai târziu!

În drumul spre vilă, Fred nu reuși să se mai liniștească, dar când Lia îi deschise ușa, furia îi dispăru și vorbe nerostite de iubire îi umplură sufletul și ochii. O îmbrățișă și o sărută pe iubita lui cu multă pasiune, ca și cum se întorcea acasă după o lungă călătorie care-l ținuse multă vreme departe de ea...

***

Când ieși în pragul ușii, Lia nu-și închipuise că peste câteva secunde se va trezi cuibărită la pieptul lui Fred. Se aștepta să fie rece cu ea, să aibă pe față o mască încruntată și s-o întâmpine cu o politețe distantă care să descurajeze orice tentativă de intimitate. Așa apăruse în fața ei cu o zi în urmă, atunci când rămăseseră singuri. Chiar și astăzi, în sala de jocuri, el rămăsese la fel de rece.

Simțea că nu era supărat din cauza refuzului ei de a se căsători cu el imediat. Se întâmplase ceva anume și trebuia neapărat să afle despre ce era vorba. De aceea era pregătită să petreacă o seară lungă, încercând să pătrundă misterul atitudinii lui rezervate, pe cât de bruscă, pe atât de supărătoare.

Când auzise soneria, tânăra se apropie de ușă cu o neliniște reală dar brusc distanța dintre ei dispăruse ca prin farmec și trupurile lor se lipeau strâns unul de celălalt, făcând ca dorința veche să se reaprindă cu și mai mare pasiune... Se sărutară până la pierderea răsuflării, ca și cum nu se mai puteau sătura de voluptatea pe care și-o produceau unul altuia.

– Oh, Fred... iubirea mea! Sunt atât de fericită! îi șopti Lia după ce reușiră să-și desprindă buzele.

– Lia...

Flacăra iubirii era extrem de intensă, dar el își slăbi strânsoarea, respirând foarte repede.

– Lia, am... dar mai întâi să discutăm despre afaceri... reuși el să mai șoptească, emoționat la culme.

Atunci când răsuflarea lui reveni aproape la normal, continuă:

– Trebuie... trebuie să vorbim despre anumite lucruri, Lia, și dacă...

Se opri din nou și scoase un fel de mormăit luând-o din nou în brațe.

– Dar dacă mă privești cu ochii ăștia...

Însă Lia se smulse din brațele lui. Chiar își închipuia că poate să dea buzna în casa ei ca o tornadă, să o sărute o singură dată și apoi să-i reteze elanul sub pretextul că vrea să stea de vorbă cu ea? Atunci, care erau prioritățile? își spuse Lia supărată.

Apoi se trezi din nou în căldura brațelor lui, dar vraja fusese ruptă. Ca să se elibereze, execută o mișcare periculoasă, dar eficientă, pe care își aminti că o învățase la un curs cu mult înainte. Fred se uită la ea uluit.

– Nu știam că știi judo...

Dat fiind că furia îi trecuse, Lia zâmbi.

– Nu e judo. Am luat lecții de autoapărare după ce am plecat din casa părinților mei, ca să scap de gura tatălui meu.

După o ușoară ezitare, îl întrebă:

– Ce voiai să-mi spui?

Deoarece vânticelul dinspre lac răcorise atmosfera, Lia îl invită pe Fred s-o urmeze în camera de zi, unde ardea focul în șemineu. Ea se așeză în fotoliul ei preferat, tapisat cu catifea verde. Tocmai observă cu mirare că Fred se duse să se așeze în partea opusă șemineului, în fața ei și nu lângă ea, cum făcea de obicei. Probabil că observă întrebarea din ochii ei, deoarece îi explică:

– Dacă vreau să-mi păstrez mintea limpede, e preferabil să stau la o oarecare distanță de tine... Când mă gândesc că

e de-ajuns doar să întind mâna ca să te pot atinge, am în cap un singur gând...!

– Și la cazinou? îl necăji ea.

– Nu ți-ai dat seama până acum? îi răspunse el pe același ton. Pur și simplu mă ruinez datorită pierderilor de la masa de joc. Care ar fi motivul, după părerea ta?

Peste o secundă se afla la picioarele ei, întins cu aproape tot trupul pe covor. Semăna cu un animal semiîmblânzit, care adopta o atitudine servilă în fața stăpânului său, asigurându-se în același timp că acesta îi înțelegea mesajul. În ochii lui ridicați spre ea, Lia văzu un fel de provocare și tânăra simți dintr-o dată o neliniște ciudată.

El se ridică, se sprijini de brațele fotoliului ei și când începu să vorbească, din vocea lui dispăruse orice urmă de veselie.

– De ce nu mi-ai spus și mie până acum că individul acela care câștigă tot timpul la masa ta... Toby Brasford... a fost logodnicul tău?

Întrebarea o lovi pe Lia ca un trăsnet. Dezorientată, se întrebă și ea de ce tăcuse. Fred se uita la ea cu o privire în care nu mai era nici un strop de bună voință, dar nu-i răspunse, ci îl întrebă la rândul ei:

– De unde... cum...? Deci, tu și Toby ați stat de vorbă, nu-i așa?

– Nu am ajuns să fim chiar atât de apropiați, îi răspunse el ironic. Am informația asta de la tatăl tău.

– Poftim?

– Înainte să-l vorbești de rău, află că nici măcar nu și-a dat seama că îmi spune ceva care ar fi putut să te supere.

– Nu m-am gândit nici o clipă la așa ceva! se indignă ea. Tatăl meu n-ar face niciodată ceva care să mă facă să sufăr!

Fred sări în picioare.

– Nu încerca să deviezi discuția, Lia!

– Nu o deviez deloc! Voiam să știu numai...

– Și eu aș vrea să știu de ce! Ce este între tine și Brasford care te împiedică să fii sinceră cu mine?

Mai mult decât orice, Lia își dorea să-i domolească lui Fred furia care simțea că stă să explodeze.

– Nimic, Fred, nu mai e nimic între el și mine. De fapt, n-a existat niciodată mare lucru. Toby e seducător și știe să se folosească de farmecul lui. M-am îndrăgostit de el și după aceea tatăl meu a intervenit pentru a mă smulge din ghearele acestui om rău. Bineînțeles că mi-e rușine să recunosc acest lucru acum, m-am opus cu îndârjire despărțirii. Dar te asigur, Fred, că aceea n-a fost dragoste. Tu ești singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, singurul care m-a ajutat să văd care este diferența dintre dragoste și o admirație excesivă pentru un bărbat.

– Întrebarea nu a fost dictată de gelozie, spuse Fred cu răceală. Te cred, însă tot nu explică motivele pentru care ai păstrat tăcerea. De ce nu mi-ai spus cine e Brasford chiar în ziua în care a apărut la masa ta pentru prima oară?

Lia se gândi câteva clipe cu fruntea încruntată:

– Ca să fiu sinceră, Fred, nu știu, îi răspunse ea în cele din urmă. Ne simțeam atât de bine împreună, încât bănuiesc că n-am vrut să stric fericirea noastră vorbind despre Toby.

– Cred totuși că bărbatul ăsta are încă o oarecare influență asupra ta. Altfel mi-ai fi vorbit despre el imediat și viața noastră ar fi fost mai simplă acum.

– E adevărat, recunoscu ea în șoaptă. Mi-am închipuit că nu va rămâne prea mult aici, ca și majoritatea celorlalți jucători, de altfel. Când am văzut că m-am înșelat, l-am rugat să se ducă să joace în altă parte... la o altă masă sau la alt cazinou, dar nu m-a ascultat. L-am rugat chiar și pe crupierul-șef să intervină și vezi și tu care e rezultatul...

Îndoiala pe care o citise în privirea lui Fred o făcu să-i vină să plângă.

– Nu mă crezi, Fred?

– Ba da, te cred, bombăni el așezându-se în celălalt fotoliu. Dar nu înțeleg nici acum de ce ai tăcut? Nu mă pot abține să-mi pun anumite întrebări. Ce legătură este atunci între tine și prezența aici a acestui individ dubios?

– Ești nedrept! rosti violent Lia. Toby nu e un individ dubios, cum spui tu! Atunci când l-am cunoscut, era un agent imobiliar în plină ascensiune. Nu e un om rău, ci unul slab. Dacă facem abstracție de patima lui pentru jocurile de noroc, nu e mai rău decât tinerii lupi ambițioși care se vântură în societatea noastră.

– Și tu încerci să-l aduci pe calea cea bună! Probabil că ăsta e motivul pentru care te întâlneai mereu cu el la cafeneaua cazinoului! o acuză el.

Lia îi răspunse, străduindu-se să nu se enerveze:

– Ne-am întâlnit acolo numai de două ori și niciodată în secret! Nu știu cine îmi studiază faptele și mișcările, dar pot să-ți spun că concluziile tale sunt false. Într-o vreme, trăgeam nădejde că-l voi vindeca pe Toby, dar a fost de-ajuns să citesc o carte de psihologie ca să aflu că o asemenea performanță nu e posibilă decât cu ajutorul celui în cauză. Nu am venit aici ca să caut un mijloc prin care să-l dezintoxic pe Toby, numai că experiența pe care am acumulat-o în această direcție m-a provocat să studiez comportamentul jucătorilor. De ce unii din ei joacă din plăcere și alții pentru că nu se pot abține? Acesta este, Fred, singurul motiv pentru care mă aflu la Tahoe.

– Și Brasford de ce e aici? Ești sigură că n-ai nici o legătură cu asta?

De data asta, Lia nu se mai putu controla. Tonul acuzator al lui Fred o făcu să-și iasă din sărite.

– Habar n-am, dar mă bucur că se află aici!

Nu asta voise să spună și de aceea se corectă imediat.

– Toby mă interesează pentru că reprezintă un caz demn de a fi studiat. El e singurul jucător cu care am fost în contact direct suficient timp pentru a putea stabili un grafic, dar aș minți dacă aș nega că doresc să se vindece. Nu numai

el, dar și toți aceia care sunt în situația lui, toți aceia care sunt sclavii unui viciu sunt o veritabilă provocare în meseria mea.

– Și o veritabilă amenințare pentru căsătoria noastră, adăugă Fred cu tristețe.

– Ce vrei să spui?

– Îți explic imediat. Înțeleg că blestemații ăștia de jucători sunt mai importanți decât căsătoria cu mine! Zici că mă iubești, dar curiozitatea ta intelectuală e mai puternică decât dragostea pe care o simți pentru mine. Am dreptate sau nu? Atâta vreme cât vei avea la îndemână în fiecare zi cobaiul ăsta în plină acțiune la masa ta de black-jack, vei refuza să iei în serios propunerea mea! Răspunde-mi sincer, Lia am dreptate?

N-ai de gând să mă iei de bărbat cât timp...

Atunci, Lia se lăsă pradă furiei și nu-și putu reține valul de cuvinte pe care se temea să le rostească. Frazele pe care le spuse își jurase să nu i le arunce niciodată în față lui Fred.

– Îmi ceri să fiu sinceră cu tine? Ei bine, am să fiu! Află că m-aș mărita cu tine dacă aș vrea să studiez un caz special. Vrei să știi de ce nu vreau să mă mărit cu tine? Pentru că ești un jucător, unul din acei mari jucători pe care-i vorbești de rău mereu! Iată de ce... nu... mă... voi.... căsători cu tine, Fred!

Termină de vorbit, plângând în hohote. Fred se uita uluit la ea.

– Te iubesc, Fred... da... sincer, îngăimă ea, în timp ce lacrimi mari se prelingeau pe obraji. Dar ești un jucător de jocuri de noroc și... nu pot... să accept... dar... nu pot... nici să...nu... te... iubesc.

– Lia, draga mea, ascultă-mă.

Fred își recăpătase în sfârșit graiul și o luă în brațe.

– Te rog, Lia, liniștește-te! Ascultă-mă, dragostea mea. Îți jur că nu sunt jucător. Trebuie să mă crezi, Lia!

Ea încercă să-l respingă, plângând și mai tare.

– Nu mă atinge! Ești mai rău decât... bietul... Toby! Tu ești puternic... ai putea... să renunți... Și ai renunțat... vreme de mulți ani. La ce bun? Ca s-o iei de la capăt? Nu pot să accept așa ceva, Fred! Te iubesc... nu suport să te văd distrugându-ți viața în felul ăsta...

– Te rog, Lia... Îți faci singură rău...

– Dă-mi drumul.... degeneratule!

Se liniști treptat, se ridică în picioare și se duse să-și ia o batistă din buzunar. Fred stătea lângă ea privind-o uluit, apoi îngenunche în fața ei:

– Lia... te iubesc, draga mea...

Dar aceste cuvinte își pierduseră vraja. Lia se feri de el sărind din fotoliu. Când trecu pe lângă el îl lovi ușor și Fred se dezechilibră. Câteva secunde mai târziu, era lângă ea.

– Pleacă, Fred! Nu vreau s-o iau de la capăt! Era destul de greu și cu Toby, dar cu tine... nu credeam că voi putea iubi vreodată așa cum te iubesc pe tine.

Și asta mă face să sufăr atât de mult...!

– Lia, ascultă-mă.

Dar ea îi întoarse spatele și se depărtă de el.

– Te rog să stingi toate luminile când pleci, îi spuse ea fără să se uite la el. Prefer să nu te mai văd. Mă duc să mă culc.

Fred încercă să se explice pentru ultima oară.

– Stai puțin, Lia... nu e ceea ce crezi tu... Dă-mi voie să...

Lia se opri și se întoarse spre el.

– Te implor, Fred, pleacă acum, cât încă ne mai iubim.

Avea vocea răgușită de emoție și-i venea din nou să plângă.

– Nu pot să asist neputincioasă la ruinarea ta, continuă ea. Te-aș implora, te-aș pune să juri, ți-aș face scene și în cele din urmă vom ajunge să ne urâm. Tu vei rămâne pentru totdeauna un jucător înrăit și eu... voi deveni din ce în ce mai tristă...

Își continuă drumul spre dormitor și-i șopti peste umăr:

– A fost un vis frumos...

Apoi închise ușa în urma ei.

Capitolul 14

Fred făcu câțiva pași spre ea, dar renunță. Privi cum se depărtează silueta ei suplă, precum o floare pe tulpina ei grațioasă. Profund dezorientat, revedea fața ei plină de lacrimi, ochii umflați și roșii. Niciodată nu i se păruse mai atrăgătoare! Inima îi spunea să se ducă după ea, să spargă ușa dacă era nevoie, s-o ia în brațe pe femeia pe care o iubea, s-o consoleze, să-i spună că n-avea de ce să-și facă griji, dar oare îl asculta? Tristețea o făcuse să devină surdă la cuvintele lui și nici nu știa ce să-i spună. Banalele vorbe de dragoste nu i-ar fi de nici un ajutor.

Nu putea să-i spună nici adevărul, pentru că-i promisese lui Aaron.

Voia să fie corect cu el, așa că-l va anunța mai întâi pe cumnatul său, care-l va dezlega de promisiune.

De partea cealaltă a ușii, hohotele de plâns ale Liei încetaseră. Fred se simți mult mai ușurat. Apoi ajunseră

până la el diverse zgomote care arătau că tânăra femeie se pregătea să meargă la culcare. Și-o imagina goală, pe covorașul de culoarea coralului din baie, pe care-l cunoștea atât de bine. Ea punea piciorul dincolo de marginea vanei de duș și-și întindea trupul fermecător ale cărui forme nu mai aveau nici un secret pentru el. Ce n-ar fi dat să se poată năpusti asupra ei! Sau și mai bine de ce să nu intre în vârful picioarelor în dormitorul ei? O va aștepta lângă pat, o va prinde în brațe când va veni și...

Nu! se hotărî el. Numai un nebun ar fi tras asemenea speranțe! Stinse toate luminile și se asigură că ușa era bine închisă atunci când părăsi vila.

Era trecut de ora nouă și jumătate seara când sosi la hotel. Ridică imediat receptorul.

– Alo? Aaron? Sper că nu te-am trezit din somn.

– Deloc, îl asigură cumnatul său. Roz e pe cale să mă bată la Gin Rummy. Am avut mare noroc că m-ai sunat! Câștigase deja o călătorie în Insulele Bermude!

– Așa-ți trebuie! Ți-am spus de o mie de ori să nu te pui cu cei doi din familia Tancer la jocul de cărți! Aschia nu sare departe de trunchi... se râse Fred. Dacă vrei să cunoști motivul pentru care te-am sunat... te anunț că m-am hotărât să-i spun Liei că fac pe spionul la masa ei de black-jack, pentru tine.

După câteva secunde de tăcere, Aaron Burney îl întrebă îngrijorat:

– Chiar acum, în seara asta?

– Nu, din nefericire. Am plecat adineaori de la ea. E foarte tulburată.

Nici nu cred că mi-ar deschide dacă aș suna la ușă, dar voi vorbi cu ea mâine dimineață la prima oră. Am intenția s-o aștept în parcarea cazinoului. Trebuie neapărat să afle acest lucru înainte să mai apar la masa ei.

– Fred, sper că știi că asta ar putea să compromită operațiunea...

– Și ce dacă? Până la urmă zic să compromit proiectul cel mai important al vieții mele dacă mai tac multă vreme. Am produs și așa destule pagube, tu, eu și Mansfield, umblând cu ascunzișuri.

Burney își drese glasul, apoi se interesă cu prudență:

– Ce înțelegi prin "pagube"?

– Lia mă crede un jucător pe mize mari... un degenerat! De asta mi-a fost frică de la început! Cum ar putea să-și închipuie altceva din moment ce mă vede în fiecare zi la masa ei, alături de Brasford?

– Dacă n-ai fi fost acolo, n-am fi descoperit că Brasford, din jucător a devenit trișor, îi aminti Aaron.

– Puțin îmi pasă mie acum de Brasford al tău! Vreau numai ca Lia să afle adevărul!

Burney tuși ușor.

– Trebuie să înțelegi, Fred că... ăă... în mintea lui Mansfield a încolțit o idee năstrușnică... în legătură cu Lia, care ar putea fi foarte bine complicea lui Brasford. I-am spus că e o aiureală, dar...

– Nu vreau să mai aud nici un cuvânt despre acest subiect, Aaron, îi spuse el cu răceală, încercând să-și stăpânească nervii. Nu e adevărat. Știu deja cine este complicele lui Brasford, dar mai am nevoie de o zi sau două pentru a dovedi.

Se lăsă din nou tăcerea și Burney își drese iarăși glasul.

– Bine, spuse el în cele din urmă. Continuă-ți ancheta. După părerea mea însă, cu cât vei păstra secretul mai bine, cu atât vei termina mai repede.

– Aaron, trebuie neapărat s-o avertizez pe Lia!

– E atât de important pentru tine acest lucru?

– E capital!

Lia Andrews e singura femeie pe care am iubit-o vreodată și vreau să mă însor cu ea. Singurul obstacol îl reprezintă problema jocurilor de noroc.

– Ești atât de aproape de finalizare, Fred! Nu poți să mai aștepți două sau trei zile?

– Povestea asta o frământă foarte tare. În seara asta mi-a spus în față că este pe punctul de a mă alunga din viața ei. Îți spun acest lucru ca să vezi și tu prin ce trece ea în acest moment. Și eu de asemenea, dar la un nivel mai scăzut. Cu cât va suferi mai mult din cauza tăcerii mele, cu atât prăpastia dintre noi se va mări și mai mult și va fi mai greu de depășit.

– Îmi pare rău că te-am vârât în afacerea asta, Fred. Nu-mi închipuiam că ar putea să sufere atât de mult văzându-te jucând black-jack în fiecare zi. Mai degrabă am crezut că este bucuroasă că te are lângă ea tot timpul.

Fred râse ironic.

– A fost logodită cu Brasford și s-a despărțit de el din cauza jocurilor de noroc. Îți ajunge explicația asta? N-o încântă deloc să repete această experiență.

– Într-adevăr, Mansfield mi-a vorbit despre problema asta. Acum ce sentimente are Lia față de Brasford?

– E adevărat că ar prefera ca el să fie în altă parte, dar nu e supărată pe el. Spune că de fapt nu a fost niciodată îndrăgostită de el. Pentru ea a fost mai mult un capriciu. În calitatea ei de psiholog, consideră că Toby e un caz interesant, demn de a fi studiat. Bănuiesc că vrea să găsească un mijloc prin care să-l vindece pe Brasford de viciul său.

La celălalt capăt al firului, Burney oftă.

– Bine, dacă te simți obligat să-i spui... atunci... spune-i tot.

– Îți mulțumesc, Aaron. Înțelegerea de care dai dovadă mă emoționează profund.

– Ăă... bănuiesc... nu, sigur că nu...

– Ce idei îți mai trec prin cap, Aaron?

– Mă întrebam...

Oare nu se va considera obligată să-l avertizeze pe Brasford dacă ține atât de mult să-l salveze...?

– Îi voi cere să tacă.

– Și dacă nu te va asculta?

– Atunci, asta e! Trebuie să ne asumăm riscul, dar e esențial s-o pun la curent cu întreaga situație.

– Faci cum vrei, Fred. Probabil că ai dreptate. În mod sigur, nu-l va anunța pe Brasford.

Discutară apoi despre lucruri lipsite de importanță. Fred îl rugă pe cumnatul său să le transmită câteva mesaje lui Roz și copiilor, apoi își urară noapte bună.

Fred nu se liniști însă total după ce închise telefonul. Cum va reacționa Lia în fața dezvăluirilor lui? Se va simți oare obligată, așa cum se temea Aaron, să-i sară în ajutor lui Brasford?

Dar Brasford nu era decât un complice. Celălalt, creierul afacerii, rămânea în umbră. Dacă nu va fi prins nici de data asta, va continua să fure. La multă vreme după plecarea lui Brasford, va pune la cale o altă lovitură, cu un nou personaj secundar.

Dacă îl lăsau să scape acum, va reapărea într-o bună zi la Las Vegas sau Atlantic City ca jucător, distribuitor de cărți sau crupier-șef.

Fred nu suporta ideea ca un escroc, presimțind că urma să fie dat în vileag, să plece în altă parte și să facă și alte victime.

Fred tocmai terminase să se spele pe dinți, când sună telefonul. Ridică receptorul telefonului din baie.

– Alo? Fred Tancer la aparat.

– Fred, sunt Aaron. Am avut adineaori o discuție cu Mansfield. Lia nu începe serviciul decât la ora unsprezece mâine dimineață. Ar vrea să ne întâlnim toți trei la el în birou pe la ora nouă, așa că vei avea timp s-o pândești pe Lia în parcarea cazinoului. Les propune să punem la punct un fel de... ăăă... strategie... pentru a hotărî cum să procedăm dacă... ă... Lia... mă rog, mă înțelegi, nu-i așa?

– Da, da... De acord. Voi fi acolo la nouă dimineața.

Fred închise telefonul și bombăni la imaginea lui din oglindă:

– Auzi drăcie! O strategie! Ei cred că mă pot convinge să-mi țin gura până când totul se va termina...

Fred dormi foarte prost în noaptea aceea. Se trezi de mai multe ori. O luptă dură se ducea între inima și rațiunea lui. Trebuia oare să-i mărturisească totul Liei mâine dimineață, sau să mai aștepte câteva zile, până când făptașul va fi prins în flagrant delict?

Chiar înainte de a se întâlni cu Aaron și Les, știu că nu se va duce s-o aștepte pe tânără în parcare. Miza era prea mare. Dezvăluirea adevărului rămânea pentru altădată.

Cum putea să-i smulgă Liei promisiunea că va tăcea, dacă se încăpățâna să vrea să-l salveze pe Bradford de slăbiciunea lui? După ce-ar fi fost avertizat, Brasford putea foarte bine să-l anunțe pe creierul întregii operațiuni. Acesta din urmă se va grăbi să-i interzică lui Toby accesul în cazinou sub pretextul că trișase și ar fi capabil s-o acuze și pe Lia de complicitate.

Așadar, trebuia să-și asume riscul și să amâne dezvăluirea adevărului, sperând că Lia va înțelege atunci când va putea în sfârșit să-i explice cum stăteau lucrurile. Zilele următoare vor fi lungi și lipsite de bucurie, își spuse el cu tristețe...

După ce îl alungă pe Fred, Lia rămase câteva clipe cu mâna pe clanța dormitorului ei. Se simțea atât de rău! El era tot în vilă, era de-ajuns să deschidă ușa și să se arunce în

brațele lui. Îi venea îngrozitor de greu să rămână pe loc. Scena fusese oribilă, dar inevitabilă. Era însă mai bine că avusese loc atâta vreme cât încă se mai iubeau. Dacă ar fi mai amânat lucrurile, cine știe ce s-ar mai fi întâmplat cu amândoi. Reacțiile dintre ei s-ar fi stricat, transformându-se într-un dezgust reciproc. Ea l-ar fi disprețuit pentru că era un jucător înrăit, iar el s-ar fi supărat pe ea că-i reproșa acest viciu. Lia se simțea mai consolată că se despărțiseră cât timp mai erau încă îndrăgostiți unul de altul. Totuși, durerea pe care i-o provocase acea despărțire era aproape de nesuportat.

Atunci când nu se mai auzi nici un zgomot din camera de zi, tânăra se întrebă dacă plecase. Nu cedă tentației de a arunca o privire în camera alăturată și se pregăti de culcare.

Dușul o mai relaxă puțin. Fred ieșise din viața ei și ea trebuia ca de acum încolo să învețe să trăiască fără el. Atâta vreme cât va mai lucra la Goldorado, unde risca să-l vadă în fiecare zi, trebuia să încerce să nu mai pândească apariția siluetei înalte. Și inima trebuia să se obișnuiască să-l dea uitării.

Înfofolită în halatul de casă, se hotărî să se așeze la birou ca să recitească niște însemnări și să pună niște hârtii la dosar. Spre miezul nopții, simțind că o cuprinde o criză de disperare, se duse și aprinse focul în cămin. Aruncă încă un buștean pe foc, apoi se duse în bucătărie să-și facă un ceai. După aceea, duse niște cărți și niște fișe pe o măsuță de lângă șemineu. Trosnetul lemnului aprins mai înveselea puțin atmosfera și Lia își bău ceaiul fierbinte cu înghițituri mici și cu un aer absent. Apoi se cufundă din nou în muncă.

Cu puțin înainte de ora trei se ridică din fotoliu, se întinse și căscă îndelung. Își atinsese scopul, era epuizată, așa că acum trebuia să-i vină somnul. În plus, lucrase destul de mult. Cercetările ei erau aproape terminate la Goldorado, așa că în curând putea să plece de acolo. Întocmise un fișier uriaș cu nume și adrese ale jucătorilor amatori și profesioniști. Printre ei existau mulți jucători împătimiți care refuzau să recunoască faptul că nu se pot lăsa de jucat. Îi întâlnise pe toți la Goldorado și aceștia fuseseră de acord să fie contactați de ea mai târziu. Dacă n-ar fi fost nevoită să acționeze cu discreție, ar fi vrut să pună întrebări și agenților de securitate care lucrau de multă vreme în cazinou și văzuseră trecând pe acolo o grămadă de clienți; i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu chelnerii și cu cameristele care aveau grijă de confortul oaspeților permanenți. Poate ar fi avut posibilitatea să pună câteva întrebări unuia din jucătorii înrăiți care mizau sume mari pe postavul verde al meselor de joc.

Acum însă pica de somn și, după ce așeză apărătoarea de foc în fața șemineului în care mai ardeau câțiva tăciuni aprinși, începu să-și pună ordine în hârtii, după care le ascunse în sertarele biroului. Era de fapt o operațiune inutilă în seara aceea, își spuse ea deodată. Lăsă măsuța plină de documente. Mâine se va așeza din nou în fața ei ca să-și continue treaba începută. Ce rost mai avea acum să se ascundă? Fred nu va mai veni în casa ei și deci nu va mai risca să-i vadă notițele care ar trăda-o. Fred nu va mai veni la ea.

Niciodată. Dumnezeule, cât de singură se simți dintr-o dată!

În timp ce se întindea în pat, se angajă să se ocupe de Toby înainte să părăsească Goldorado.

A doua zi dimineață, la puțină vreme de la sosirea ei în sală, își făcu apariția Toby, urmat îndeaproape de Ed Shields care aducea un nou pachet de cărți. Având deja în cap ideea că Toby și Shields se cunoșteau, Lia se uită cu atenție la crupierul-șef atunci când acesta puse în fața ei și a clienților pachetul de cărți nou-nouțe.

Din locul în care se afla, Lia nu vedea prea clar ambalajul. Era evident că nu putea să ia pachetul în mână și să se uite cu mai multă atenție la celofanul în care era ambalat fără să trezească bănuielile lui Shields. Atunci, se gândi să aibă o discuție cu Toby. Poate că acesta va accepta să-i povestească ceea ce se petrecea.

Aceasta fu o idee pe care nu apucă s-o aprofundeze, deoarece în acel moment intră Fred în sală. Se așeză la masă palid la față și cu gura crispată. În schimbul dolarilor pe care acesta îi puse pe masă, Lia îi înmână jetoanele, fără să-l privească în ochi.

Bătu apoi cărțile cu mâinile tremurându-i ușor și distribui cărțile. Făcu aceste gesturi specifice meseriei ca un automat, în timp ce în adâncul sufletului ei stătea să se dezlănțuie o adevărată furtună.

Avea mare tupeu Fred să vină să joace la masa ei, după scena din seara anterioară, când aflase ce simțea ea când îl vedea că joacă! De ce nu se ducea la altă masă, la capătul

celălalt al cazinoului? Era uluită să constate că nici el nu era dotat cu mai multă sensibilitate decât Toby.

Îi trebui ceva timp ca să-și recapete calmul după șocul pe care i-l provocase sosirea neașteptată a lui Fred. În clipa aceea, deveni conștientă că trebuia să plece din acel loc înainte de a fi total distrusă. Atâta vreme cât lucra la Goldorado, nu va reuși să scape de tristețea care o aducea la disperare și nu va fi în stare să-și recapete viața. Departe de Tahoe, va elabora a doua parte a tezei sale de doctorat și va încerca să uite. Mai târziu, amintirile vor deveni din ce în ce mai șterse și, pe termen lung, probabil n-o vor mai face să sufere.

Dar aici, cum să uite de tot și de toate? Mai ales când se întâlnea cu Fred în fiecare zi!

Deși era tulburată, Lia își îndeplini sarcinile de serviciu toată după-amiaza cu nervozitate și eficiență.

În seara aceea, reflectă la ceea ce-i spusese Rick Williams. Era convinsă că acesta nu se înșelase atunci când afirmase că Toby câștiga cu ajutorul lui Ed Shields. Nu era deloc absurd să ia în calcul ideea existenței unui pachet de cărți marcate, din moment ce Rick avea dovada că crupierul-șef înlocuise pachete de cărți și înainte. Acum avea și ea nevoie de o dovadă ca să-l poată înfrunta pe Toby.

Imediat ce-l revăzuse la cazinou, i se păruse că e foarte schimbat. Părea mai fragil, mult mai indiferent decât înainte și mai ales foarte posac, deși câștiga sume foarte mari.

Și deodată, Lia avu o revelație. Toby nu era fericit! Pentru că-i era frică! Ce bine ar fi fost să stea cu el de vorbă ceva mai

mult decât în alte dăți cu el! În nici un caz la cafeneaua unde puteau fi văzuți. Îi va cere să vină la ea acasă în seara următoare. Cine știe? Poate că se va simți ușurat dacă îi va mărturisi adevărul. Se mai întâmplase și altădată să-și deschidă sufletul în fața ei.

A doua zi dimineață, imediat ce intră în serviciu, îl zări în sală, îndreptându-se spre ea.

– Toby, am ceva foarte important să-ți spun, îi zise ea foarte repede. Aici nu se poate. Poți să treci pe la mine diseară pe la șapte? Uite adresa mea și cum ajungi acolo.

Îi strecură în mână o hârtie împăturită în patru și plecă grăbită. Trebuia să evite cu orice preț să nu fie văzuți împreună. Peste câteva secunde, Toby luă loc pe un taburet și Lia se așeză în fața pachetului de cărți. Tânărul părea mirat de gestul ei. Totuși, înclină capul spre ea, dându-i astfel de înțeles că va veni la întâlnire.

Apoi se așeză și Fred la masă și cumpără jetoane.

Veșnicul triunghi, își spuse Lia cu tristețe, apucându-se de treabă.

Capitolul 15

În seara aceea, cu trei minute înainte de ora șapte, Toby sună la ușa Liei.

Tânăra îl invită să ia loc în camera de zi și începu fără nici un fel de introducere:

– Bănuiesc că te miră faptul că te-am rugat să vii. Știu că ai mari necazuri și aș vrea să te ajut.

Toby își luă privirea de la ea și începu să fixeze un punct situat undeva în spatele ei, după care se foi ușor în fotoliul pe care stătea.

– Am ne... Ce vrei să spui? Unde vrei să ajungi?

– Sunt sigură de ceea ce spun, Toby. De când ai sosit câștigi mereu... Doamna Noroc însă nu are nici o legătură cu asta, ci Ed Shields.

– Ed Shields? Cine e individul? se interesă Toby cu o inocență care însă pe Lia n-o păcăli.

– După câte văd, îți joacă feste memoria, Toby și totuși v-am văzut împreună într-un restaurant în urmă cu câteva

săptămâni. Adu-ți aminte... Ed Shields e crupierul-șef... cel care a înlocuit jocul de cărți de la masa mea ca să fie sigur că vei câștiga în continuare.

Toby râse disprețuitor.

– Citești prea multe romane polițiste!

– Nu te acuz de necinste, Toby, știu foarte bine că nu ești în stare de așa ceva, dar îți cunosc slăbiciunea. Ed se ține de capul tău și se folosește de tine ca să se îmbogățească prin fraudă.

Toby se scotoci prin buzunare și scoase la iveală un pachet de țigări mototolit. Mâna îi tremura atunci când își căută bricheta. Încercă în zadar să aprindă unica țigară care-i mai rămăsese și în cele din urmă o strivi nervos între degete.

– Nu ai din întâmplare o țigară... spuse el uitându-se supărat la ea.

Purtarea lui confirmă îndoielile tinerei, care-i răspunse întinzându-i o scrumieră.

– Nu, îmi pare rău.

Cum va răspunde oare la acuzațiile ei? se întrebă ea în timp ce aștepta liniștită în fața lui.

– Ai înnebunit de tot, îi spuse el în cele din urmă. Îți e ciudă că am putut să pun la punct un sistem de calcul foarte sigur, care îți este total necunoscut.

– Mi-ar plăcea să fie așa. Ai risca astfel să fii doar dat afară din cazinou de către conducere. Ascultă-mă cu atenție, Toby. Atunci când Shields va presimți că manevra lui urmează să fie descoperită cât de curând, va scăpa de tine așa cum a făcut și ultima oară cu complicele lui.

– Va scăpa de...

– Da. De tine și de mine în același timp. În cazul anterior, s-a dus la conducerea cazinoului și a spus că clientul și cel care dădea cărțile trișau. Îi văzuse el cu ochii lui. Cel dinaintea mea deja băgase de seamă ce se petrecea, dar Ed s-a prins și a acționat primul. Ei bine, trebuie să afli, Toby, că eu n-am de gând să fiu țapul ispășitor al lui Shields! Și nici tu. Cu o dovadă solidă...

– Stai puțin... o opri Toby alb ca varul la față Ai tu așa ceva?

Lia se uită la el cu atenție vreme de câteva secunde, apoi spuse, prefăcându-se că schimbă subiectul.

– Dar văd că nu mai porți ochelarii în seara asta. De când îi folosești?

El evită din nou privirea ei. Ticul nervos pe care ea îl cunoștea atât de bine apăru din nou la coada ochiului acestuia.

– Îi port din cauza luminilor puternice... și a fumului... îi folosesc numai la cazinou, îngăimă el.

– Nu poți să mai continui așa, Toby! Am înțeles imediat că ești nefericit. Tu nu ești un escroc și pe zi ce trece te afunzi și mai adânc în mocirlă. Știi foarte bine că într-o bună zi toate astea se vor sfârși prost. Oprește-te, Toby, ieși din afacerea asta imediat, până nu e prea târziu!

Când auzi aceste cuvinte, el păru că leșină în scaunul pe care stătea. În vocea lui se simțea o adevărată panică:

– Ce să fac, Lia?

Tânăra îl văzu cu uimire cum își prinde capul în mâini și izbucnește în plâns. Prăbușirea lui Toby, care de obicei era

vesel și sigur pe el, o întristă adânc. Nu se înmuie totuși, pentru că nu i-ar mai fi fost de nici un folos lui Toby. În calitatea ei de psiholog, putea măcar să-l ajute să-și regăsească ceea ce mai rămăsese din demnitatea lui.

– Vrei să vorbești despre toată povestea asta, Toby?

Probabil că el abia aștepta s-o facă. Și Lia auzi o întâmplare asemănătoare altora despre care mai citise de multe ori. Cu singura diferență că de data asta ea cunoștea personajele principale. Tânăra înțelese mai bine ce-l condusese pe Toby, jucătorul înrăit, pe drumul spre delincvență.

– Ed Shields te șantajează din cauza unui cec fără acoperire de douăzeci de mii de dolari pe care i l-ai dat ca să-i plătești o datorie la jocurile de noroc, așa este?

– M-a amenințat că mă bagă la pușcărie. Am fost nevoit să iau parte la șmecheria lui. Din câștiguri, îi plătesc ceea ce-i datorez. Lia, îți jur că nu mai pun niciodată piciorul într-un cazinou după ce-i voi înapoia toată datoria!

– Cine îți garantează că Shields îți va da voie să-ți recuperezi cecul?

– M-am gândit și eu la asta, gemu el. N-am încotro, trebuie să-l cred că mi-l va da înapoi. Ce altceva pot să fac?

– Ai putea să te duci la director și să-i povestești totul. Îl cunosc pe proprietarul cazinoului, domnul Burney. E un om cumsecade. Sunt convins că el și domnul Mansfield vor fi indulgenți cu tine, dacă le vei oferi dovada vinovăției lui Shields.

Lia avu impresia că Toby va ceda. Părea să-și recapete speranța. Apoi se întunecă din nou la față și clătină trist din cap.

– Da, dar în felul acesta nu-mi voi recăpăta cecul.

– Nu trebuie să-ți faci probleme în privința asta, Toby. Dacă am înțeles bine, ai jucat cu banii de la Goldorado, dar ai semnat cecul pe numele lui Ed Shields lucru care-i va displăcea cu siguranță lui Mansfield, în cazul în care ar afla... Acesta e un motiv care să-l determine pe Shields să-ți dea cecul și să lase totul baltă.

– Da, mă rog... poate că ai dreptate, recunoscu Toby după câteva secunde de gândire. Am încercat totuși să mă apăr, să-l intimidez pe Shields... dar în zadar. A falsificat bonul acela de mână prin care jucătorii recunosc că au o datorie față de crupierul-șef pentru a obține un împrumut de la cazinou și atunci am...

– N-are importanță, Toby, îl opri Lia. Povestește-i totul domnului Mansfield. Trebuie să acționezi foarte repede, deoarece din momentul în care vei fi pus sub observație, asta va însemna că Shields are două tururi de pistă înaintea ta. În clipa aceea îți va fi mai greu să găsești niște urechi binevoitoare care să te asculte.

Așa cum stătea prăbușit în fotoliu și cu fața în palme, Toby oferea spectacolul unei disperări profunde. Lia se temea să nu facă o criză dacă mai insista. Peste câteva minute, ridică privirea și se uită la tânără.

– Da, ai dreptate, Lia. Mă simt deja mai bine la gândul că acest coșmar urmează să ia sfârșit. Mă duc la Mansfield mâine dimineață la prima oră.

– Nu vorbi cu nimeni despre asta, îl sfătui Lia.

Brasford se ridică, la fel făcu și Lia, care credea că e pe punctul de a pleca. El însă se apropie de ea cu dorința evidentă de a o lua în brațe. Ea îl îndepărtă și spuse:

– Nu, Toby, nu te-am invitat aici pentru asta!

– Atunci, de ce ți-ai dat atâta silință? se miră el.

Lia îi zâmbi cu tristețe.

– Bănuiesc că din pricină că nu mă pot abține. Cum aș putea să asist la distrugerea ta fără să reacționez în nici un fel? Am trăit și clipe frumoase împreună și, în plus, nu ești un om rău, doar că...

– Doar că sunt un jucător de jocuri de noroc! termină el fraza în locul ei, recăpătându-și puțin din veselia de odinioară. Sunt sigur că încă mă mai iubești, Lia! Când toate astea se vor termina, îți promit că...

Dar ea îl opri din nou.

– Ssttt, Toby! Nu mai spune așa ceva. Tu nu vei renunța niciodată la joc, cu atât mai puțin de dragul meu. Poate că nici de dragul tău! Și ține minte că nu te iubesc. De fapt, nu te-am iubit niciodată, dar eram prea încăpățânată ca să recunosc.

– Nu te cred! Ești supărată pentru că n-am renunțat la jocurile de noroc. Dacă ai fi sigură că aș renunța să joc, te-ai mărita imediat cu mine.

Câtă aroganță! își spuse ea ușor amuzată.

– Totuși, e ceva care mă intrigă în toată afacerea asta, spuse ea în timp ce-l conducea la ușă. De ce ai venit și te-ai așezat la masa mea de black-jack?

– Nu știu prin ce mijloace, Ed aflase că noi doi fuseserăm logodiți și nu mi-a dat voie să merg în altă parte. În cazul în

care ai fi observat ceva, era convins că-ți vei ține gura din cauza mea.

Aerul ușor superior al lui Toby o enervă pe Lia, care-i spuse furioasă că amândoi se folosiseră de ea:

– În cazul ăsta, ghicește cine va fi surprins?

N-avea rost să mai facă investigații pentru a afla cinell informase atât de bine pe Shields! Se întreba de ce-și mai pierdea timpul și energia încercând să poarte un dialog rațional cu acel egoist fără minte.

– Noapte bună, Toby, spuse ea cu fermitate în timp ce-i deschidea ușa. Mă doare capul de la discuția cu tine. Du-te unde vrei, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu sufla nici o vorbă nimănui înainte de a te întâlni cu Mansfield mâine dimineață!

Les Mansfield închise dosarul cu raportul pe care-l citea și se uită la Fred, care stătea de partea cealaltă a biroului său.

– Totul e aici, Fred! E pur și simplu uluitor! La doisprezece ani, aduna două-trei sute de dolari pe zi pe străzile New Yorkului, jucând alba-neagra. Ascultă...

Răsfoi documentul, găsi pagina pe care o căuta și citi:

– A fost dat afară din trei cazinouri din Las Vegas, unde fusese angajat. Folosea niște scamatorii învățate pe vremea când era copil. E un distribuitor de cărți foarte abil. La Atlantic City, unde juca, a fost prins cu așii în mânecă.

Mansfield puse dosarul în fața lui și continuă:

– La noi se folosește de cărți însemnate, înlocuiește pachetele și falsifică fără jenă carnetele în care se notează împrumuturile pentru clienți...

– Din câte se pare, șeful personalului a făcut o greșeală angajându-l, dragul meu Les, observă Fred.

– Nu e adevărat! El era deja aici atunci când a cumpărat Aaron cazinoul, ba chiar de mult timp, fără ca cineva să se plângă vreodată, dacă e să ne luăm după fișa lui. Asta poate ar explica situația incertă a finanțelor cazinoului atunci când Aaron a cumpărat afacerea.

Mansfield râse ușor, apoi adăugă, redevenind serios:

– Trebuie să-ți cer scuze, Fred.

– Nu mie, ci Liei Andrews.

Mansfield părea sincer supărat, așa că Fred îl liniști:

– Nu-ți face griji, Les. Știu că-ți pasă de interesele noastre. Sunt sigur că Lia te va ierta. Ar fi bine dacă aș fi convins că va fi la fel de tolerantă și față de mine!

– Îmi pare foarte rău, Fred.

– N-ai de ce, i-o reteză el rece.

Oftă și-i adresă un zâmbet abătut prietenului său.

– Acum, când suntem în cunoștință de cauză, continuă Mansfield, cel mai simplu ar fi să pui mâna pe noul joc de cărți atunci când îl va aduce Shields. Voi posta un agent de securitate în apropierea mesei, cu scopul de a-i lua ochelarii lui Brasford în același moment. Totul se va petrece în liniște, doar în câteva minute. Ce părere ai?

– Nu prea bună, spuse Fred. Cărțile pot fi însemnate în mai multe feluri. Cerneala invizibilă e una dintre ele. Să presupunem că Shields a recurs la această stratagemă de data asta. Ce va spune lumea dacă am smulge ochelarii unui client de pe nas fără nici un motiv?

– Vreau să-l prind în flagrant delict, Fred! Sunt sigur că lentilele sunt de vină... dar dacă tu crezi că n-ar trebui să procedăm așa...

– Nu văd cum am putea descoperi dacă acele cărți sunt sau nu însemnate decât prinzându-i asupra faptului. Atunci, hai s-o facem, Les! Trebuie să ne asumăm toate riscurile! Puțin îmi pasă dacă o să par un idiot. Cel mai mult m-ar deranja să-i lăsăm să scape pe cei doi escroci! Deoarece, dacă vom face o greșeală, îi vom pierde!

– Pe Brasford, poate, dar nu și pe Shields, adică pe cel mai important dintre ei. Ieri, Rick Williams mi-a relatat anumite lucruri pe care e gata să le repete sub jurământ. Atunci când lucra în subordinea lui Shields, l-a văzut pe acesta dându-i unui client jetoane în valoare de trei mii de dolari și punându-l să semneze pentru ei.

– Și ce-i cu asta?

– Rick s-a uitat la carnet și lipsea un zero! Așadar, clientul n-a plătit decât trei sute de dolari cazinoului și a încasat trei mii, contravaloarea jetoanelor. După ce a achitat nota de trei sute de dolari în numerar, a împărțit cu Shields restul de două mii șapte sute. Rick a văzut aceeași șmecherie producându-se de încă două ori, pentru sume mai mici. Sunt sigur că Shields și-a însușit jumătate din pradă.

– Oho! făcu Fred fluierând. Probabil că manevrele astea au costat cazinoul o avere!

– Din nefericire! Vreau să-ți spun însă un lucru care cred că te va interesa. Prietena ta, Lia, a făcut și ea o anchetă.

Fred se uită fix la el, devenind brusc îngrijorat.

– Din câte se pare, ea caută să afle în ce bucluc a mai intrat Brasford. Williams i-a povestit despre faptul că pachetele de cărți erau marcate, dar a trecut sub tăcere povestea cu carnetul, deoarece ea a părut interesată mai ales de propria ei masă.

– Deci, este la curent în legătură cu cărțile.

Mansfield dădu afirmativ din cap. Fred se alarmă.

– Ți-am spus, Les, ar fi trebuit s-o anunțăm! Lia e o fată foarte inteligentă, care nu se lasă intimidată prea ușor. Cine știe dacă nu cumva se va hotărî să-l demaște pe Ed Shields chiar ea? Și dacă Shields află, ne-o va lua cu mult înainte...

– Pe de altă parte, în cazul în care-l va demasca ea, ne va scuti de multă bătaie de cap. Nu trebuie să subestimezi niciodată forța unei femei, dragul meu Tancer! îi spuse Mansfield cu un zâmbet șiret pe buze.

Fred era neliniștit. Nu-i plăcea s-o știe pe Lia vârâtă în genul acela de investigații. După ce depășise șocul pe care-l suferise atunci când aflase că între Lia și Brasford existau legături mai vechi, își dăduse seama că acesta nu era deloc periculos. Ed Shields însă era departe de a fi nevinovat. Conform datelor din dosarul pus la dispoziție de agenții de securitate, acesta angajase doi indivizi cam dubioși care frecventau cazinoul și aveau faima că sunt asasini plătiți. Oare Lia era conștientă că intrase într-un joc periculos?

Plin de îngrijorare față de curajoasa lui Lia, Fred se duse imediat la serviciul de securitate. Trebuia să asigure protecția tinerei cu orice preț.

Ceva mai târziu, în timp ce se îndrepta spre lift cu intenția de a merge la el în apartament, se simți deodată foarte singur. I se părea de nesuportat să ajungă din nou în acele camere goale în care plutea încă parfumul fin al Liei.

Era tentat să se oprească la unul din barurile din latura comercială a cazinoului. Poate că un coniac îi va reda curajul de a-și înfrunta singurătatea. Dar când ajunse în pragul acestuia, ezită. Zărise la bar silueta lui Toby Brasford. Făcând o mutră scârbită se hotărî să renunțe. Era peste puterile lui să dea ochii cu personajul acela mârșav.

Totuși, dacă se gândea mai bine, poate că ar trebui să se controleze și să obțină niște informații de la acel jucător. Petrecuseră multe ore unul lângă altul cu cărțile în față, dar nu schimbaseră decât câteva cuvinte. Da, își spuse Fred, o discuție cu el ar putea să fie foarte instructivă. Fred se așeză pe taburetul înalt de lângă Brasford și comandă ceva de băut. În afară de ei doi, nu mai era decât un singur client, la capătul celălalt al barului. Fred își bău paharul cu înghițituri mici, așteptând un moment oportun, dar Brasford i-o luă înainte. Se răsuci cu scaunul său și se întoarse spre vecinul lui pe care-l studie uluit pe sub sprâncenele încruntate.

– Ne cunoaștem, nu-i așa? îl întrebă el cu vocea mahmură a unui om care băuse mult.

– Probabil! îi răspunse Fred politicos. Am jucat adesea la aceeași masă de black-jack.

– Da! Îmi amintesc...! exclamă Brasford, care din cauza entuziasmului, își cam pierdu echilibrul. Te invit... ba da, ba

da... să bei un pahar... te invit... Trebuie... Înainte pierdeam mereu... un ghinionist mai mare ca mine n-ai văzut... Asta era înainte... dar în principiu n-ar trebui să spun nimic...

Frânturile de frază pe care le rostea se terminau cu un fel de cotcodocit caraghios. Părea să fi uitat despre ce vorbea, ba chiar dacă vorbea sau nu. Clipi din ochi, păru să-și aducă aminte și pocni din degete spre barman, care asista la scenă cu un aer ușor îngrijorat.

– Hei, barman...

Acesta se uită în altă parte și se duse să stea de vorbă cu clientul singuratic din capătul celălalt al tejghelei barului. Fred, care abia începuse să-și bea coniacul și în nici un caz nu avea de gând să mai ia unul, înțelese că Brasford nu-i va mai spune nici o informație dacă va continua să bea.

– Te-am văzut jucând și aș da oricât să-ți cunosc sistemul, spuse el. Am încercat și eu unul sau două, dar n-am obținut niciodată rezultate atât de strălucitoare ca tine.

– De... am noroc... recunoscu Brasford cu un aer viclean. Să spunem că am... noroc... și atâta tot. De acord?

– Eu știu ce înseamnă să ai noroc și sunt convins că nu câștigi datorită acestuia. Sunt gata să-ți cumpăr metoda la un preț bun. Bineînțeles că totul rămâne între noi. Brasford îl privi serios. Era evident că-i venea greu să se concentreze asupra discuției. În loc de răspuns, scoase un sunet care aducea cu un amestec ciudat dintre un fel de bolboroseală și sughiț.

– Vrei să mă faci să cred că nu folosești nici o metodă de calcul? se interesă Fred.

– O metodă? bălmăji el, înăbușindu-și râsul. Da, poți să-i spui și așa dacă vrei. Dar la tine n-o să meargă!

– De ce?

– Pentru că nu-l cunoști pe crupierul-șef. Vreau să beau ceva... Hei, barman...

– Ce legătură este între crupierul-șef și sistemul tău de calcul?

– Cine a pomenit de vreun calcul? Shields e sistemul!

– Crupierul-șef?

– Mi-e sete! Unde s-a dus blestematul ăla de barman?

Fred își dădu seama că trebuie să acționeze rapid, deoarece aburii alcoolului începeau din ce în ce mai mult mintea lui Brasford. Din fericire, barmanul se făcea că nu aude. Atunci, Fred insistă:

– Vrei să spui că sistemul aparține lui Shields, șeful crupierilor? Crezi că va accepta să-l folosesc și eu?

Brasford se uită la el cu ochi sticloși, ca și cum acel joc încetase brusc să-l mai amuze. Fred era descurajat. Nu se alegea cu nimic. După câteva secunde de tăcere, Brasford se hotărî însă să-i răspundă:

– Nu... nu e... de fapt... nu e un sis... sistem... E pac... e pachetul de cărți.

– Ce pachet?

– N-ar trebui... să... să-ți spun... bolborosi Brasford. Pe scurt... pentru că n-ai... ochelarii... Hei, barman!

Cel chemat se apropie în cele din urmă, dar Fred nu-și mai făcu griji, avea ceea ce voia. Tocmai se pregătea să plece, când un angajat îi făcu semn cu mâna, arătându-i astfel că

vrea să-i spună ceva între patru ochi. Fred ocoli barul și se duse la el.

– Dacă vă e prieten, v-aș fi recunoscător dacă l-ați lua cu dumneavoastră. E beat mort. În caz contrar, voi fi nevoit să chem paznicul de noapte și serviciul de securitate îl va găzdui până când va reveni la normal, pentru a nu face cumva vreun accident de circulație. Fred ezită. N-avea nici un chef să se încurce cu Toby Brasford.

– Bine, spuse el în cele din urmă. Mă duc să văd ce pot face.

Luă loc din nou pe taburetul său de lângă Brasford și-i spuse la ureche:

– Barmanul ăsta nu-mi place deloc. Hai să mergem în altă parte să bem ceva.

Apoi îl prinse de braț pe Brasford, care se lăsă condus cu ușurință. Fred fu nevoit să-l sprijine până în biroul lui Mansfield.

Abia apucară să intre în baie. Fred se felicită că se grăbise să ajungă aici când îl auzi pe Brasford vomitând. Comandă niște cafea tare fără zahăr și peste câteva minute îl forță pe Brasford s-o bea dintr-o înghițitură. Lichidul amar și apa rece de la robinet îl liniștiră treptat pe Brasford, care rămase apoi o bună bucată de vreme întins pe canapeaua de piele din salonul directorului. Fred nu-l scăpa nici o clipă din ochi. Când observă că tânărul își recăpătase cât de cât cumpătul pentru a putea purta o discuție normală, îi spuse:

– Mai întâi de toate, cred că ai dreptul să știi că te privesc jucând de multă vreme. Mă numesc Fred Tancer și cumnatul meu este proprietarul cazinoului "Goldorado".

Brasford scoase un geamăt și-l ascultă pe Fred povestindu-i tot ce-i dezvăluise el la beție. Încercă un timp să mintă, dar își dădu seama că era inutil. Nu era în stare să-i țină piept lui Tancer.

– N-o să mă trimiți la închisoare, nu-i așa? îl rugă el. Lia mi-a spus că dacă voi explica totul lui Mausfield, acesta va fi îngăduitor cu mine. Tancer, te rog...

– Lia, ai spus? i-o reteză Fred simțindu-se rău dintr-o dată. Ai vorbit cu ea? Când?

– În seara asta. M-a rugat să trec pe la ea. Abia intrasem că m-a și bombardat cu întrebări. În câteva minute, fără să-mi dau seama, îi dezvăluisem totul! îi mărturisi el cu un aer abătut.

– Cu cine ai mai vorbit despre toată povestea asta?

– Mi-a cerut să-mi țin gura și așa aș fi făcut, dacă n-aș fi băut atât de mult.

– Ai trăncănit și altcuiva înainte să intru eu în bar?

– Nu.

Păli și câteva picături de transpirație începură să i se prelingă de pe frunte. Își agită mâinile, care i se umeziseră de emoție și exclamă:

– Oh, Dumnezeule! Mă va trimite la închisoare! Mi-a zis că o va face dacă voi vorbi... Tancer! Mă va trimite la închisoare!

– Cine, Brasford? Shields? Mă voi ocupa mai târziu de problema asta. Încă n-am terminat cu tine. Cu cine ai mai vorbit? Ce ai relatat?

– Cu Ed Shields.

După ce am plecat de la Lia, m-am dus la bar și m-am pus pe băut. Nu-mi mai amintesc exact cum a fost. Țin minte doar că a venit și Ed și că nu trebuia să-i spun nimic, mai ales lui. Pe scurt, am băut mult și nu mai știu ce s-a întâmplat. L-am auzit avertizându-mă că în cazul în care aș anunța pe cineva, va pune să fiu ucis. În momentul acela, mi-am dat seama că-i mărturisisem ce descoperise Lia... Mă va ucide Tancer! Sunt sigur! Am...

– Ajunge! strigă Fred. Și Lia?

– N-am putut să-l opresc... gemu Brasford.

Fred se apropie de el și-l forță să se ridice în picioare.

– A pomenit cumva de numele Liei? Te avertizez, dobitocule, că dacă i se va întâmpla ceva, te omor cu mâna mea! Vorbește! Ce a spus?

– Că o va forța să tacă...

Capitolul 16

După plecarea lui Toby, Lia era la pământ cu nervii. Văzându-se scăpată și de acea corvoadă, se întreba cum își va petrece seara. Cărțile și hârtiile pe care le lăsase cu o seară în urmă pe măsuța din fața șemineului nu o atrăgeau în mod special. Bineînțeles că mai avea de lucru înainte să părăsească Sapphire Point, dar deocamdată nu era în stare să se concentreze asupra unor preocupări intelectuale. Simțea nevoia să facă mișcare.

Era foarte plăcut afară în seara aceea, după o zi extrem de caldă. Dat fiind că nu bătea vântul, se gândi să facă un mic tur pe malul lacului și să se scalde în apele lui reci, dar zgomotul de voci și muzică ce venea dinspre plajă îi dovedea că probabil niște familii ieșiseră la picnic, așa cum făceau întotdeauna atunci când era cald. Nefiind o fire sociabilă, renunță la planurile ei.

Măcar putea să joace tenis, își spuse ea punându-și repede costumul. Cu racheta într-o mână, ajunse la

terenurile aflate în vecinătatea vilei sale. Un aparat îi va arunca mingile pe care ea le va lovi până când va obosi sau până va rămâne fără monede.

Atunci când sosi Lia, un adolescent tocmai se folosea de acel sistem. Nu se vedea nici un alt jucător. Când acesta lovi ultima minge, o strigă pe Lia.

– Sunteți singură? Ce-ar fi să jucăm puțin împreună? Simt nevoia să-mi exersez serviciul.

Lia ezită. El avea un revers formidabil și risca să nu fie la înălțimea lui. Pe de altă parte, ar avea ocazia să facă mișcare, doar pentru asta venise aici. Oricum, în cazul în care tânărului aceluia prea înalt și prea slab i se va părea că joacă prost, era convinsă că o va părăsi la fel de ușor cum o invitase.

După primul joc, erau la egalitate. Adolescentul avea un revers puternic, dar un serviciu foarte neregulat. Lia era rapidă, juca fără să icnească și era ingenioasă. Dacă ar fi depins numai de el, partida ar fi durat toată noaptea, dar la un moment dat Lia îi ceru să se oprească. Abia răsuflând, strânse mâna adversarului ei, îi mulțumi și o luă înapoi spre vilă.

Când ajunse în fața ușii, observă că lăsase cheia în broască pe interior. Dădu ocol casei, ridică un ghiveci cu mușcate și o luă pe cea de la ușa bucătăriei.

Traversă apoi camera de zi, trase de uriașa ușă culisantă din sticlă care se deschidea spre terasă, ca să inspire aerul călduț al nopții. După aceea ieși să pună dublura cheii la locul ei, sub ghiveciul de flori. Își puse racheta pe o masă de pe terasă, se întinse într-un șezlong și admiră peisajul nocturn.

Toată ziua, atâta vreme cât se aflară în mijlocul mulțimii

clienților, se temuse de clipa în care va rămâne singură. Și acest moment iată că venise! Fără Fred, totul devenea extrem de neinteresant! Chiar și tenisul pe care altădată îl adora. Schimbul de mingi pe care-l practicase ceva mai devreme, nu făcuse decât să-i amintească ce bine se simțea atunci când juca tenis împreună cu Fred.

Acum, camera de zi era cufundată în întuneric. Numai iluminatul stradal scălda în lumină o parte din terasă. Lia însă stătea în zona întunecată. Asculta clipocitul îndepărtat al apei lovind malul lacului și cântecul păsărilor de noapte. Fu năpădită de amintiri. Ea și Fred petrecuseră atâtea seri minunate în locul acela liniștit!

Și acum. totul se terminase. Vedea deschizându-se în fața ei un viitor anost, un cer acoperit în întregime cu nori cenușii.

Măcar nu mai avea de ce să-și facă griji în problema copiilor, își spuse ea zâmbind cu tristețe. Nu mai avea nici o importanță de acum încolo dacă ea și Fred erau sau nu de acord în privința asta. Cât de dureros i se păru fie și numai acest singur gând! constată cu surpriză. Ca un fel de ironie a sorții, acei copii pe care Fred nu-i va mai dărui niciodată, reprezentau o pierdere ireparabilă, poate mai cumplită decât toate celelalte. Deodată, atenția îi fu atrasă de ceva. Poate păsăruile de noapte încetaseră brusc să mai cânte sau auzise un trosnet în pădure. Cert e că Lia întoarse repede capul și-l zări pe Ed Shields apropiindu-se pe furiș de terasă. Nu părea că o văzuse. Când ajunse în capătul potecii, o luă spre bucătărie. Găsind ușa încuiată, se lăsă într-un genunchi și începu să forțeze broasca folosindu-se de o sculă mică.

Lia sări brusc în picioare. Dacă avea puțin noroc, putea să se strecoare în camera de zi, fără să fie observată. Shields nuobservase că ușa din sticlă nu era închisă. De acolo va putea ajunge în dormitor, ca să sune pentru a cere ajutor.

Totuși, pentru a intra în casă, fu nevoită să treacă prin zona luminată. Shields ridică privirea și sări imediat în picioare.

– Vreau să vorbesc cu tine, o anunță el.

– Trebuie să recunoști că ai un mod foarte ciudat de a-i vizita pe oameni! îi spuse Lia. Rămâi pe loc, Shields! Încă un pas și voi urla ca o turbată!

Încerca să-l sperie, pentru că de fapt vecinii ei cei mai apropiați nu erau acasă și dacă, din întâmplare cineva i-ar fi auzit strigătele, ar fi crezut că acestea vin dinspre plajă. Spre ușurarea ei, Shields nu făcu nici o mișcare să se apropie de ea.

El izbucni într-un râs plin de răutate.

– N-am venit în vizită, ci doar ca să te avertizez. În cazul în care vei povesti cuiva ce ai auzit în seara asta de la Brasford, o să-ți pară rău! Ce proastă fusese că avusese încredere în Toby, își reproșă în sinea ei. Trebuia să-și închipuie că se va duce și-i va raporta totul lui Shields. Și acum, ce atitudine trebuia să adopte?

– Ce intenții ai, Ed? Nu mă ai cu nimic la mână. În plus, cred că nu faci parte din genul acela de gangsteri care ar face o crimă numai ca să scape de mine.

Lia spera ca vorbele ei să arate că era plină de curaj, ceea ce în momentul acela nu prea era cazul.

– Nu fi atât de sigură, fetițo, rânji Shields. Mie nu-mi prea place să mă murdăresc pe mâini, dar am doi prieteni în

mafie care au niște obligații față de mine și pe care treaba asta nu i-ar deranja deloc. Lia era uluită. Situația în care se afla i se părea atât de ireală, de parcă ar fi jucat într-un film de proastă calitate. Îi venise să râdă când auzise de mafie. O amenințare mai puțin legendară poate că ar fi luat-o în serios, dar cea cu Mafia.... În calitatea ei de psiholog, ar fi trebuit să fie mai puțin necugetată, dar cu toate astea, nu se putu abține să nu râdă ușor ironic.

Crupierul-șef, roșu la față de furie, îi strigă cu ură:

– Ai face bine să-mi dai crezare, idioato! Am un mijloc prin care să te condamn pe tine pentru totdeauna! Chiar nu înțelegi? Uită-te spre lac! În centru e adânc de patru sute de metri. Oamenii mei au o barcă cu motor și ceea ce aruncă ei peste bordul acesteia nu mai revine niciodată la suprafață...

Lia nu mai râdea.

– Ascultă, Ed.... Nu vrei mai bine să stai de vorbă?

Acum el se apropie de ea, cu o sclipire animalică în privire. Probabil că ideea crimei îi plăcea atât de mult, încât voia s-o pună în practică imediat.

– Ed, ascultă-mă.

Încerca să tragă de timp cu disperare, căutând să stabilească ce avea de făcut. El se apropia în continuare de ea, ca un animal care își pândea prada. Nu se grăbea și rânjetul de pe buze îi schimonosea toată fața. Probabil ar fi vrut să-l implore, să-i cerșească milă. Instinctul îi spuse Liei să se dea înapoi, dar își aduse aminte ce învățase de la cursurile de autoapărare și se hotărî să acționeze. Se proțăpi în fața lui, cu umerii foarte drepți, cu un picior așezat în fața celuilalt, și așteptă.

– Tu ești cea care va trebui să mă asculți pe mine, tâmpită ce ești! urlă Shields. N-are rost să-ți mai faci griji pentru fața ta frumoasă. Nu-ți voi face cadou nici o buză umflată și nici un ochi vânăt, ci îți voi aplica niște lovituri care te vor chinui groaznic atunci când vei distribui cărțile! Asta e un mic avertisment pe care să-l ții minte... Nu se va vedea nimic. Toată lumea va ignora durerile tale de stomac și intercostale... Toată lumea în afară de tine, de mine și de medicul care te va pune pe picioare. Și nici unul din noi nu va sufla o vorbă, nu-i așa?

Se apropia mereu de ea și Lia îl aștepta în aceeași poziție războinică. Nu știa cum va proceda și el se găsea la nici un metru de ea! Deodată, ea luă racheta de tenis de pe masă. Shields nu apucă să contracareze mișcarea ei și primi o lovitură drept în genunchi.

Urlând de durere, acesta se aplecă și-și frecă picioarele lovite. Lia știa că aceea nu era decât o amânare, dar nu avea curajul de a folosi tactica de luptă învățată la cursul de specialitate. Într-adevăr, cum să lovească un agresor deja doborât la pământ? Da, dar dacă își va reveni? Ar pierde avansul câștigat. Evident, ar fi putut foarte bine să-l lase acolo și să se încuie în casă. Până la urmă el va pleca. În cazul acesta, cine ar mai crede-o atunci când va povesti acea scenă îngrozitoare? În timp ce ezita, gemetele lui Shields se mai atenuară. Se ridică în picioare, clătinându-se și înjurând. Repede! Trebuia să acționeze acum! își făcu ea curaj. Care era cea mai bună strategie? Un upercut în nas aplicat cu dosul mâinii sau o lovitură de genunchi bine plasată? În

clipa aceea, îl zări pe Fred venind pe alee și se hotărî să nu mai facă nici o mișcare și să aștepte apropierea lui Shields. Exact în momentul în care crupierul-șef se arunca asupra ei, Fred sări în spatele lui și-l imobiliză. Lia se depărtă puțin, bucuroasă să-l lase pe el să termine ce începuse ea...

Peste câteva minute, Shields pleca încadrat de doi polițiști, care veniseră și ei, înarmați, la treizeci de secunde după Fred. Serviciul de securitate de la Goldorado îi rugase să se ducă la vilă după vizita lui Fred.

După plecarea acestora, Lia încercă să glumească:

– Ar trebui să ne antrenăm mai des. Formăm o echipă pe cinste!

– Din câte spunea Brasford, am înțeles că Shields urma să te ucidă, spuse Fred cu vocea răgușită de emoție.

– Avea de gând să se adreseze mafiei în cazul în care aș fi vorbit.

– Cunosc eu "mafia" asta a lui! Doi amărâți de recidiviști. Au fost reținuți de poliție în seara asta. Sunt acuzați că au pus la cale asasinatul unui om de afaceri din Nevada. Nu vor mai deranja nici ei și nici Shields pe nimeni, o bună bucată de vreme. Când mă gândesc că....

– Nu te mai frământa, scumpul meu, acum totul s-a terminat...

– Am simțit că-mi ies din minți, știindu-te în pericol... Mi-a fost teamă că n-o să ajung la timp! Parcă aș fi avut un coșmar ca cele din copilărie... Știi de care... Visezi că alergi și nu ajungi nicăieri!

– Fred, te iubesc atât de mult!

– Lia... Buzele li se împreunară și se îmbrățișară îndelung. Lia fu prima care se desprinse de el, ca să-și poată recăpăta răsuflarea.

– Mă bucur atât de mult că ai venit, Fred! Se pregătea să mă lovească și nu știam ce să fac!

– Sunt sigur că ai fi găsit tu o modalitate, spuse el.

– Nu, serios! De data asta, chiar m-ai salvat!

Fred râse și o strânse și mai tare în brațele lui.

– Îți mulțumesc, draga mea. Apreciez faptul că vrei neapărat să faci din mine eroul acestei scurte epopei, dar nu pot fi de acord cu tine. Ar fi nedrept. Dacă am salvat pe cineva, acesta este Ed Shields.

– Poftim?

– De fapt, am imobilizat un invalid... Ce naiba i-ai făcut scumpa mea?

– Ăă.... da... i-am... păi... ezită Lia, râzând. I-am tras una la țurloaie cu racheta de tenis!

– Doamne Dumnezeule! exclamă el râzând. Am spus întotdeauna că ai un revers fantastic! Apoi redeveni serios și, luând fața Liei în palme, o întrebă cu un aer îngrijorat:

– Ești sigură că te simți bine? Vino în camera de zi, să te văd mai bine... În lumina asta slabă, pari foarte palidă.

O conduse înăuntru, aprinse lustra și se uită din nou la ea cu atenție. Scoase apoi un oftat mulțumit și o cuprinse în brațele lui.

– Dumnezeule, dacă ți s-ar fi întâmplat ceva...

– Cum de ai venit încoace?

– Datorită lui Brasford.

Deodată, Lia se simți foarte slăbită.

– Aș vrea să stăm jos, Fred. Îmi tremură picioarele.

Fred o instală pe canapea și o îmbrățișă din nou.

– Datorită lui Toby? se miră Lia.

Brusc, îi revenise totul în minte și luă din nou poziția de apărare. Descurajată, abia auzi povestea lui Fred referitoare la întâlnirea lui cu Toby la bar și dezvăluirile tânărului jucător. Treptat însă se concentră asupra vorbelor lui și observă ceea ce pentru ea era lucrul esențial: Fred nu era și nu fusese niciodată un jucător împătimit!

– De ce nu mi-ai spus mai înainte?

El ezită puțin, apoi îi spuse motivele invocate de Mansfield și Aaron.

– Îmi pare rău, draga mea. Trebuie să recunosc că nici eu nu eram foarte sigur că nu vei încerca să-l salvezi pe Brasford. Lia tăcu vreme de câteva secunde.

– Mă simt atât de ușurată că nu ești un jucător irecuperabil! îi șopti ea în cele din urmă, cu un aer gânditor. Da, probabil că l-aș fi avertizat pe Toby. Oricum, după câte văd, încercând să-l ajut, a fost gata-gata să compromită totul. Ce se va întâmpla cu el?

– Acum, totul depinde de el, iubita mea. Mă duc mâine la el, e foarte tulburat de această aventură. Dacă acceptă ajutorul Jucătorilor Anonimi, Burney se va arăta îngăduitor și cecul fără acoperire nu va fi o problemă, dar ne vom folosi de el pentru a-l sili să nu se abată de la calea cea dreaptă. Cine știe dacă va reuși să se lase de jocurile de noroc? Repet, totul depinde numai de el.

– Da, știu. Mă bucur că-l ajuți, chiar dacă nu merită. Oh, Fred, am fost atât de nefericită!

– Povestește-mi...

Se sărutară din nou și se redescoperiră ca după o lungă despărțire.

– Rămâi aici în seara asta? se interesă Lia când sărutul lui luă sfârșit.

– Asta e o cerere în căsătorie?

– Bineînțeles! Dar mai înainte de asta, trebuie să-ți dezvălui și eu un secret. Am profitat de funcția pe care am avut-o la cazinou ca să-mi pregătesc la fața locului o teză de doctorat având ca temă jocurile de noroc. Mi-a fost teamă că, dacă află conducerea, voi fi dată afară.

– Aha, deci asta era! Tăcerea ta mă pusese pe gânduri.

– Știai despre ce era vorba?

– Nu trebuia să fiu vrăjitor ca să ghicesc că un cu totul alt motiv decât cel invocat de tine în mod oficial era cel care te adusese aici. Nu cred însă că Aaron s-ar fi supărat dacă ar fi aflat.

– Aproape am terminat. Îi voi povesti totul lui Aaron și îmi voi cere scuze așa cum se cuvine. Fred se ridică brusc.

– Gata, am pălăvrăgit destul, spuse el. Avem ceva mai bun de făcut. Hai la mașină!

– Unde mergem?

– Să ne căsătorim, nu?

– În seara asta? Acum? Lia se uită uluită la el, după care își coborî privirea spre șortul și pantofii ei de tenis.

– Îmbrăcată așa? În plus, în curând va fi ora unsprezece noaptea!

– Îmi place cum ești îmbrăcată și în plus, nu ne aflăm oare în binecuvântatul stat Nevada în care poți să te căsătorești la orice oră din zi sau din noapte?

Lia era gata să cedeze, dar își aminti de tatăl ei. Îl sărută ușor pe obraz pe Fred și-i răspunse blând:

– Nu pot, dragul meu.... Avem nevoie de o ceremonie. Nu te uita așa mirat la mine! Numai cu părinții mei, familia Burney și câțiva prieteni... Ca să-i ofer tatălui meu ceea ce așteaptă încă din ziua în care m-am născut. Cum aș putea să-l privez de fericirea de a-și conduce fiica la altar, către bărbatul vieții ei...?

Ea citi bucuria care juca în ochii verzi-cenușii ai lui Fred și insistă:

– Așadar, rămâi aici în seara asta?

– Dacă rămân? Cu tine? În paradis? Cum aș putea să refuz o asemenea invitație?

Sfârșit